

ENRICO DAL COVOLO – GIORGIO MOCCI

СВЕТЦИТЕ
от Салезианското
семејство

communitas
foundation

*„Светостта не се придобива за няколко дни;
достатъчно е да я искаме,
достатъчно е да я измолваме непрекъснато от Бога,
достатъчно е да започнем веднага”*

Мадалена Морано

 Терти Nino MUSIO I Luigi ZONTA
 редов Бистра Пицийска – Макала
 редактор Анна Б. Николова

За повече информация
Салезиани на Дон Боско
Ул. „Пейо Яворов” №13, 6100 Казанлък
sdbsz@mail.bg

Първо издание

Превод от 2ро издание
На Издателство ELLEDICI
Santi nella Famiglia Salesiana
Enrico Dal Covolo
Giorgio Mocchi

Copyright
© 2009 Editrice ELLEDICI – 100093 Leumann TO
Internet: www.elledici.org
E-mail: mail@elledici.org
ISBN 978-954-9992-28-1

Представяне

Светците от Салезианското семейство. Това е израз, който е много повече от обикновено заглавие на книга. **Той** представлява едно пламенно пожелание и в същото време означава основното призвание на всички, които в различните части на света, принадлежат към голямото семейство, вдъхновено от Светия Дух чрез харизмата на свети Джовани Боско.

По пътя на светостта, към който всички сме призвани, преминаха по един образцов начин, осемте светци сто и шестнадесетте блажени, деветте достопочтени, и двадесет и осемте божи служители, които са представени на страниците на тази книга.

Съответните биографични очерци отговарят на един единствен въпрос: „Кои от аспектите на харизмата на Дон Боско са озарени от светостта на тази личност?“. Така се достига до едно автентично задълбочаване на салезианската харизма, не толкова чрез богословско академично разсъждение, колкото по пътя, означен от **науката на любовта** (*scientia amoris*), в която светците са специалисти. Това е и пътят, който повече от всеки друг предизвиква в сърцата „носталгията“ по светостта.

Светостта е най-взискателният житейски път, който желяем да осъществим заедно в нашите възпитателни общности; тя е най-ценният дар и най-високата цел, които можем и трябва ясно да предложим на всички, особено на младите. Само в атмосферата на живяна и изпитана святост младежите ще имат възможността да направят смели житейски избори, да открият Божия план за своето бъдеще, да оценят и приемат дара на званията, изискващи специално посвещаване.

За тази цел е важно – и изисква да бъде оценено по един мъдър начин – богатото наследство, оставено от мъжете и жените, на които възпитателната система на Дон Боско е повлияла и ги е ориентирала по пътя на светостта, превръщайки ги в шедьоври на човечност и благодат.

Отминали са само 120 години от смъртта на основателя, но през това време превантивната система е дала неочаквани плодове, формирала е герои и светци. Великата група на 161-те вече в славата или отправени към почитта на олтарите, която изпълва следващите страници, е най-яркият знак, който Божието Провидение е оставило в историята, за да провъзгласи автентичността на възпитателната харизма на свети

Джовани Боско.

Така ще се върнем към страстното пожелание, съдържащо се в заглавието на книгата: да поемем по същия път на харизма и святост и да се намерим и ние заедно с онзи „голям облак свидетели” (Евр. 12:1)¹, канонизирани или **незнайни**, които са преминали по този път преди нас.

Защото това в крайна сметка е единственото, което наистина има значение: „Бъдете свети, защото Аз, Господ, Бог ваш, съм свет” (Лев. 19:2).

ДОН ПАСКУАЛ ЧАВЕЗ ВИЛАНУЕВА,
ГЛАВЕН НАСТОЯТЕЛ,

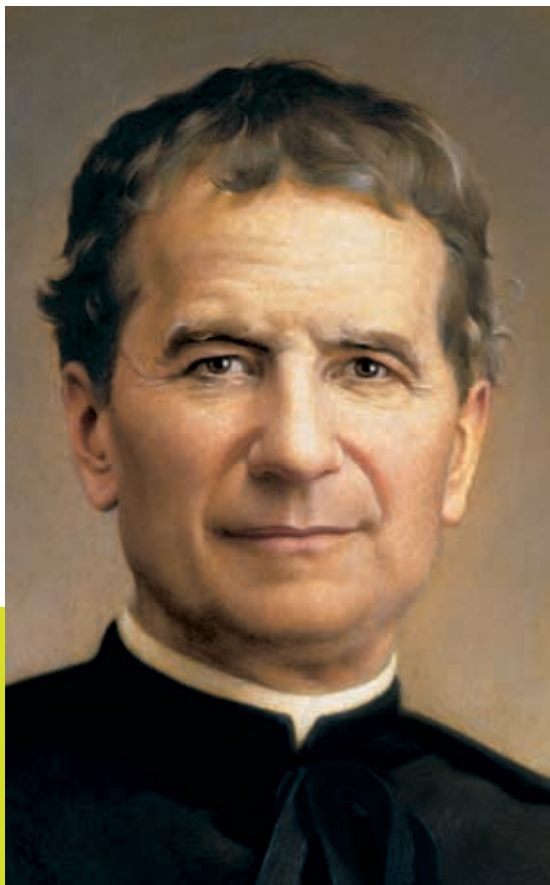
Рим, 31 януари 2009 г.

¹ Цитатите от Библия са по изданието на Светия Синод от 2005 г. Б.р.

СВЕТЦИ

ДЖОВАНИ БОСКО

1837 • 1910

Джовани Боско е роден в Беки, част от Каstellнуово Д'Асти, на 16 август 1812 година в семейство на селяни. Баща му, Франческо Боско, умира, когато Джовани е едва двегодишен и Маргерита Окиена сама отглежда Антонио, Джузепе и Джованино. Семейството преминава през моменти на крайна бедност, особено в годините на глад. С блага строгост, постоянство и безгранична вяра мъдрата възпитателка Маргерита преодолява трудностите и превръща семейството си в истинска домашна църква. Дон Боско разказва: „Бях още много малък, когато мама ме научи на първите молитви. Веднага щом стана възможно да се присъединя към братята си, тя ме караше да коленича с тях сутрин и вечер. Спомням си, че точно тя ме подготви за първата изповед“. От съвсем малък

Джовани започва да усеща желанието да стане свещеник. На девет години има сън, който оставя у него дълбок отпечатък за цял живот и който му разкрива неговата мисия: „Бъди смирен, силен и твърд”, му казва една жена, великолепна като слънцето „и това, което виждаш да се случва с тези вълчета, превръщащи се в агънца, ти ще го правиш за моите деца. Аз ще ти бъда учителка. Когато дойде времето, всичко ще разбереш”. Братята и баба му не отдават особено голямо значение на този сън, но майка му по тайнствен начин усеща Божията воля: „Кой знае, дали пък няма да станеш свещеник“. Като момче Джовани започва да занимава другарите си с фокуси, овладени с усърдие, редуващи се с труд и молитва: „Бях съвсем малък, но се стремях да разбера склонностите на другарите си. Момчетата на моята възраст ме обичаха много и в същото време се страхуваха от мен... Това, което по особен начин ги привличаше към мен бяха разказите ми... В празнични дни организирах представления, като изпълнявах номера, които бях научил предварително. До тези представления не допусках онези, които бяха богохулствали и ругали и бяха говорили лоши неща, както и онези, които отказваха да се молят с нас”.

Джовани знае, че за да стане свещеник, ще трябва да учи, но среща съпротивата на брат си Антонио, който го иска за полска работа. Близко две години трябва да работи далеч от къщи като ратай в чифлика „Моля”. По-късно среща дон Калосо, който убеждава Антонио да остави брат си свободен. Джовани заживява с този праведен свещеник и за пръв път изпитва свещеническото бащинство и успява да поднови учението си. След смъртта на дон Калосо Маргерита решава да раздели семейното имущество и Джовани, на петнадесет години, отново тръгва на училище в Киери заедно с по-малки от него деца. Благодарение на своите извънредни способности за учене взима повече класове за по-малко години и в същото време работи, за да плаща обучението си. Създава „Веселото общество”¹, в което събира младежите от градчето, с намерението да им предложи да се забавляват по християнски и да им помогне да се доближат до Църквата. През 1835 година влиза в семинарията. Един малък план, организиран в седем точки, ще го придружава до ръкоположението му. През юни 1841 година е ръкоположен за свещеник. В този ден Маргерита му казва: „Вече си свещеник и си по-близо до Исус. Запомни, че да започнеш да служиш литургия, означава да започнеш да страдаш”. През следващите години Дон Боско разбира значението на тези думи. Неговият духовен ръководител дон Кафасо го съветва да усъвършенства знанията

¹ Societa dell'Allegrria. Б. п.

си в конвикта². Като негов помощник опознава живота в затворите и решава да направи нещо, за да предпази младежите от риска да станат престъпници. На 8 декември 1841 година в сакристията на църквата „Свети Франциск от Асизи” Дон Боско среща Бартоломео Гарели, шестнадесетгодишен сирак. Всичко започва с едно „Радвай се, благодатна Марийо”. След тази среща той събира около себе си първите момчета и организира неделния ораторий³. Не малко от стотиците младежи с буен нрав, които той събира, често биват гонени и неприемани. Дон Боско обаче не се обезкуражава. Една вечер Бог му изпраща един заекващ мъж, който го придружава до една барака, собственост на господин Пинарди. Така ораторият се установява окончателно във Валдоко. В неделите там се преподава катехизис, играе се и се служи литургия, започват първите вечерни школи и за своите момчета Дон Боско се превръща в писател на учебните помагала и преподавател. Маргерита, вече на възраст, оставя дома си и внуците си, приема да отиде в Торино да му помага и става за момчетата „мама Маргерита”. Започват да дават подслон на бездомни сираци. Дон Боско ги учи на занаят и на любов към Господа. Пее, играе и се моли с тях. Благодарение на Светото провидение успява да закупи сградата на Пинарди, за да може да приеме по-голям брой младежи. Сред тези момчета се формират някои от неговите сътрудници и така ораторият успява да се пръсне из различни части на Торино. Развива се възпитателният метод на Дон Боско, известен като „превантивна система”: „бъдете близо до момчетата, попречете на греха с разум, религия, топлина и внимание. Станете светци, възпитатели на светци. Нашите момчета осъзнават, че са обичани”. Младежът Доменико Савио става първият плод на тази превантивна система. Дон Боско често остава неразбран от политиците и дори от някои църковни дейци, а от противниците на духовенството е считан за враг. Няколко пъти се опитват да го убият. Но Мадоната закриля Дон Боско и изпраща едно тайнствено куче, наречено Сивчо, което неведнъж му спасява живота. За да поддържа и развива своята дейност сред младежите, Дон Боско започва да организира лотарии и многократно се унижава да иска милостиня от богати и благородници. През януари 1854 предлага на четирима младежи, сред които Руа и Калиеро, да станат негови по-близки сътрудници в милосърдните дела към ближния, с намерението да създаде едно общество. През 1859 година, благодарение също така на помощта на Папа Пий IX,

² Конвикт – допълнително обучение за свещениците.

³ Ораторий – при много църкви това е сграда или пространство, запазени за дейности с младежите.

се ражда една Конгрегация, която има за цел спасението на младежта, като се бори с всяка форма на бедност и се ръководи от принципа: „Дай ми душите и вземи всичко останало”. Раждат се първите домове извън Торино и продължават да се появяват нови звания. Дева Мария Помощница, която винаги подкрепя Дон Боско в неговото дело, му осигурява многобройни, дори извънредни благодати, както и парите, необходими за всичките му начинания. Помага му също в изграждането на едноименната базилика. Светото провидение среща пътищата на Дон Боско и на девойката Мария Мацарело, която прави нещо подобно на неговото дело за бедните девойки в Морнезе. С помощта на Дон Боско Мария основава Института на дъщерите на Дева Мария Помощница⁴. На 11 ноември 1875 година първите десет мисионера, водени от дон Джовани Калиеро, по-късно епископ и кардинал, заминават за Южна Америка. Впоследствие заминават и много други. Заедно със своите благодетели и с активни миряни Дон Боско основава кръга на Салезианските сътрудници⁵ и създава за тях „Салезиански бюлетин”, който и до днес се чете в много части на света. Дон Боско е съзрцател в действие, моли се постоянно и с простота: докато почива, докато пътува, докато върши каквото и да е. Учи на любов към Евхаристията, Богородица и папата. Изповедник е на стотици младежи. Сред любимите му неща са работата и умереността. Пише хиляди писма и публикува различни трудове по разнообразни теми. Сред главните можем да споменем: „Католически четива”⁶, „История на спасението”⁷, „История на Италия”⁸ и „История на папите”⁹. Свече изчерпани сили, изтощен от усилията, пристъпва към последните си мигове с посланието: „Кажете на моите младежи, че ги очаквам всички в рая”. Умира на 31 януари 1888 на 72 години. Днес салезианското семейство е разпространено по целия свят. По случай столетищината от смъртта на Дон Боско папа Йоан Павел II го обявява за „отец и учител на младежите”.

⁴ L'Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice. Б. пр.

⁵ Cooperatori Salesiani. Б. пр.

⁶ „Le Letture Cattolichi”. Б. пр.

⁷ „La Storia Sacra”. Б. пр.

⁸ „La Storia d'Italia”. Б. пр.

⁹ „La Storia dei Papi”. Б. пр.

ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 2 ЮНИ 1929 ГОДИНА ОТ ПАПА ПИЙ XI.
КАНОНИЗИРАН НА 1 АПРИЛ 1934 ГОДИНА ОТ ПАПА ПИЙ XI.

ДЖУЗЕПЕ КАФАСО

1811 • 1860

Джузепе Кафасо е роден в Каstellнуово д'Асти на 15 януари 1811 година. Той е син на дребни собственици на земя, трето от четири деца, последното от които - Марияна, е майката на блажения дон Джузепе Аламано. Още от най-ранно детство, в семейството му и в цялото селище го смятат за малък светец. Завършва обучението си по богословие в семинарията на Киери и през 1833 г. е ръкоположен за свещеник. Четири месеца по-късно се установява в църковния конвикт, за да усъвършенства формирането¹ си като свещеник и пастир. Там ще работи през целия си живот и ще стане негов ректор. В конвикта се живее според духовността на свети Игнаций и според богословската и пасторална нагласа

¹ Формация – обучение в морален и духовен живот. Б. р.

на свети Алфонсо Мария де'Лигуори. Обучението се провежда с голямо внимание и цели да формира добри изповедници и умели проповедници. Джузепе изучава и доразвива духовността на свети Франциск Салски и по-късно ще предаде този интерес преди всичко на един от своите ученици – Джовани Боско. Така дон Кафасо, духовният ръководител на Дон Боско в периода 1841 - 1860 година, ще допринесе за формирането и насочването на неговата личност и духовност. Типично за учението му е наблягането на ежедневните задължения по пътя към светостта. Сам Дон Боско свидетелства: „извънредната добродетелност на Кафасо се състоеше в непрестанното и изпълнено с изключителна вяръност практикуване на обикновените добродетели”. Винаги внимателен към най-нуждаещите се, посещава и подпомага финансово най-бедните, поднасяйки им утешение, извиращо от свещеническото му служение. Неговият апостолат се състои също в духовната грижа за затворници и осъдени на смърт и заради това е наричан „свещеникът на затворниците”. Благоразумен и сдържан духовен учител, той също е духовен ръководител на свещеници, миряни, политици, учредители. Папа Пий XI го нарича „перлата на италианското свещенство”. Дон Кафасо поддържа и финансово Дон Боско и Салезианската конгрегация от самото и създаване. След кратко боледуване умира в Турино на 23 юни 1860 г. на 49 години. Папа Пий XII го обявява за „модел на свещенически живот, баща на бедните, утешител на болните, облекчение на затворниците, здраве за осъдените на смърт”. Същият папа, в енцикликата *Menti Nostrae* от 23 септември 1950, го предлага за „образец за свещениците”.

ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 3 МАЙ 1925 ГОДИНА ОТ ПАПА ПИЙ XI.
КАНОНИЗИРАН НА 22 ЮНИ 1947 ГОДИНА ОТ ПАПА ПИЙ XII.

МАРИЯ ДОМЕНИКА
МАЦАРЕЛО
1837 • 1881

Мария Доменика е родена в Морнезе, провинция Алесандрия (Пиемонте), на 9 май 1837 година, в многодетно селско семейство. Надарена с необикновена физическа издръжливост, от малка работи на полето с баща си Джузепе: „за да не ни остави Бог без хляб, трябва да се молим и да работим”, казва баща ѝ. Благодарение на дълбоко християнското възпитание, което получава в семейството си, Мария прави големи жертви, за да може всекидневно да среща Исус в Евхаристията: „Без Него не бих могла да живея”. През 1860 г. в Морнезе избухва епидемия от тиф. Изповедникът ѝ, дон Пестарино, я моли за помощ при гледането на няколко роднини от фамилията Мацарело. Мария приема и скоро се разболява. Излекувана е неочаквано, изгубвайки обаче

за известно време физическата си издръжливост, но не и вярата си. Вървейки веднъж по улицата, получава тайнствено видение: вижда една огромна сграда с много момичета, тичащи из двора и един глас, които ѝ казва: „На теб ги поверявам”. Тъй като не може да работи повече селска работа, заедно с приятелката си Петронила решава да стане шивачка, за да учи бедните момичета да шият. Светият Дух формира у нея майчино сърце. Благоразумно и мъдро тя възпитава момичетата с предпазваща любов. Отваря една малка работилница и подобно на Дон Боско Господ ѝ изпраща първите сирачета. Пристигат и първите сътруднички, които дон Пестарино нарича „Дъщери на Непорочната”¹. Дон Боско пристига в Морнезе със своите младежи през 1864 г., за да отвори един пансион за момчета от селото. Мария го чува и възкликва: „Дон Боско е светец и аз го слушам”. Дон Боско посещава малката работилница на „Дъщерите на Непорочната” и остава много впечатлен. Когато папа Пий IX иска от Дон Боско да основе един женски институт, той извиква дон Пестарино, избира „Дъщерите на Непорочната” и ги изпраща в новопостроения пансион. Мария и другарките ѝ са принудени да търпят подигравки и глад също поради враждебност от страна на съселяните им, но остават винаги весели и вярата им остава непоклатима.

На 5 август 1872 г. първите петнадесет „Дъщери на Непорочната” стават „Дъщери на Дева Мария Помощница”. Мария е поставена за тяхна настоятелка, но отначало иска да я наричат „наместница”, защото казва, че „истинската настоятелка е Богородица”. Институтът нараства и започва да се разпространява. Започват да се отварят и първите домове. През 1877 г. започват мисиите в Америка. Мария е наречена „майка”. Независимо от това, тя остава естествена и грижовна към всички, дава винаги пример дори в най-унизителната работа. Със своята мъдрост направлява духовността на института, възплащавайки в „Дъщерите на Дева Мария Помощница” харизмата, дадена на Дон Боско. Умира в Ница Монферато на 14 май 1881 г., на 44 годишна възраст. При смъртта ѝ институтът наброява вече 166 сестри и 65 послушнички, живеещи в 26 домове (17 в Италия, 3 във Франция и 6 в Америка).

¹ „Figlie dell’Immacolata”. Б. пр.

ДОМЕНИКО САВИО

1842 • 1857

Доменико е роден на 2 април 1842 година в Сан Джовани ди Рива близо до Киери, провинция Торино.

Израства в семейство, богато на духовни ценности. От малък прави изключително впечатление с човешката и християнската си зрялост. Чака свещеника пред църквата, дори и в сняг, за да помага при отслужването на Светата литургия. Винаги е весел. Приема живота с голяма сериозност и затова, след като едва седемгодишен е допуснат до първо причастие, набелязва в една тетрадка своя житейски план: „Ще се изповядвам много често и ще приемам причастие колкото пъти изповедникът ми позволи. Искам да освещавам празничните дни. Моите приятели ще са Исус и Дева Мария. По-скоро смърт отколкото грехове.“ На 12

години среща Дон Боско и го моли да бъде приет в оратория в Торино, защото пламенно желае да учи, за да стане свещеник. Удивен Дон Боско му казва: „Струва ми се, че в теб има добър материал.“ „Тогава аз ще съм материалът, а вие ще сте майсторът“, му отговаря Доменико. Едва приет в оратория, моли Дон Боско да му помогне „да стане светец“. Кротък, винаги ведър и радостен той полага много усилия в училищните си задължения и в служба на своите другари по всякакъв начин, като ги учи на катехизис, помага на болните, усмирява кавгите.

Току-що дошъл в оратория, започва да казва на другарите си: „Да знаете, че ние тук поддържаме светостта сред нас с това, че сме винаги много весели.“ Да се стараем „да избегнем греха като един голям враг, който ни краде благодатта от Бог и мира от сърцето ни, и да изпълняваме точно задълженията си“.

Абсолютно верен на своята програма, подкрепян от интензивното приемане на тайнствата и от истинска синовна набожност към Богородица, щастлив в това да се жертва, той е обсипан от Бог с всевъзможни дарове и харизми.

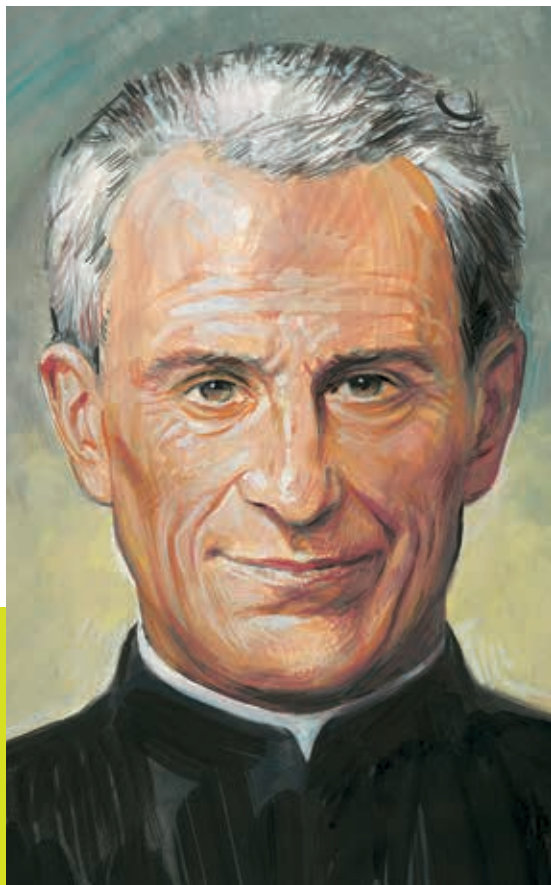
На 8 декември 1854 г. е провъзгласена догмата за Непорочното зачатие от Папа Пий IX. Доменико се обрича на Богородица и започва да напредва стремително в светостта. През 1856 г. с няколко приятели от оратория основава „Дружината на Непорочната“¹ за групов аполстолска дейност. Мама Маргерита казва на Дон Боско: „Имаш много добри младежи, но нито един не превъзхожда прекрасното сърце и прекрасната душа на Доменико Савио“. И обяснява: „Виждам го винаги да се моли, остава в църквата след другите; всеки ден открива от почивката си, за да посети Светото тайнство... Стои в църквата като ангел, обитаващ рая“.

Умира в Мондонио на 9 март 1857 г. Самият Дон Боско пише биографията му и плаче всеки път, когато я препрочита. Неговите тленни останки се почитат в базиликата на Дева Мария Помощница в Торино.

Неговият празник е на 6 май. Папа Пий XI го определя като „едно дете, но всъщност исполин на духа“. Покровител е на родилките и ежегодно чрез неговото застъпничество се получават многобройни благодати.

¹ „Compagnia dell'Immacolata“. Б. пр.

ЛЕОНАРДО
МУРИАЛДО
1828 • 1900

Леонардо Муриалдо е роден в Торино на 26 октомври 1828 година, осмото дете в заможна семейство. Едва четиригодишен, остава сирак без баща. Въпреки това получава отлично християнско възпитание в пансиона на Сколопи в Савона. В младежките си години преминава през дълбока духовна криза, която в крайна сметка ще го отведе до духовно обръщане и откриване на свещеническото звание. Заема се с изучаване на философия и богословие в Торино. В тези години започва да работи в оратория „Ангел хранител”, ръководен от братовчед му, богослова Роберто. Благодарение на това сътрудничество лично опознава проблемите на торинската младеж: младежи от улицата, затворници, коминочистачи, момчета за всичко. През 1851 г. е ръкоположен

за свещеник. Започва да работи в пряк контакт с дон Кафасо и Дон Боско и от последния е назначен за директор на оратория „Св. Луиджи“. Леонардо поема дълбоко в себе си превантивната система, възплъщава я и я прилага във всичките си бъдещи образователни дейности. През 1866 г. поема управлението на пансиона „Артиджанели“ в Торино, чиято грижа е подслоняването на бедни и изоставени момчета и тяхното човешко, християнско и професионално формиране. Извършва безброй пътувания в Италия, Франция и Англия, за да посети помощни и образователни институции, за да разбере, сравни и подобри собствената си образователна система.

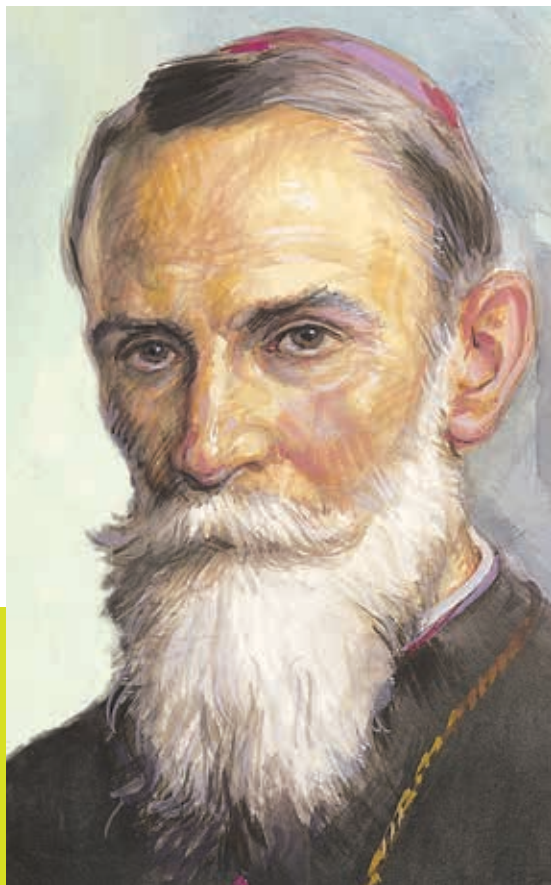
Той е сред учредителите на първите публични (общодостъпни) католически библиотеки и на сдружението на работниците католици¹, на които за дълги години ще дава църковна подкрепа. През 1873, с помощта на няколко съратници, основава Конгрегацията на свети Йосиф². Цел на апостолата му е възпитанието на младежта, особено на бедните и изоставените. Открива оратории, професионални училища, домове за момчета и работници и земеделски колонии. Задълбочава дейността си в мирските асоциации, особено в полето на професионалното формиране на младежите и на добрия печат. Неговото мото е „Действай и мълчи“. Той е човек на духа и молитвата, съзercател в действие също като Дон Боско. Около 1884 г. има няколко атаки на бронхопневмония. Дон Боско отива да го благослови, но независимо от изпитанията и трудностите дон Леонардо живее до 30 март 1900 година. Загубата на баща му в крехка възраст го вдъхновява да бъде баща и водач на младежите, които Господ пожелава да му повери. Животът му, стилът му и делото му го поставят редом с неговия приятел и пример свети Джовани Боско.

¹ L'Unione degli Operai Cattolici. Б. пр.

² Congregazione di San Giuseppe (Giuseppini del Murialdo). Б. пр.

ЛУИДЖИ ВЕРСИЛЯ

1873 • 1930

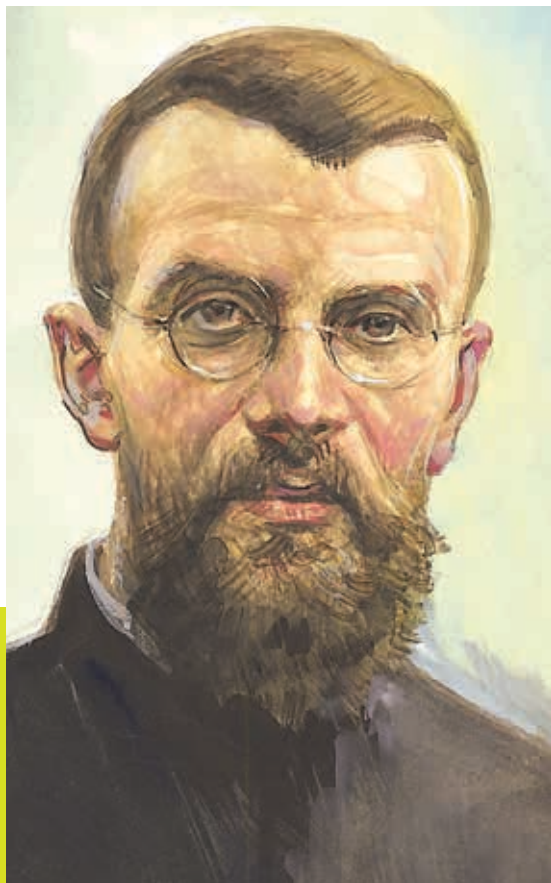
Луиджи Версиля е роден в Олива Джеси, в провинция Падуа, на 5 юни 1873 година. От малък помага при отслужването на литургията и хората лесно си го представят като свещеник, но той не ще и да чуе, защото желае да стане ветеринарен лекар. Дванадесет годишен е приет от Дон Боско, от когото е заплепен до такава степен, че променя намерението си. През 1888 г., малко след смъртта на светеца, Луиджи е поразен от церемонията по предаването на Разпятието на седем мисионери и решава да стане салезианин с надеждата да бъде изпратен като мисионер. Завършва философия и скоро след това е готов за свещеническо ръкополагане, което се състоява през 1895 година. Едва 23-годишен е назначен от дон Руа за възпитател на послушниците в

Дженцано ди Рома, задължение, което изпълнява в течение на десет години с доброта, твърдост и търпение. Пожелани от епископа на Макао, шест салезиани, ръководени от Версиля, пристигат в Китай през 1906 г. По този начин те осъществяват едно често повтаряно пророчество на Дон Боско. След като установяват в Макао „дома майка“ на салезианите, отварят мисия също и в Гуанджоу. Дон Луиджи вдъхва живот на мястото по маниера на Дон Боско: организира една много харесвана музикална група, отваря сиропиталища и оратории. През 1918 година салезианите ще получат от апостолическия викарий на Кантон мисията в Суджоу. На 9 януари 1921 година дон Версиля е ръкоположен за епископ. Мъдър, неуморим и беден, постоянно пътува, за да посети и окуражи събратята си и всички християни на територията си. Неговите посещения в селата са празник преди всичко за децата. Той е истински пастир, изцяло посветен на своето стадо. Дава на викарията солидно устройство, като основава семинария и домове за формиране¹ и сам проектира различни места за подслон на възрастни и нуждаещи се. С непоколебима убеденост се грижи за формирането на катехистите. В своите бележки записва: „Мисионерът, който не е в единение с Бог, е канал, който се откъсва от извора. Мисионерът, който се моли много, прави много“. Също като Дон Боско е пример на работливост и въздържание. Междувременно политическата ситуация в Китай става много напрегната, особено по отношение на християните и чуждестранните мисионери. Започват преследвания. На 13 февруари 1930 г. заедно с дон Караварио епископът отива на пастирско посещение в мисията в Луджоу. Придружават го също няколко момичета и момчета, учили в Суджоу. На 25 февруари една група пирати с болшевишка ориентация спира лодката на епископа и искат да отведат момичетата. Епископът и дон Караварио им пречат с всички сили. Те са жестоко бити и накрая разстреляни. Преди да бъдат убити, успяват да се изповядат взаимно. Последният им дъх е за душите от обичния им Китай.

¹ В салезианската традиция тези домове са предновициат, новициат и постновициат. Б. р.

КАЛИСТО КАРАВАРИО

1903 • 1930

Калисто Караварио е роден в Куорне, провинция Торино, на 18 юни 1903 година. От малък е смятан от всички за добро дете, поради своя благ и разсъдлив нрав. Привлечен е към молитвата по един естествен начин и обича майка си с подчертана нежност, както свидетелстват писмата, които си пишат. На петгодишна възраст заедно със семейството си се премества в Торино, близо до оратория на Порта Нуова. В училището на салиезианите е между първите в класа си и всяка сутрин помага в отслужването на литургията.

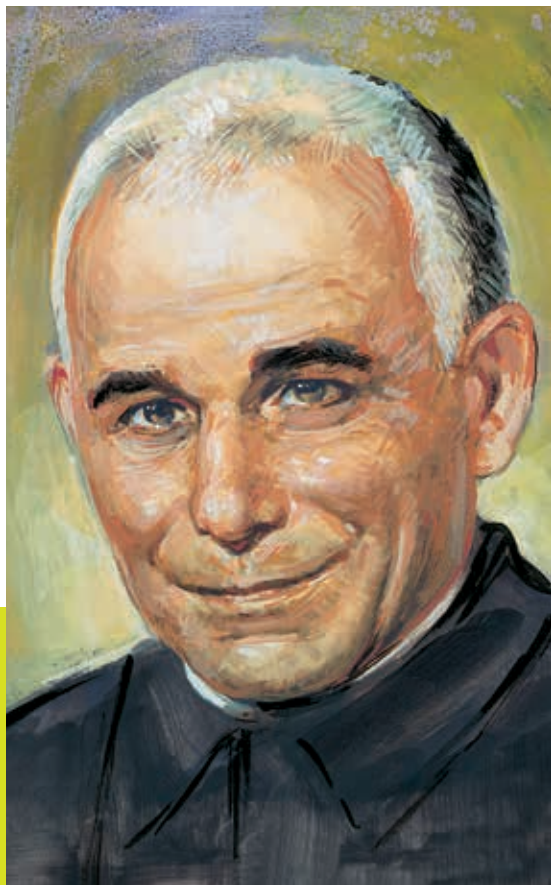
Според съвета на директора на оратория, дон Гарели, става послушник и постъпва в Конгрегацията на салиезианите. През 1922 г. монс. Версиля е в Торино и говори за мисиите пред свеще-

ниците. Калисто му казва: „Монсиньор, ще видите, че ще се присъединя към вас в Китай”. Когато дон Гарели заминава за Китай, Калисто толкова настоява, че скоро след това успява да го последва. Майка му казва на дон Гарели: „На драго сърце оставям сина си в ръцете на Дон Боско”. Калисто пише: „С всички чувства, на които съм способен, Ти благодаря, Господи, че си ми дал такава добра майка. Мамо, една новина, която ще те зарадва: тази сутрин дадох първия си урок по катехизис на китайски”. Калисто е изпратен в Макао и после за две години на остров Тимор, където впечатлява всички, включително директора, със своята доброта и апостолска ревност. „Моя добра майко, пише той, моли се за своя Калисто да бъде свещеник не наполовина, а в пълнота.” На 18 май 1929 г., след завръщането му в Суджоу, монс. Версиля го ръкополага за свещеник и му поверява мисията в Луджоу. За кратко време той посещава всички семейства и спечелва симпатиите на децата от училищата. Междувременно политическата ситуация в Китай става много напрегната особено по отношение на християните и чуждестранните мисионери. Започват преследвания. На 13 февруари дон Караварио е в Суджоу,задапридружиепископавнеговотопастирско посещение в мисията на Луджоу. По време на пътуването една група пирати се опитва да залови момичетата катехистки, които се намират в лодката с мисионерите. Дон Калисто се опитва да разговаря вежливо с тях, но те започват да го удрят, а също и монс. Версиля. Принуждават ги да слязат от лодката и ги завеждат в гората. Преди да бъдат застреляни, двамата мъченици успяват да се изповядат взаимно.

ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 15 МАЙ 1983 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.
КАНОНИЗИРАН НА 1 ОКТОМВРИ 2000 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

ЛУИДЖИ ОРИОНЕ

1872 • 1940

Луиджи Орионе е роден в Понтекуроне, в епархията на Тортонa на 23 юни 1872 г. Помага на баща си в работата му по уличното павиране до тринадесет годишна възраст. Луиджи желае да учи, за да стане свещеник и е приет във францисканския манастир на Вогера, но е принуден да напусне, поради тежка пневмония. Приет е в пансиона на Валдоко, където се запознава с вече възрастния Дон Боско. Успява да придобие привилегиата да се изповядва при него. Приготвя три тетрадки изпълнени с грехове, но ги вижда скъсани от светеца, който между другите неща му казва: „Ние ще останем приятели завинаги”. В Торино поема дълбоко в себе си салезианския дух и опознава работата на института „Котоленго”¹.

¹ Opera del Cotelengo. Б. пр.

През 1889 г. започва да изучава философия в семинарията в Тортона. През 1892 г., все още семинарист, отваря в града ораторий, а през следващата година и пансион. През 1895 г. е ръкоположен за свещеник. По време на същата церемония, епископът облича в дреха на семинаристи шест ученика от неговия пансион. Започва да открива институти из цяла Италия, а през 1903 г. епископът на Тортона признава малкия клон на Конгрегацията „Малък институт на Божественото провидение”², включващ свещеници, братя помощници и отшелници, с апостолската харизма „да сътрудничат, за да доведат малките, бедните и народа на църквата при папата чрез милосърдни дейности”. След ужасното земетресение от 1908 г. той помага на сираците и на цялото население в Месина и Реджо Калабрия. Назначен е от папа Пий X за генерален викарий на епархията на Месина. След като напуска Сицилия, продължава да работи за развитието на своята Конгрегация, осигурявайки помощи на нуждаещи се из цяла Италия по време на Първата световна война. През 1915 г. формира женския клон на Конгрегацията - „Малки сестри мисионерки на Милосърдието”³, към които през 1927 година ще се присъединят „Незрящите сестри обожателки на Евхаристията”⁴ и в последствие „Съзерцателните сестри на разпнатия Исус”⁵. По-късно от тях ще произлязат Мирският институт и Движение на миряните орионити⁵. Тези организации ще се разпространят в много части на света: Латинска Америка, Съединените щати, Англия, Албания и т. н. На 12 март 1940 г. дон Орионе умира в един от домовете на Малкия институт в Санремо. Луиджи винаги пази в себе си думите на Дон Боско: „Ние ще останем приятели завинаги”. Само след дълга молитва на гроба на светеца се убеждава, че Господ не го желае сред салезианите. Никога не забравя модела на Валдоко и често казва: „Бих вървял по горящи въглени, само и само да зърна Дон Боско и поне още веднъж и да му благодаря”.

² „Piccola Opera della Divina rovidenca”. Б. пр.

³ „Le Piccole Suore Misionarie della Carita”. Б. пр.

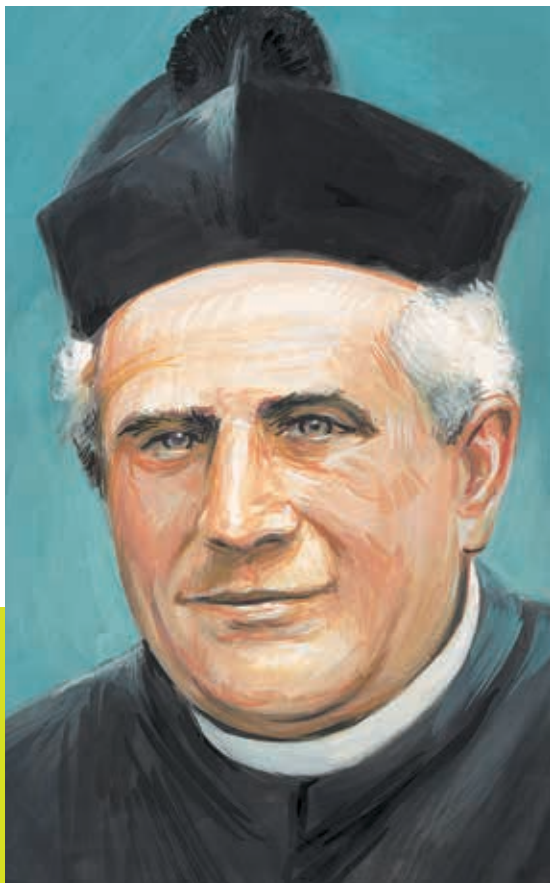
⁴ „le Suore Sacramentine non vedenti adoratrici”. Б. пр.

⁵ L'Istituto Secolare e I Movimento Laicale Orionino Б. пр.

БЛАЖЕНИ

ЛУИДЖИ ГУАНЕЛА

1842 • 1915

Луиджи Гуанела е роден във Фрачишо ди Камподолчино във Вал Сан Джакомо, провинция Сондрио, на 19 декември 1842 г.. Специфичното географско положение на земята, на която израства, оформя у него твърд характер: устойчив, умерен и изпълнен с дух на жертвоготовност. Отличава се с голямата си вяра обогатявана и подхранвана от благочестието, на което се учи от близостта си с простодушните и бедните. Учи в пансиона „Галио” в Комо и в различни епархиални семинарии. През 1866 г. е ръкоположен за свещеник и скоро след това назначен за енорийски свещеник на Савоньо. С много ревност се посвещава на младежите, като заради тях се занимава с училището и вдъхва нов живот на католическата дейност. Междуременно се свързва

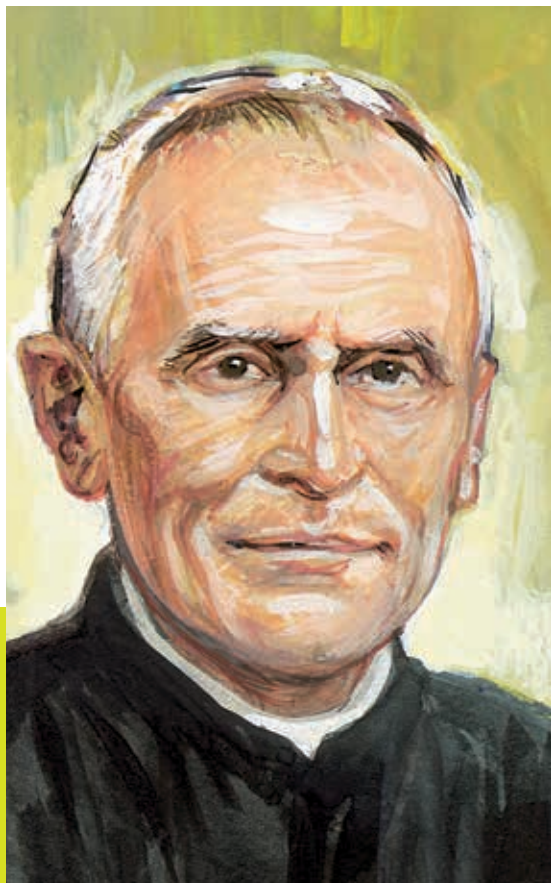
с Дон Боско. Очарован от салезианската харизма, прави опит да отвори пансион за младежи, но проектът е неуспешен. Независимо от това той желае да бъде с Дон Боско и през 1875 г. става салезианин. Започва да се занимава с оратория „Свети Луиджи” в Торино, и скоро след това е назначен за директор на пансиона Дуюпраз в Тринита, Кунео.

В Конгрегацията на салезианите остава само три години, защото Господ решава друго: епископът го извиква в епархията. Луиджи не се страхува да защитава своите младежи и бедни дори пред натиска на могъщите и на политиците. Поради това е принуден да затвори училището за бедни деца в Траона. Изпратен е от епископа да ръководи един приют за бедни възрастни хора. Там намира група сестри урсулинки, които организира в Конгрегацията на Дъщерите на Пресвета Мария на Провидението. Новата Конгрегация е посветена на възпитанието на младежта, по-специално на бедните и отхвърлените, в обслужването на душевно болни и на придружаването и подкрепата на изоставени възрастни хора. В Комо основава „Дома на Божието Провидение”, в центъра на който израства светилището на Пресвялото сърце. С подкрепата на епископа основава също мъжкия клон „Слуги на милосърдието”, със същите цели. Неговите конгрегации разцъфтяват в Италия, Швейцария и Съединените щати. За подкрепа на умиращите основава „Благочестив съюз на преминаването на свети Йосиф”. Построява различни църкви и основава организации за емигранти и отхвърлени. Това, което получава от общуването си с Дон Боско, е не само склонността към работа с младежите, която ще носи със себе си през целия си живот, но особено послушанието пред предстоящите. Подобно на Дон Боско, той е послушен на епископа дори когато страда и остава неразбран. Умира в Комо на 24 октомври 1915 г.

ОБЯВЕН ЗА ДОСТОПОЧТЕН НА 6 АПРИЛ 1962 ГОДИНА.
ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 25 ОКТОМВРИ 1964 ГОДИНА ОТ ПАПА ПАВЕЛ VI.

МИКЕЛЕ РУА

1837 • 1910

Микеле Руа е роден в Торино на 9 юни 1837 г., последно от девет деца. Губи баща си на осемгодишна възраст. До трето отделение учи при „Братята от християнските училища“¹. Трябвало да започне работа в торинската оръжейна фабрика, където е работил и баща му, но Дон Боско, който в неделя е изповядвал в неговото училище, му предлага да продължи обучението си при него, убеждавайки го, че за разходите ще се погрижи Провидението. Един ден Дон Боско раздава медальончета на момчетата. Микеле е последен на опашката и пристига късно, но чува: „Взemi Микелино!“. Свещеникът обаче не му дава нищо, а добавя: „Ние двамата ще делим всичко наполовина“. Така и става. Заед-

¹ „Fratelli delle Scuole Cristiane“. Б. п.

но с Доменико Савио се включва в „Дружината на Непорочната“. Той е образцов ученик и апостол сред другарите си. Дон Боско му казва: „Имам нужда от помощ. Ако си съгласен, ще ти дам да облечеш дрехата на семинарист“. „Съгласен съм!“ отговаря Микеле. На 25 март 1855, в стаичката на Дон Боско, Микеле дава пред на основателя обетите за бедност, целомъдрие и послушание. Става първият салезианин. Започва да работи усилено: преподава математика и религия, помага в трапезарията, в двора, в параклиса; до късна нощ преписва с краснопис писмата и публикациите на Дон Боско и освен това учи, за да стане свещеник. По това време е само на 17 години! Поверено му е и ръководството на неделния ораторий „Св. Луиджи“. През ноември 1856 г. умира мама Маргерита. Микеле отива при своята майка с въпроса: „Мамо, би ли искала да дойдеш при нас?“. Госпожа Джована Мария отива и така дори и в това семейство Руа и семейство Боско делят наполовина. Остава във Валдоко за 20 години. През 1858 г. той придружава Дон Боско при папа Пий IX за утвърждаване на правилата на Конгрегацията. След завръщането им му е поверено ръководството на първия ораторий във Валдоко. На 28 юли 1860 г. е ръкоположен за свещеник. Дон Боско му пише бележка: „Ти по-добре от мен ще видиш, че салезианското дело ще прехвърли границите на Италия и ще се установи из целия свят“. Дон Руа отваря първия салезиански дом извън Торино, в Мирабело. Няколко години след това се завръща във Валдоко като заместник и помощник на Дон Боско във всичко.

През ноември 1884 г. папа Лъв XIII назначава дон Руа за викарий и наследник на Дон Боско, който ще умре в ръцете му четири години по-късно. Дон Руа, вече считан за „живо правило“, проявява същата бащинска обич както Дон Боско. Посреща и преодолява многобройни трудности в управлението на Конгрегацията. Заздравява мисиите и салезианския дух. Умира на 6 април 1910 г. на 73 години. При него обществото нараства от 773 на 4000 салезиани, домовете от 57 на 345, провинциите от 6 на 34 в 33 страни. При обявяването му за блажен папа Павел VI заявява: „Той превърна извора в река“.

ОБЯВЕН ЗА ДОСТОПОЧТЕН НА 26 ЮНИ 1953 ГОДИНА.
ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 29 ОКТОМВРИ 1972 ГОДИНА ОТ ПАПА ПАВЕЛ VI.

ЛАУРА ВИКУНЯ

1891 • 1904

Лаура Кармен Викауня е родена в Сантяго, Чили на 15 април 1891 от Хосе Доминго и Мерседес Пино. Аристократичното чилийско семейство Викауня е принудено да отиде в изгнание в резултат на революцията в страната. Намират убежище в бедна къща в Темуко, но скоро след това Хосе Доминго умира внезапно и Мерседес се принуждава да потърси убежище в Аржентина заедно с двете си дъщери. Установяват се близо до Хунин де лос Андес. Мерседес се запознава с богатия земевладелец Мануел Мора и се съгласява да започне работа в неговия чифлик, но също и да заживее с него. През 1900 година Лаура е приета заедно със сестра си Джулия Аманда в пансиона на „Дъщерите на Мария Помощница“. Проявява се като образцова ученичка: ревностна

в молитвата, внимателна към указанията на сестрите, готова да помогне на другарките си, винаги весела и жертвоготовна.

На следващата година приема първо причастие със същата пламенност и същите намерения като свети Доменико Савио, когото тя взима за пример, а по-късно влиза в „Сдружението на дъщерите на Мария”. Когато по време на катехизис учителят обяснява тайнството брак, Лаура разбира състоянието на грях, в което е майка ѝ, и неочаквано припада. Разбира също защо по време на ваканциите в чифлика майка ѝ я кара да се моли на скришно и защо не приема причастие. От този момент Лаура започва да се моли усилено и да прави жертви за обръщането на своята майка. През ваканцията на 1902 г. Мануел Мора, който по това време вече тормози майка ѝ, се опитва да посегне на невинността на Лаура, но тя отблъсква с твърдост всичките му атаки, като с това го кара да побеснее от гняв. Връща се в пансиона като ученичка-помощник, защото той не желае да плаща повече таксата ѝ. Моли горещо да стане Дъщеря на Дева Мария Помощница, но ѝ отказват заради нередовното положение на майка ѝ. Обрича живота си на Господ за обръщането на майка си, приема да води аскетичен живот и със съгласието на изповедника си, дон Крестанело, полага обет за живот според евангелските съвети. Веднъж Мора я ударя жестоко, защото отново го отблъсква, а тя е вече изтощена от жертвите и от болестта. В последната си нощ доверява на майка си: „Мамо, аз умирам! Отдавна моля Исус за това, като му поднасям живота си за теб, за да спечеля твоето завръщане при Бог... Мамо, няма ли да имам радостта да те видя разкаяна преди смъртта?”. „Лаура, отговаря Мерседес, обещавам ти, че ще направя каквото искаш.” С тази радост Лаура умира вечерта на 22 януари 1904 г.. Тленните ѝ останки почиват в параклиса на „Дъщерите на Дева Мария Помощница” в Баия Бланка. На стогодишнината от смъртта на Дон Боско избраната дъщеря, която дава живота си за добродетелта, най-скъпа на учителя ѝ, е обявена за блажена от Йоан Павел II в Каstelнуово Дон Боско в присъствието на стотици младежи.

ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 5 ЮНИ 1986 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА БЛАЖЕНА НА 3 СЕПТЕМВРИ 1988 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

ФИЛИПО РИНАЛДИ

1856 • 1931

Филипо Риналди е роден в Лу Монферато в провинция Александрия на 28 май 1856, осмо от девет деца. С Дон Боско се запознава в своето село, когато е още съвсем малък по време на една от многото разходки, които свещеникът организира със своите младежи. На 10 годишна възраст баща му го записва в пансиона в Мирабело, който той ще напусне по своя воля след няколко месеца. Дон Боско му пише и се опитва да го убеди да се върне, но решението на Филипо остава непроменено. През 1874 г. Дон Боско отива в Лу, за да го убеди да го последва в Торино, но без успех. Три години по-късно успява да го убеди и на 21 години в Сампьердарена Филипо започва пътя на зрялото звание. През 1880 г., след послушничеството, дава своите вечни обети пред Дон Боско.

Благодарение на светото настояване на основателя, през декември 1882 г. Филипо дава своя отговор на Господ и е ръкоположен за свещеник. Скоро след това светецът на младежите го назначава за директор в Мати, пансион за зрели звания, който по-късно ще бъде преместен в Торино. Малко преди смъртта на Дон Боско дон Риналди пожелава да се изповяда при него. Преди да му даде опрощение, светецът, който вече е напълно безсилен, му казва само една дума: „размишление”. През 1889 г. дон Руа го назначава за директор в Барселона. „Нужно е бързо да се справиш с множество деликатни въпроси”, му казва той. За три години, с молитва, кротост и бащинско вдъхновяващо присъствие сред младежите и сред салезианската общност, подновява дейността ѝ. Назначен е провинциал за Испания и Португалия. За девет години, също с материалната помощ на достопочтената Доротеа Чопитеа, дон Риналди основава 16 нови домове. След посещението си там дон Руа остава много впечатлен и впоследствие го назначава за генерален префект на Конгрегацията. На новия си пост дон Риналди продължава да работи с плам, без нито за миг да изостави свещеническите си задължения. Върши своята работа на ръководител с благоразумие, милосърдие и интелигентност. След смъртта на дон Руа е потвърден като генерален префект и викарий от дон Албера. През 1922 г. е избран за трети наследник на Дон Боско. Дава огромен подтик на мисиите: основава мисионерски институти, списания и асоциации. По време на неговото управление повече от 1800 салезиани се отправят към всички части на света. Извършва многобройни пътувания из Италия и Европа. Учредява „Сдружението на бившите ученици” и „Мирски институт на доброволките на Дон Боско”²⁴. Получава индулгенция „за осветения труд” от папа Пий XI.

Като духовен учител обновява вътрешния живот на салезианите, показвайки абсолютно доверие в Бог и безгранична вяра в Дева Мария Помощница. Големият салезианин дон Франчезия казва: „Единственото, което дон Риналди не притежава, е гласът на Дон Боско”. На 5 декември 1931 г. умира тихо, докато чете биографията на дон Руа.

ОБЯВЕН ЗА ДОСТОПОЧТЕН НА 3 ЯНУАРИ 1987 ГОДИНА.
ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 29 АПРИЛ 1990 ГОДИНА ОТ ЙОАН ПАВЕЛ II.

МАДАЛЕНА МОРАНО

1847 • 1908

Мадалена Катерина Морано е родена в Киери, провинция Торино, на 15 ноември 1847 година. Осемгодишна загубва баща си Франческо, напуска училище и започва да помага на майка си в работата ѝ на тъкачка. Подновява обучението си благодарение на неин чичо свещеник. Учителката ѝ я назначава за помощничка в работата с по-малките. По това време среща и Дон Боско, който минава оттам на път за Бутильера д'Асти. Мадалена е завладяна от преподаването и на 17 години получава диплома за учителка. На 19 години започва да преподава в Монталдо Торинезе. Преподава с прилежание и компетентност в продължение на 14 години, спечелвайки си уважението и почитанието на цялото село. Водена от копнежа да се посвети на Господ, Мадалена се съветва

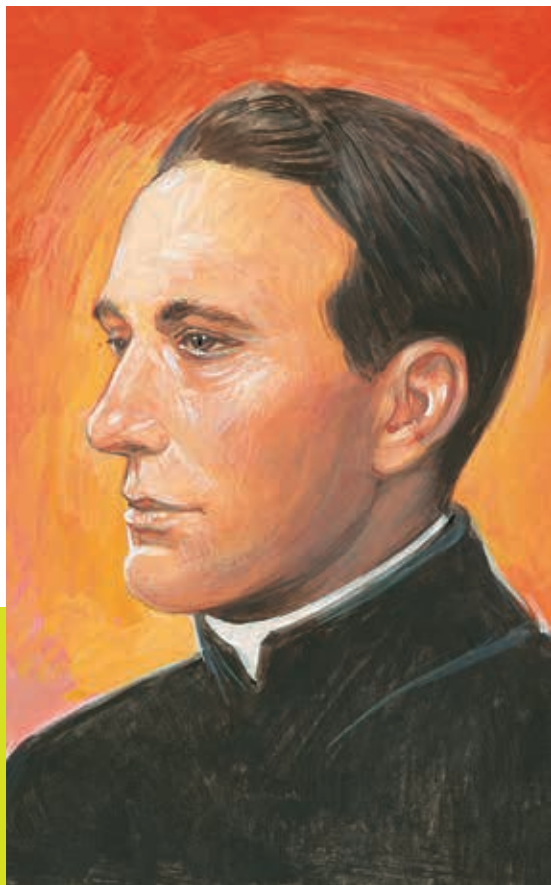
със своя духовен ръководител и след като купува къща за майка си със собствените си спестявания, отива да говори с Дон Боско, който я отправя към Морнезе, където майка Мацарело я приема с радост и веднага ѝ поверява преподаването. През 1880 г. се посвещава на Бог като дава вечни обети и Го моли „за благодатта да живее, докато постигне необходимото за светостта”. През 1881 г. по желанието на архиепископа на Катаня Мадалена бива изпратена да ръководи новата дейност в Трекастани. В продължение на четири години ръководи, обучава, пере, готви. Преподава катехизис, но преди всичко свидетелства с живота си до такава степен, че момичетата започват да пожелават: „Искаме да бъдем като нея”. След едногодишно пребиваване в Торино, където ръководи дома на Дъщерите на Дева Мария Помощница във Валдоко, е повторно изпратена в Сицилия като визитатор, ръководител и учител на послушничките. Има за задача да основе нови домове и да формира свети сестри. Като отправя постоянно „един поглед към земята и десет към небето”, тя отваря училища, оратории, пансиони и работилници във всички части на острова. Появяват се многобройни нови звания, привлечени от нейния апостолски плам и атмосферата на общение, която се формира винаги около нея. Нейният многостранен апостолат е оценен и подтикнат от епископите. В Катания ѝ поверяват цялата дейност на катехистите, основаването на нови оратории и интерната на Института за подготовка на учители. Храни специална набожност към свети Йосиф и Дева Мария Помощница, които я ръководят в новите дейности, и успява вярно да възплъти харизмата на Дон Боско и неговата превантивна система.

Измъчена от туморно заболяване, сестра Морано умира в Катаня на 26 март 1908 г. При нейната смърт домовете в Сицилия са 18, сестрите 142, послушничките 20, постулантките 9. Нейните тленни останки са почитани в Али Терме (Катания). Папа Йоан Павел II я провъзгласява за блажена в Катания, отличавайки я като възпитателка и учителка.

ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 1 СЕПТЕМВРИ 1988 ГОДИНА.

ОБЯВЕНА ЗА БЛАЖЕНА НА 5 НОЕМВРИ 1994 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

Ю З Е Ф
КОВАЛСКИ
1911 • 1942

Юзеф Ковалски е роден в Сиедлиска близо до Жешув в Полша на 13 март 1911 г. от родители Войчех и Зофя Боровиец, седмо от девет деца. Родителите му, практикуващи католици, са селяни, собственици на скромен чифлик. След като завършва началното училище, го записват в салезианския пансион в Освиенцим (Аушвиц). Юзеф веднага се отличава с усърдието си в ученето и служението и с искрената си веселост. Записва се в Дружината на Непорочната и в Мисионерската асоциация, на която впоследствие става председател. Буквално се влюбва в салезианската харизма и в нейния основател, от когото търси пример във всичко: усърдие в радостното провеждане на църковните и мирските празненства, апостолско присъствие сред другарите и особено в

търсене първенството на духовния живот. От ученик започва да си води дневник, в който говори за набожността си към Дева Мария Помощница и към Евхаристията: „О, Майко моя, пише той, аз трябва да бъда светец, защото това е съдбата ми. О, Исусе, на Тебе поднасям бедното си сърце (...). Направи така, че никога да не се отдалеча от Теб, и до смъртта си да Ти остана верен; нека по-скоро да умра, отколкото да Те огорча, дори и с един малък грях. Аз трябва да бъда един свят салезианин както моят отец Дон Боско”. Дава временни обети през 1928 г. в Червинск и е ръкоположен за свещеник на 29 май 1938 г. в град Краков. Назначен е за провинциален секретар. В енорията се грижи за младежкия хор и се занимава с трудните младежи.

През 1939 г. година Полша е окупирана, но салезианите продължават своята възпитателна дейност. Това е и главната причина за драматичния арест на 23 май 1941 година. Гестапо залавя дон Ковалски, заедно с други единадесет салезиани, работещи в Краков. Първоначално е изпратен в затвора на Монтелупич в същия град; оттам на 26 юни е прехвърлен в концентрационния лагер на Освиенцим, получавайки номер 17.350. В лагера се посвещава на тайна апостолска дейност: изповядва, служи литургия, моли броеницата и организира тайни конференции също за Дон Боско, като по този начин укрепва у другарите си в затвора желанието да се борят за живота си. Изтърпява страдания, мъчения и унижения. Открит с броеница в ръка, отказва да я стъпче, обричайки се по този начин на мъченическа смърт на 4 юли 1942 година в Освиенцим. Първоначално тялото му е хвърлено при екскрементите, а след това е изгорено в крематориума на лагера. Неговите другари и съграждани започват да почитат паметта му, вярвайки, че жертва му води до появата нови звания в Полша. Папа Йоан Павел II е на същото мнение и започва лично да се интересува от каузите на различни полски мъченици, които обявява за блажени заедно с Юзеф Ковалски на 13 юни 1999 г. във Варшава.

НЕГОВИЯ „ДЕКРЕТ ЗА МЪЧЕНИЧЕСТВО“ Е ПУБЛИКУВАН НА 26 МАРТ 1999 Г.
ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 13 ЮНИ 1999 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

ФРАНЧИШЕК
КЕНСИ
И ЧЕТИРИМА ДРУГАРИ
1920 • 1942

На 1 септември 1939 година Хитлер навлиза в Полша, като по този начин започва Втората световна война. Салезианският дом на улица „Врониецка” в Познан е конфискуван и превърнат в склад на немските войници. Младежите продължават да се събират в градините извън града и в близките горички. Изникват много тайни сдружения. През септември 1940 г. Франчишек Кенси и четирима негови другари от оратория са арестувани с обвинението, че принадлежат към нелегална организация. Отведени са в страховитата Крепост VII, близо до Познан, където ги измъчват и разпитват. Впоследствие са прехвърляни в различни затвори, където често са разделени. След връщането им обратно в Познан са изпратени на съд, обвинени в държавна измяна и осъдени на

смърт. Умират като мъченици на 24 август 1942 г. в Дрезден. По-насят затвора с духа и вярата на салезианската духовност. Молят се непрестанно: броеницата, деветници към Дон Боско и Дева Мария Помощница, сутрешна и вечерна молитви. Опитват се да останат във връзка със семействата си чрез съобщения, които успяват да изпращат тайно. По този начин им дават кураж, искат и обещават молитви. Когато могат, отбелязват радостно религиозните празници в килията. Вярата им не се разколебава нито за миг. Остават истински свидетели на вярата до края.

Франчишек Кенси е роден в Берлин на 13 ноември 1920 година. Семейството му се премества в Познан заради работата на баща му. Франчишек е кандидат в малката семинария на салезианите в Лонд. По време на окупацията не може да продължи обучението си и започва работа в едно индустриално предприятие. Свободното си време прекарва в оратория, където с четирима другари, в изключително близко приятелство, базирано на общите им идеали, създават сдруженията и организират дейности за младежите. За него си спомнят, че е бил чувствителен, но в същото време весел, спокоен, приятен, винаги готов да помогне на другите. Почти ежедневно приема причастие, вечер моли броеницата. „Понеже във Вронки бях сам в килията, пише той в бележка до семейството си, имах време да се изпитам. Обещах да живея по различен начин, както ни съветва Дон Боско - в угода на Господ и на Неговата Майка, Пресветата Богородица. Моля се на добрия Бог всички тези изпитания и прекеждия да се стоварват само върху мен и да не засягат вас.”

Чеслав Южвяк, е роден в Лажиние на 17 септември 1919 г. По характер по-раздражителен, но спонтанен и пълен с енергия, той е господар на себе си, готов на жертва, последователен и с положително влияние. Видим е стремежът му към християнско съвършенство и напредването му в него. Един от другарите му в затвора пише: „Беше с добро сърце, душата му беше кристална. Довери ми един стремеж: никога да не се опетни с никаква нечистота”.

Едвард Кажмиерски е роден в Познан на 1 октомври 1919 г. Негови основни черти са трезвата мисъл, благоразумието и добротата. В оратория има възможност да развие необикновения си музикален талант. Религиозният му живот, започнал още в семейство му, продължава да се задълбочава при салезианите и скоро го отвежда до християнска зрялост. По време на престоя си в затвора показва огромна любов към другарите си. Остава свободен от каквато и да е омраза към преследвачите си.

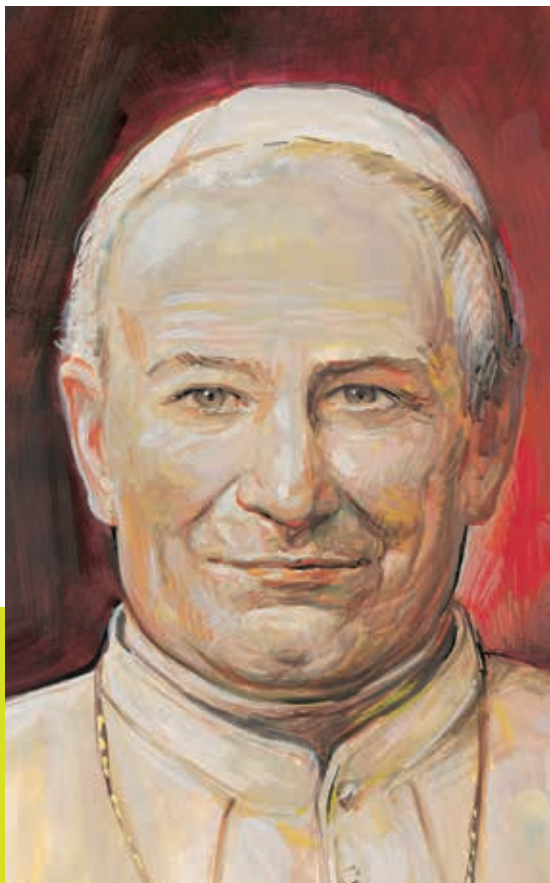
Едвард Клиник е роден в Бохум на 21 юни 1919 г. Срамежлив и тих отначало, той става по-жив след влизането си в оратория. Той е последователен и отговорен ученик. Отличава се сред другите с участието си в почти всяка дейност, оставя впечатление на извънредно сериозен и задълбочен ученик.

Ярогнев Войчеховски е роден в Познан на 5 ноември 1922 г. Той е съзрцателен, с богато въображението склонен да се задълбочава в нещата, за да разбере по-добре случващото се. Той е организатор в най-добрия възможен смисъл. Отличава се с добро то си настроение, ангажираността и свидетелството си.

„ДЕКРЕТЪТ ЗА МЪЧЕНИЧЕСТВО” Е ПУБЛИКУВАН НА 26 МАРТ 1999 ГОДИНА.
ОБЯВЕНИ ЗА БЛАЖЕНИ НА 13 ЮНИ 1999 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

ПИЙ IX

1911 • 1942

Джовани Мария Мастай Ферети – папа Пий IX е девети син на граф Джироламо и на Катерина Солаци. Роден е в Сенигалия на 13 май 1792 г. Между 1803 г. и 1808 г. е ученик във Воптера в Пансиона за благородници към Конгрегацията на сколопите¹. Желает да стане свещеник, но е принуден да прекрати обучението си поради неочаквани пристъпи на епилепсия. През 1815 г. в Лорето получава благодатта на изцелението. Подновява богословското си обучение и през 1819 г. е ръкоположен за свещеник. През 1823 г. е мисионер в Чили за две години. Едва 35 годишен е назначен за архиепископ на Сполето, след което през 1832 г. на Имола.

¹ Орденът на бедните духовници на Божията майка на благочестивите училища (Пиаристи). Б. р.

През 1840 г. става кардинал и на 16 юни 1846 г., едва 54 годишен, е избран за папа. Веднага след избирането въвежда редица вътрешни реформи в Папската държава (свобода на печата, свободен достъп за евреите, началото на железопътния транспорт и т. н.), но когато през 1848 г. отказва да подкрепи войната срещу Австрия, започва „преследването“ му. Първата аудиенция на свети Дон Боско с Пий IX е на 9 март 1858 г. И двамата имат усещането, че срещат светец. Пий IX подкрепя и съветва Дон Боско при основаването на Конгрегацията на салезианите. Предлага му да я назове „Общество“, за да бъде в крак с времето, да се дават обети, но не тържествени, съветва го също облеклото да бъде просто, а набожностите – интензивни, но не твърде сложни. Убеждава Дон Боско да напише своите Спомени, които да остави като духовно наследство на своите салезиани. По време на понтификата си одобрява Конституцията и Обществото на салезианите, Института на дъщерите на Дева Мария Помощница и Благочестивия съюз на салезианските сътрудници², сред които е и първият записал се.

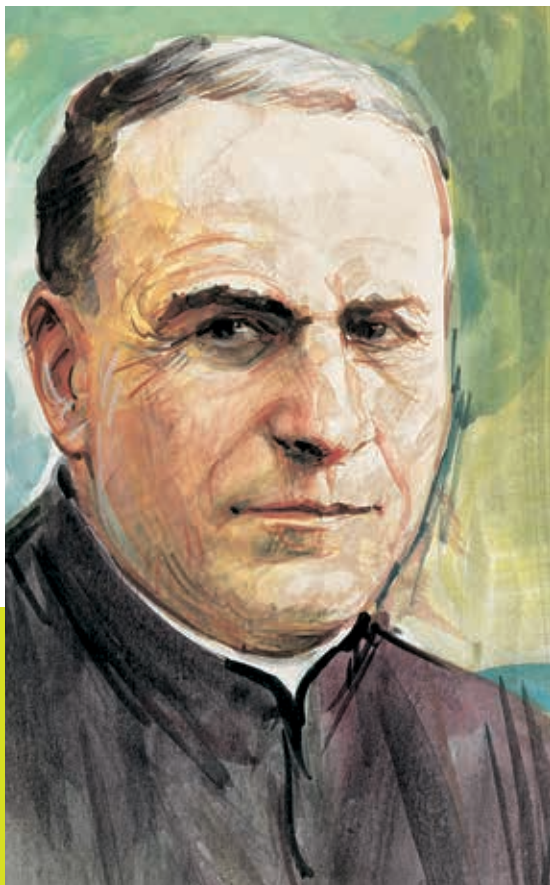
Дон Боско обича много папа Пий IX и приема всеки съвет от него дори когато му струва голяма жертва: „Готов съм да посрещна каквато и да е трудност, казва той, когато се отнася до папството и до Църквата“. Но папата също храни голямо уважение към Дон Боско и по различни поводи го вика в Рим, за да потърси помощта му по деликатни въпроси. На 8 декември 1854 г. провъзгласява Догмата за Непорочното Зачатие. През 1869 г. свиква Първия Ватикански събор и на 8 декември 1870 г. провъзгласява свети Йосиф за патрон на Универсалната Църква.

Умира на 7 февруари 1878 г., след 32 години на папския престол. Папа Йоан Павел II го обявява за блажен заедно с „добрия папа“ Йоан XXIII.

² La Pia Unione dei operatori Salesiani. Б. п.

ХОСЕ КАЛАСАНС

И ТРИДЕСЕТ И ЕДИН ДРУГАРИ

Между 1936 г. и 1939 г. Испания е разтърсена от драматична и кървава гражданска война, един конфликт, който се подхранва от разгорещени идеологически противопоставяния. Не прави изключение и Църквата в Испания, която страда от жестоко преследване, преди всичко от анархистките сили и активистките групировки. Избити са около хиляда свещеници, богословственици и миряни само защото са християни. Сред тях и многобройни членове на салезианското семейство: 39 свещеници, 22 духовници, 24 помощници, 2 дъщери на Дева Мария Помощница, 4 салезиани сътрудници, 3 кандидат салезиани и 1 сътрудник мирянин – общо 95 души. Започнати са 3 отделни процеса за мъченичество, които по-късно стават два: за групата от Валенсия,

начело с дон Хосе Каласанс, и за групата от Севиля и Мадрид – 63 мъченици, начело с дон Енрико Саис Апарисио. Мъчениците от първата група са обявени за блажени на 11 март 2001 г., заедно с другите мъченици от диоцеза на Валенсия. Мъчениците от другите две групи са обявени за блажени на 28 октомври 2007 г.

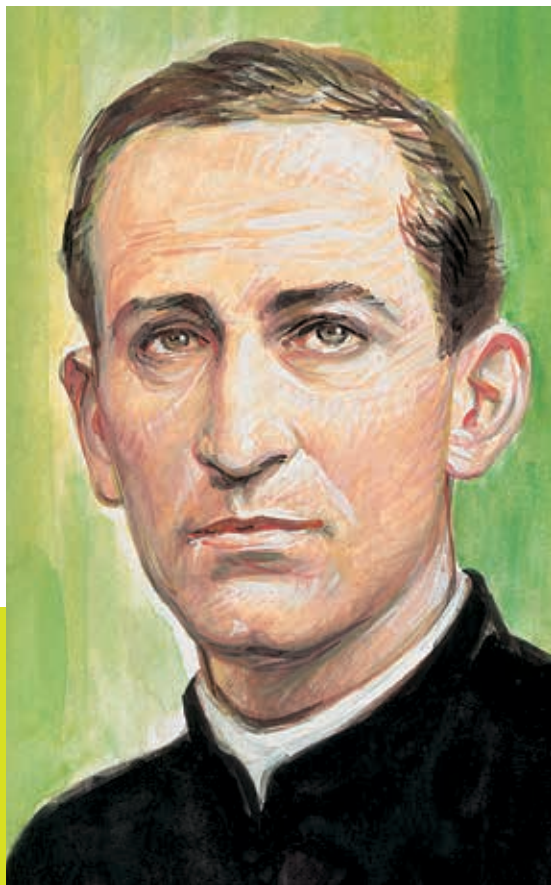
Дон Хосе Каласанс Маркес е роден в Асануи. През 1886 г. среща в Сария вече отпадналия и страдащ Дон Боско. Става салезианин през 1890 г., а пет години по-късно – свещеник. Става секретар на дон Риналди и в последствие провинциал за Перу-Боливия. След завръщането си в Испания става провинциал на Тераконенсе (Барселона - Валенсия). Този сърцат и изключително трудолюбив мъж още от самото начало поема грижата за спасяването на своите събратя. Заловен е заедно с другите салезиани, докато ръководи духовни упражнения във Валенсия. Убит е с удар от пушка по главата по време на пътуването.

15 свещеника: Франсиско Бандрес Санчес, Хосе Баталя Парамон, Хайме Бонет Надал, Хосе Бонет Надал, Хосе Каселес Мончо, Хосе Кастел Кампс, Серхио Сид Пасо, Рекаредо де лос Риос Фабрегат, Хосе Хименес Лопес, Хулио Хуниер Падерн, Антонио Мартин Ернандес, Хосе Марторел Сория, Хосе Отин Акилуе, Хулиано Родригес Санчес, Алваро Санхуан Канет; **7 помощници:** Хайме Буч Каналс, Агостин Гарсия Калво, Елисео Гарсия Гарсия, Хайме Ортис Алсуета, Хосе Рабаса Бентанакс, Анхел Рамос Веласкес, Хил Родисио Родисио. **6 семинаристи:** Сакариас Абадия Буеса, Франсиско Авиер Бордас Пиферер, Мигел Доминго Сендра, Фелипе Ернандес Мартинес, Педро Месонеро Родригес, Феликс Вивет Тралбал. **1 съгрудник мирянин:** Алехандро Планас Саури, **2 дъщери на Дева Мария Помощница:** Мария Кармен Морено Бенитес, викарийна инспекторка, директорка и довереница на блажената Еусебия Паломино, която предрича мъченичеството ѝ; Мария Ампаро Карбонел Муньос.

„ДЕКРЕТЪГ ЗА МЪЧЕНИЧЕСТВО“ Е ПУБЛИКУВАН НА 20 ДЕКЕМВРИ 1999 ГОДИНА.
ОБЯВЕНИ ЗА БЛАЖЕНИ НА 11 МАРТ 2001 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

ЛУИДЖИ ВАРИАРА

1875 • 1923

Луиджи Вариара е роден във Виариджи в провинция Асти на 15 януари 1875 г. в семейство на дълбоко вярващи християни. Баща му Пиетро слуша Дон Боско през 1856 г., когато той посещава селото, където е изпратен, за да проповядва. Така и решава да изпрати Луиджи във Валдоко, за да продължи с образованието си. Светецът умира четири месеца по-късно. Но запознаването на малкия Луиджи с него е достатъчно, за да бележи момчето за цял живот. След завършване на гимназията пожелава да стане салезианин. Влиза като послушник на 17 август 1891 г. Учи философия във Валсаличе, където среща дон Андреа Белтрами, който го поразява с радостта, с която живее болестта си. През 1894 г. прочутият мисионер на прокажените от Агуа де Диос, дон Уня, е

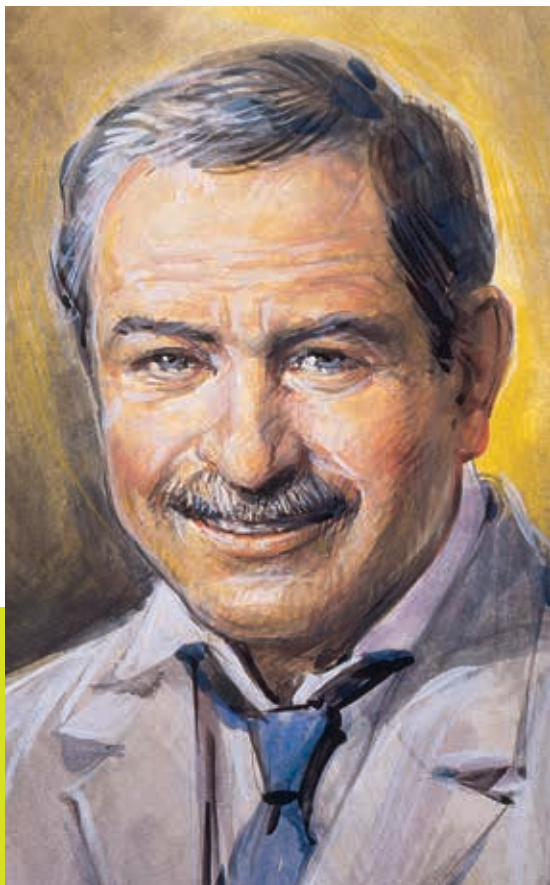
във Валсаличе, за да си избере помощник, който да се занимава с прокажените младежи. Между 188 желаещи той се спира на Вариара и казва: „Този е мой”. Луиджи пристига в Агуа де Диос на 6 август 1894 г. В лазарета има настанени 2000 болни, от които 800 прокажени. Още със самото си пристигане става любим на всички в лазарета, особено на децата. Организира музикална група, ободрявайки болните с неочаквана празнична атмосфера. През 1895 г. умира дон Уня и Луиджи остава сам с дон Крипа. През 1898 г. е ръкоположен за свещеник. Бързо се проявява като отличен духовен ръководител. През 1905 г. завършва строежа на „Подслона на дон Уня”, един интернат, който може да побере до 150 сираци и прокажени и да им осигури професионално обучение и бъдещото им интегриране в обществото. В Агуа де Диос, в близост до Сестрите на Представянето на Пресевета Дева в храма, се намира Общността на дъщерите на Дева Мария, една група от 200 момичета. Дон Луиджи е техният изповедник. Открива в групата няколко девойки с религиозно звание. Така се ражда смелият проект, уникален за Църквата – Институт, който позволява да се приемат за членове болни от проказа. Вдъхновен от духовността на дон Белтрами, дон Луиджи развива салезианската харизма на жертвоготовност и основава Конгрегацията на дъщерите на Пресветите Сърца на Исус и Мария¹, която днес наброява 400 богопосветени. Заради нейното основаване той страда много, поради неразбирането на хората и на някои йерарси, които се опитват да го откъснат от Агуа де Диос. Той, като Дон Боско, е образец на послушание. Дума не казва срещу клеветите. Доверяват му се, защото е послушен. Дон Руа от Торино му дава кураж. Умира в Кукута, Колумбия, на 1 февруари 1923 г., далеч от своите обичайни болни, както му налага послушанието. Днес почива в Агуа де Диос, в параклиса на своите Дъщери.

¹ Figlie dei Sacri Cuori di Gesu e Maria. Б. р.

ОБЯВЕН ЗА ДОСТОПОЧТЕН НА 2 АПРИЛ 1993 ГОДИНА.
ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 14 АПРИЛ 2002 ГОДИНА ОТ ЙОАН ПАВЕЛ II.

АРТЕМИДЕ ДЗАТИ

1880 • 1951

Артемиде Дзати е роден в Борето в провинция Реджо Емилия, на 12 октомври 1880 г. от Луиджи Дзати и Албина Веки, семейство на земеделци. От малък привиква на работа и жертви. Едва деветгодишен изкарва прехраната си като ратай. През 1897 г. семейство Дзати е принудено от бедността да емигрира в Аржентина и се установява в Баия Бланка. Там Артемиде започва да посещава енорията, поддържана от салезианите, и става сътрудник на енорийския свещеник дон Карло Кавали, с когото често споделя работа и молитва. Усеща желание да стане салезианин. Приет е за кандидат от монс. Калиеро и двадесет годишен постъпва в дома Бернал. Започва упорито да учи, за да навакса пропуснатите години. Провидението му поверява задачата да по-

мага на един млад свещеник, болен от туберкулоза, който умира през 1902 г. Денят, в който Артемиде трябва да получи дрехата на семинарист, и той е повален от болестта. След като се завръща у дома, дон Кавали го изпраща в мисионерската болница на Виедма. Директор на болницата е дон Евасио Гароне, свещеник със солиден опит, узрял във войската. Заедно с него Артемиде моли и получава от Дева Мария Помощница благодатта на изцелението, като от своя страна ѝ дава обещание да посвети живота си на грижата за болните. След като оздравява, той спазва обещанието си. Отначало започва да се занимава с аптеката към болницата, където научава логиката на дон Гароне: плаща само този, който може. След смъртта на дон Гароне цялата отговорност се пада върху него. През 1908 г. дава вечните си обети. Той остава изцяло посветен на своите болни. Хората го търсят и уважават. За квалифицирания персонал на болницата той е не само отличен ръководител, но преди всичко голям християнин.

Запазено е едно описание на деня му: „В 4.30 вече е на крак. Размишление и литургия. Посещава всички отделения. След това отива да посети болните из града, яхнал велосипеда си. След обяд – ентузиазирана игра на „боче“¹ с оздравяващите. Между 14.00 и 18.00 часа ново посещение на вътрешните и външните болни. До 20.00 часа - работа в аптеката. Отново връщане в отделенията. До 23.00 учи медицина и накрая – духовно четиво. През почивките винаги остава на разположение за повикване. Получава диплома за болногледач. През 1913 г. става инициатор за построяването на нова болница, която после, за негово съжаление, е разрушена. Без да се обезкуражи, дава оборудването на друга болница. Също като Дон Боско се доверява на Провидението за осъществяването на различните дейности, които са му поверени. Дева Мария Помощница никога не го изоставя. Мечтата и идеалът на Дон Боско за неговите салезиани помощници да бъдат свети без съмнение се реализира в Артемиде. През 1950 г. пада от една стълба и е принуден да почива. След няколко месеца се показват симптомите на раково заболяване. Угасва на 15 март 1951 г. Тленните му останки почиват в параклиса на салезианите във Виедма.

¹ Популярна италианска игра на топчета. Б. пр.

МАРИЯ
РОМЕРО МЕНЕСЕС
1902 • 1977

Мария Ромеро Менесес е родена в Гранада на 13 януари 1902 г. в много заможено семейство. Бащата, който е министър в републиканското правителство, е много щедър към нуждаещите се. Мария от малка научава какво означава да проявяваш милосърдие дори в трудни обстоятелства. Семейството има големи планове за нея. Тя учи музика, пиано и цигулка. На дванадесет години влиза в пансиона на Дъщерите на Дева Мария Помощница, където се отличава с отзивчивостта и веселостта си. Струва ѝ се, че харизмата на Дон Боско е създадена точно за нея. Като послушница преподава музика и работи за организирането на празниците, където за първи път се докосва отблизо до бедността на момичетата. След като полага вечните си обети, е изпратена в

Сан Хосе в Коста Рика, която се превръща в нейна втора родина. Започва да преподава в пансиона за заможни девойки, но също като Дон Боско, търси преди всичко „момичета, бедни и изоставени”. Избира най-добрите сред ученичките си и ги формира за участие в дейността на ораториите. Нарича ги „las misioneritas” – малки мисионерки. Посещават заедно колибите на бедните, помагат в почитването, носят провизии и дрехи, събрани от сестра Мария, и преподават катехизис. Започва да основава неделни оратории за най-бедните момичета, отваря тридесет и шест. Дева Мария Помощница, която тя нарича своя Кралица, ѝ помага да получи много дарения, с които поддържа дейността си. Благодарение на доброволната работа на лекари специалисти успява да създаде поликлиника с различни специализирани кабинети, за да осигури на бедните медицинска и фармацевтична помощ. Докато дошлите за преглед чакат, на тяхно разположение са помещения за катехизис и огромяване и параклис за молитви. За бездомните семейства организира построяването на „истински” къщи – „Крепостите на Дева Мария Помощница” (Ciudadelas de Maria Auxiliadora), дейност, която продължава до днес посредством асоциацията „Помощ за нуждаещите се” (Asociacion Ayuda a Necesitados).

За да популяризира салезианската набожност към Дева Мария Помощница, построява църква в центъра на Сан Хосе. Извършва големи дела благодарение на своята вяра и с помощта на заможни хора, завладени от нейната кауза, самите те изпитали резултата от набожността към Богородица. Също като Дон Боско и майка Мацарело тя е съзерцател в действие. Нейното единение с Бог я прави търсена духовна съветница. От нейните Духовни съчинения вече са отпечатани различни томове. Умира от инфаркт на 17 юли 1977 г. Правителството на Коста Рика я обявява за почетна гражданка на нацията. Нейните тленни останки са в Сан Хосе де Коста Рика, в близост до голямото ѝ дело „Дома на Девата и социални дейности”.

АУГУСТ ЧАРТОРИСКИ

1858 • 1893

Аугуст Чарториски е роден в Париж на 2 август 1858 г. в изгнание. Негови родители са полският принц Владислав и принцеса Мария Ампаро, дъщеря на испанската кралица. От около трийсет години неговото благородно семейство, свързано с династичните интереси на Полша, е в емиграция във Франция. От изгнанието си принц Владислав се опитва да възстанови единството на родината си, разкъсана през 1795 г. Шестгодишен Аугуст губи майка си. Нейното място заема Маргьорит д'Орлеан, дъщеря на графа на Париж, претендент за трона на Франция. От малък Аугуст се проявява като добро и разумно момче. Въпреки че е дълбоко привързан към своята обичана Полша, никога не се чувства привлечен от живота в двора. Действието на благодатта

в душата му го отвежда до откъсване от земните блага и до един сериозен духовен живот. Между 10 и 17 годишна възраст учи в Париж и в Краков, но деликатното му здраве го принуждава да прекъсне обучението си и да се мести често из Южна Европа в търсене на по-добър климат. През тези години Провидението го среща с възпитателя Юзеф Калиновски, който го ръководи с благоразумие не само в обучението му, но преди всичко в духовния живот. Впоследствие Калиновски става кармитан. Днес Църквата го почита като светец. Възпитателят описва своя ученик като момче със стабилно настроение, изключително добър по душа, изключително вежлив, искрен, интелигентен и много религиозен – и в същото време простосърдечен. През май 1883 г. Дон Боско се намира във Франция. Поканен е в резиденцията Ламбер от принцеса Маргьорит д'Орленас. Аугуст му помага при отслужването на литургията, и светецът му казва: „От много време имам желанието да се запознаем”. Принцът остава поразен от тази среща. Впоследствие много пъти отива до Торино, за да се среща с Дон Боско. Настойчиво го моли да стане салезианин, но основоположникът не е убеден. Аугуст говори с папа Лъв XIII, който призовава Дон Боско да приеме принца. През юли 1887 г., след като се отказва от земните блага и възможността да се възкачи на престола, става послушник против волята на семейството си. Тогава е на 29 години. Полага усилия да се пригоди към програмата и начина на живот, става най-скромният сред послушниците. На смъртното си ложе Дон Боско благославя монашеската му дреха. Започва обучението си по философия. Скоро отново се връща болестта му – туберкулозата. В дома „Валсаличе” в Торино среща дон Андреа Белтрами. Докато дон Андреа се грижи за болния Аугуст, между тях се ражда дълбоко духовно приятелство. Междувременно дон Руа го насочва да учи богословие и го допуска до светото ръкоположение. Ръкоположен е за свещеник на 2 април 1892 г. в Сан Ремо, но семейството му отказва да присъства, след като по всякакъв начин се опитват да го принудят да напусне Конгрегацията. Аугуст в пълнота възплъщава салезианската духовност и по особен начин жертвоготовността и принасянето на своя живот и своето страдание за благо на младежите в Конгрегацията. Умира на 35 години в Аласио на 8 април 1893 г., съботата след Възкресение. „Какво прекрасно Възкресение!”, възкликва той. Неговите тленни останки са почитани в Пржемисл (Полша).

ОБЯВЕН ЗА ДОСТОПОЧТЕН НА 1 ДЕКЕМВРИ 1978 ГОДИНА.
ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 25 АПРИЛ 2004 ГОДИНА ОТ ЙОАН ПАВЕЛ II.

ЕУСЕБИЯ ПАЛОМИНО

1899 • 1935

Еусебия Паломино Йенес е родена в Канталпино, провинция Саламанка, в Западна Испания на 15 декември 1899 г. Семейството на Агустин Паломино, един истински мъж на вярата, е много бедно. Няколко пъти в годината Еусебия и баща ѝ са принудени да просят милостиня из близките села, но го правят с неповторима веселост и вяра. По време на тези дълги пътувания Агустин обяснява катехизиса на дъщеря си, нетърпелива да узнае за тайнствата на Господ. В семейството на Еусебия царят трудът, молитвата и обичта. С голямо вълнение тя изживява деня на първото си причастие. Скоро след това отива като слугинче в едно заможно семейство. Не се поддава на изкушенията на подрастването, защото винаги слага на първо място своя приятел

Исус. Още като малка е изпратена в Саламанка, най-напред като бавачка, а по-късно става помощница в един приют. Има огромно желание да се посвети на Бог. Един ден, докато копае с мотика, намира един медальон на Дева Мария Помощница. Малко след това една тайнствена приятелка я завежда в оратория на сестрите, които я поканват да остане с тях като сътрудничка. Странно как, но кухнята се превръща в притегателен център за момичетата от манастирското училище, които започват да търсят тази готвачка, която, макар и необразована, винаги намира добра дума за тях. В Саламанка пристига майката настоятелка, която я приема сред кандидатките за послушници. Като послушница Еусебия пребивава в Барселона, където впечатлява другарките си със своето смирение и със своята усмивка. Става Дъщеря на Дева Мария Помощница през 1924 г. и е изпратена във Валверде дел Камино като готвачка и домашна помощничка. Заживява своята обикновена служба по необикновен начин, точно според желанието на Дон Боско и Господ я изпълва с благодати. Тук също момичетата започват да се сближават с нея, привлечени от духовно ѝ обаяние. Започва да работи в оратория. Семинаристи, възрастни и свещеници идват при нея за съвет, подтикнати от духа ѝ на молитва и от убедената и убеждаваща вяра. Разпространява набожността към Светите Рани Господни и към така нареченото „Богородично робство” на свети Луи Мария Гриньон дьо Монфор. Разказват се много необичайни случки от живота ѝ. Както Дон Боско, така и тя получава от Господ дара на пророчеството. Предсказва гражданската война в Испания и се поднася като жертва за страната. Скоро след това започва да се чувства зле. Нейната ръководителка, сестра Кармен Морено, по-късно мъченица и блажена, ѝ помага и в същото време записва мислите ѝ. Сестра Еусебия ѝ предрича мъченичеството. Преди смъртта си има моменти на екстаз и видения. Завръща се при Господ на 10 февруари 1935 г. Тленните ѝ останки почиват във Валверде дел Камино.

ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА 17 ДЕКЕМВРИ 1996 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА БЛАЖЕНА НА 25 АПРИЛ 2004 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

АЛЕШАНДРИНА МАРИЯ
ДА КОЩА
1904 • 1955

Алешандрина Мария да Коща е родена на 30 март 1904 г. в Баласар, Португалия. Заедно със сестра си Деолинда получават християнско възпитание от майка си. Алешандрина остава в семейството си до седемгодишна възраст, след което бива изпратена в Повуа ди Верзин като пансионерка в семейство на дърводелец, за да може да посещава първоначалното училище, каквото няма в Баласар. След завръщането си в Баласар работи селска работа. Жива, закачлива и обичлива, тя е много търсена от другарките си. На 14 години скача от прозореца на дома си, за да спаси непорочността си от нечистите намерения на група мъже. Пет години по-късно увреждането, получено при падането ѝ, се превръща в пълна парализа, която я приковава на легло за

30 години. За нея се грижи по-голямата ѝ сестра. Моли за изцеление, но Мадоната я дарява с благодатта да приеме страданието и с желанието да страда за спасението на душите. Салезианската харизма на жертвоготовност, която развиват дон Белтрами, дон Чарториски, дон Вариара и сестра Еусебия, вдъхновява и Алешандрина. Поднася се като жертва на Христос за обръщането на грешниците и за мир в света: „Нямам друга цел освен да прославям Бог и да спасявам души“.

В продължение на четири години (1938-1942), преодолявайки парализата си, слиза от леглото и 182 пъти, което е всеки петък за три дълги и болезнени часа, преживява отново страданието Христово. Моли и получава от папа Пий XII посещаването на света на Непорочното сърце Мариино (31 октомври 1942 г.). От 27 март 1942 г. до смъртта си, в продължение на 13 години и 7 месеца, не приема никакво питие или храна освен ежедневното причастие. Този необясним факт е проверен научно от различни лекари, на моменти дори по унизителен за Алешандрина начин. Тя е голяма мистичка. В продължителни единения с Исус, от всички дарохранителници по света, тя изпада в екстаз и получава откровения. Господ пожелава нейният втори духовен ръководител да бъде салезианин, дон Умберто Паскуале, който събира ценния ѝ дневник. Тя приема да стане сътрудничка. Казва: „Чувствам голямо единение със салезианите и сътрудниците им от целия свят. Винаги, когато затвърждавам своето свидетелство за принадлежност, предлагам страданията си, единена с всички тях, за спасението на младежите. Обичам Конгрегацията, много я обичам и никога не ще я забравя нито на земята, нито на небето“. Хиляди хора идват до постелята ѝ, за да получат утеха от думите ѝ. На 13 октомври 1955 година умира в Баласар, където е погребана с лице към дарохранителницата. Огромни тълпи от поклонници пристигат, за да я посетят.

ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 21 ДЕКЕМВРИ 1995 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА БЛАЖЕНА НА 25 АПРИЛ 2004 ГОДИНА ОТ ПАПА ЙОАН ПАВЕЛ II.

АЛБЕРТО МАРВЕЛИ

1918 • 1946

Алберто Марвели е роден на 21 март 1918 година във Ферара, втори от седем братя. Когато семейството се премества в Римини, започва да посещава салезианския ораторий. Винаги отзивчив и на разположение, той става преподавател по катехизис и дясна ръка на салезианите. Обича и практикува всякакви видове спорт. Взима за пример Доменико Савио и Пиер Джорджо Фрасати. На 17 години записва в дневника си план за живота си, който подновява по време на поетия път. Влиза в групата на оратория към „Католическа дейност”¹, като скоро след това става неин енорийски председател. Поема своето служение в църквата на Римини като заместник председател „Католическа дейност” в епархи-

¹ „Azione Cattolica”. Б. пр.

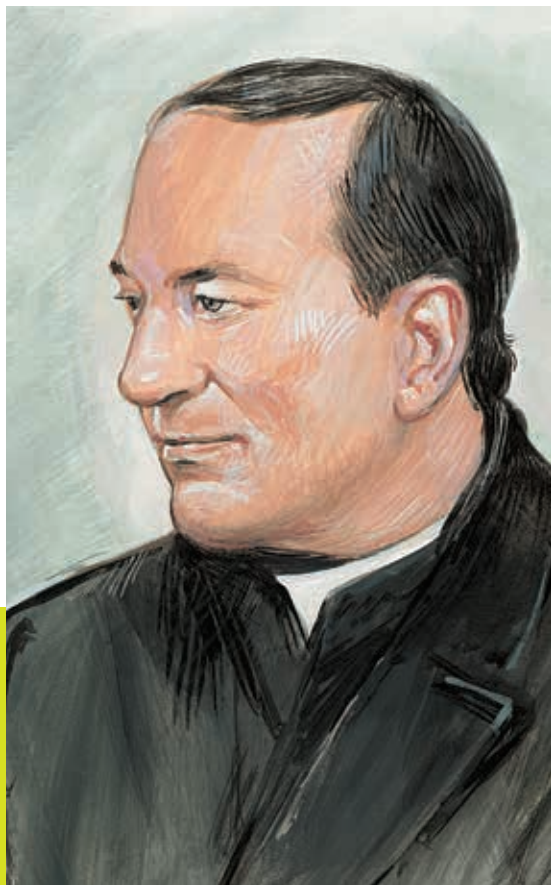
ята. Като студент по инженерство в Болоня активно се включва във Федерацията на католиците от италианските университети² и остава верен, дори с цената на жертви, на ежедневното приемане на Евхаристията. През юни 1942 завършва университета и започва работа във Фиат, в Турино. Изпълнява военната си служба в Триест и успява да привлече към Евхаристията много от своите другари. По време на Втората световна война става апостол сред евакуираните и истинско providение за бедните. След влизането на съюзниците в Римини, е назначен за общински съветник в Бюрото за настаняване и реконструкции и за отговорен инженер по гражданско строителство: „Бедните трябва да са с предимство, казва той, другите могат да почакаат”. Приема да участва в изборите в листите на християндемократите³. Всички го познават като посветен на задълженията си християнин, стоящ далеч от всякакви пристрастия. Един от противниците му комунисти ще каже: „Моята партия може и да загуби, стига кмет да стане инженер Марвели”. Епископът го назначава за председател на завършилите висше образование католици. Набожността към Богородица и Евхаристията са стълбовете на неговия живот: „Когато съзерцавам Исус в Тайнството цял нов свят се отваря за мен”, пише в дневника си. „Всеки път когато приемам Светото причастие, всеки път когато Исус, в своята божествена и в своята човешка природа идва в мен и влиза в контакт с моята душа, ме връхлита изблик на свети намерения, избухва у мен пламък, който изгаря и поглъща, но който ме прави толкова щастлив!” Умира прегазен от военен камион на 5 октомври 1946 г. Той е, както иска Дон Боско, добър християнин и честен гражданин, ангажиран в Църквата и в обществото със салезианско сърце. Неговото мото е: „Или живот винаги отправен нагоре, или смърт”.

² Federazione Universitari Cattolici Italiani. Б. пр.

³ Democrazia Cristiana. Б. пр.

БРОНИСЛАВ МАРКЕВИЧ

1842 • 1912

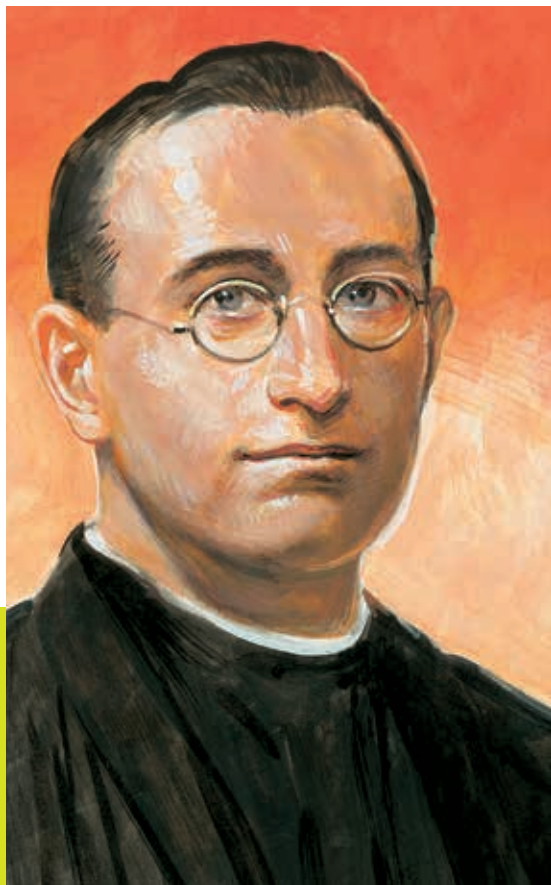
Бронислав Маркевич е роден на 13 юли 1854 г. в Прухник в Галиция (Южна Полша), шесто от единадесетте деца, в религиозното семейство на дребни буржоа. Изпълнен с християнски идеали, Бронислав търпи в училище глада, бедността и преследванията, като остава винаги с дух на вяра, която е толкова силна, че решава да влезе в семинария. На 15 септември 1867 г. година е ръкоположен за свещеник. Посвещава се интензивно на преподаването на катехизис и на апостолска дейност сред затворниците. Обича да бъде с хората, особено с бедните. Чувства се привлечен от отхвърлените от обществото младежи, които страдат от всевъзможни форми на бедност. Заради тях желае да учи педагогика, за да може по най-добрия начин да им помогне да спасят душата

си. Провидението посажда у него ревностното желание да влезе в религиозен институт, посветен на грижата за младежта.

Заминава за Италия и там остава поразен от духовността на Дон Боско, която, без сам да го знае, вече носи в сърцето си. Моли и получава разрешение да се присъедини към Конгрегацията на салезианите и през 1887 година дава вечните си обети пред самия Дон Боско. Има щастието да слуша препоръките на светеца и непосредствено да усвои неговия дух. През 1892 г. се завръща в Полша като салезианин и става енорийски свещеник на Миейсце, в Галиция, където има възможността да се посвети на бедните и изоставени полски младежи. За да отговори по най-добрия начин на конкретните нужди на мизерстваща Галиция, Бронислав изпитва нуждата да живее с по-голяма радикалност принципите на Дон Боско и след като се консултира със своите помощници, напуска Конгрегацията на салезианите и основава Обществото „Умереност и Труд”¹. Девет години след смъртта му Обществото в своя мъжки и женски клон е признато от Църквата и дава началото на две конгрегации, поставени под покровителството на свети архангел Михаил. Техните членове приемат името михаелити. Подобно на Дон Боско, отец Бронислав препоръчва на своите синове и на младежите, които среща, да имат голяма набожност към Евхаристията и към Богородица, както и към свети Михаил, когото посочва като защитник в ежедневната борба със злото. Единението с разпнатия Христос и добродетелта на въздържанието характеризират неговата апостолска дейност в служба на ближния. Умира в Миейсце Пястове (Полша) на 29 януари 1912 година.

¹ „Temperanca e Lavoro”. Б. пр.

ЕНРИКЕ САИС АПАРИСИО И 62-МА ДРУГАРИ

По време на гражданската война в Испания между 1936 и 1939 г. са убити многобройни свещеници, богопосветени и миряни. Мъчениците членове на салезианската фамилия са 95. Групите от Севиля и Мадрид, начело с дон Енрике Саис Апарисио, наброяват 63 мъченика.

Дон Енрике Саис Апарисио е смелият директор на салезианските кандидати от Карабанчел Алто, в периферията на Мадрид. Когато активистките групировки на противника нахлуват в института, той казва с готовност: „Ако искате кръв, ето ме. Не наранявайте обаче момчетата”. Младежите са освободени, а дон Саис и осем салезиани са заловени и впоследствие убити. Малко преди да бъде убит дон Саис доверява на приятел: „Има ли нещо по-ху-

баво от това да умреш за славата на Бог?”. Предлага да размени живота си за този на младежите, които са му поверени от Провидението. На тях посвещава и последния си дъх.

Ето списъка на мъчениците:

МАДРИД: 9 свещеници: Пио Конде, Салвадор Фернандес, Андрес Гомес, Феликс Гонсалес, Сабино Ернандес, Андрес Хименес, Мигел Ласага, Хермано Мартин, Хосе Вилиянова.

14 семинаристи: Педро Артолосога, Мануел Борахо, Естебан Кобо, Паскуал де Кастро, Франсиско Едрейра, Вирхилио Едрейра, Викториано Фернандес, Теодуло Гонсалес, Хусто Хуанес, Хуан Ларагуета, Мануел Мартин, Луис Мартинес, Кармело Перес, Флоренсио Родригес. **14 асистенти:** Емилио Арсе, Хосе Селая, Антонио Сид, Хуан Кодера, Николас де ла Торе, Рамон Ейрин, Матео Гардолера, Анастасио Гарсон, Валентин Хил, Пабло Грасиа, Франсиско Хосе Мартин, Елиодоро Рамос, Дионисио Уливари, Естебан Васкес. 3 кандидати: Федерико Кобо, Ихинио де Мата, Томас Хил. 1 мирянин: Хуан де Мата.

СЕВИЛЯ: 12 свещеници: Пабло Кабалеро, Енрике Канут, Антонио Фернандес, Мануел Фернандес, Мануел Гомес, Хосе Лимон, Франсиско Мигес, Антонио Моедано, Мигел Молин Феликс Пако, Антонио Панкорбо, Антонио Торер. 1 поддякон: Онорио Ернандес, 1 семинарист: Хуан Луис Ернандес. 4 асистенти: Томас Алонсо Санхуан, Хосе Бланко, Естебан Гарсиа, Рафаел Родригес. 3 сътрудници: Бартоломе Бланко, доня Тереса Сехудо, Антонио Родригес.

„ДЕКРЕТЪТ ЗА МЪЧЕНИЧЕСТВО“ Е ПУБЛИКУВАН НА 26 ЮНИ 2006 ГОДИНА.
ОБЯВЕНИ ЗА БЛАЖЕНИ НА 28 ОКТОМВРИ 2007 ГОДИНА
ПО ВРЕМЕ НА ПОНТИФИКАТА НА ПАПА БЕНЕДИКТ XVI.

СЕФЕРИНО НАМУНКУРА

1886 • 1905

Сеферино Намункура е роден на 26 август 1886 година в Чимпай, на реката Рио Negro. Баща му Мануел е последният голям вожд от индианското племе араукани, принуден да се предаде три години по-рано на аржентинската републиканска войска. След единадесет години свободен живот на село Мануел Намункура изпраща Сеферино да учи в Буенос Айрес, за да може един ден да защити своя народ. Семейната атмосфера, която цари в пансиона на салезианите, го кара да се влюби в духовността на Дон Боско. Духовната му нагласа се развива и у него се заражда желанието да стане свещеник салезианин, за да занесе Евангелието на своите хора. Избира Доменико Савио като модел за подражание и в продължение на пет години полага извънредни усилия, за да се

включи в една абсолютно нова култура, превръщайки се сам в нов Доменико Савио. Става образец на благочестие и милосърдие в ежедневните дейности и в аскетичните практики. Онова момче, което е намирало за трудно да „застане в редицата” или „да се подчини на камбаната”, малко по малко става образец за другите. Както е искал Дон Боско, е прецизен в изпълнението на учебните си задължения и на молитвата си. Става арбитър в игрите: при спор думата му се чува от другарите му. Впечатлява колко бавно прави кръстния знак - сякаш съзерцава всяка дума. С примера си поправя другарите си, учейки ги да се прекръстват бавно и с благоговение. През 1903 г., когато е на 17 години и половина, баща му бива кръстен на осемдесет годишна възраст. Монс. Калиеро го приема в групата на кандидатите във Виедма, главна квартира на Апостолическия викарият, за да започне обучението си по латински. Поради крехкото му здраве салезианският епископ решава да го изпрати в Италия, за да може да продължи обучението си по-сериозно и в по-добър климат. В Италия среща дон Руа и папа Пий X, който с възлнение го благославя. Учи в училището в Торино, а впоследствие в салезианския пансион във вила „Сора” във Фраскати. Учи толкова прилежно, че става втори в класа си. Прекършва го обаче тежка болест - туберкулозата. На 28 март 1905 година е закаран в болницата на Фатенбратели на остров Тиберина в Рим, където умира тихо на 11 май същата година. От 1924 година тленните му останки почиват в родината му, във Фортин Мерседес, където тълпи поклонници се събират, за да му отдадат почит.

ОБЯВЕН ЗА ДОСТОПОЧТЕН НА 22 ЮНИ 1972 ГОДИНА.
ОБЯВЕН ЗА БЛАЖЕН НА 11 НОЕМВРИ 2007 ГОДИНА
ПО ВРЕМЕ НА ПОНТИФИКАТА НА ПАПА БЕНЕДИКТ XVI.

ДОСТОПОЧТЕНИ

АНДРЕА БЕЛТРАМИ

1870 • 1897

Андреа Белтрами е роден в Оменя, провинция Новара, на 24 юни 1870 година. В семейството си получава възпитание, богато на християнски ценности. Като юноша Андреа, който по природа е много жив, е изкушаван неколkokратно да наруши непорочността си поради приказките на един лош приятел. Но честото приемане на тайнствата, съчетано със силна воля, го превръщат в младеж, уважаван от всички. Родителите му настояват да се запише в салезианския пансион на Ланцо, където влиза през октомври 1883. Отличава се в учението и в упражняването на християнските добродетели. Там съзрява неговото звание. По-късно ще разказва: „Господ бе вложил в сърцето ми дълбокото убеждение, че единственият живот, подходящ за мен, е да бъда

салезианин”. Поверявайки го на възпитателя на послушниците, майка му казва: „Направете от него светец”. През 1886 година във Фолицо получава дрехата на семинарист от Дон Боско, който ще каже за него: „Няма друг като Белтрами”. През двете години (1888 и 1889), които прекарва в Торино – Валсаличе завършва като частен ученик със съответните зрелостни изпити. През този период среща полския принц Аугуст Чарториски, който е отскоро в Конгрегацията. Скоро след това принцът се разболява от туберкулоза и дон Белтрами, с когото веднага си допадат духовно, се превръща в негов ангел хранител, както докато е във Валсаличе, така и навсякъде другаде, където пребивава болният. Пише: „Знам, че се грижа за един светец, един ангел”. По-късно самият дон Андреа се разболява и по примера на светия си събрат живее болестта си с вътрешна радост. Поднася се като жертва на любовта за обръщането на грешниците и за утешението на страдащите, като живее под мотото: „Да не оздравявам, да не умра, а да живея, за да страдам”. Дон Белтрами приема в пълнота жертвеното измерение на салезианската харизма, в духа на Дон Боско. Салезианинът Луиджи Вариара, тогава студент по философия във Валсаличе, е дълбоко впечатлен от дон Андреа и там намира своите корени в духовността на „Дъщерите на светите Сърца”¹ основана от дон Вариара, а именно: с радост да живеят жертвеността в званието си заедно с Исус. След ръкоположението му за свещеник от монс. Калиеро, се посвещава изцяло на съзерцание и на апостолска дейност чрез перото. С горещо желание за святост посвещава цялото си съществуване на страданието и непрестанната работа, прецизен при изпълнението на салезианското правило. Храни гореща любов към Дон Боско и към Конгрегацията. През четирите години, които му остават да живее след ръкоположението му, продължава да се моли и да пише. За отбелязване е неговият превод на италиански на първите токове на критическото издание на трудовете на свети Франциск Салски. Умира на 30 декември 1897 г., едва на 27 години. Неговите тленни останки почиват в църквата в родното му село Оменя.

¹ „Figlie dei Sacri Cuori”. Б. нр.

ТЕРЕЗА
ВАЛСЕ ПАНТЕЛИНИ
1878 • 1907

Тереза Валсе Пантелини е родена в Милано на 10 октомври 1878 година в заможно семейство. Баща ѝ, Джузепе Валсе Пантелини, горещо вярващ и много трудолюбив, притежава различни хотели в Египет, където Тереза прекарва първите си години. Той възпитава дъщеря си в обич към бедните и в готовност винаги да им помага. Семейството се премества първо в Милано, а после във Флоренция. На 12 години Тереза губи баща си. Момичето съзрява в дълбок молитвен дух. Получава солидно образование в областта на литературата и изкуствата и развива добродетелите си под благото, но възискателно ръководство на майка си. В деня на първото си Причастие усеща повик към религиозен живот и се поднася на Господ с дълбока радост. Когато майка ѝ премества се-

мейството в Рим, заради следването на брат ѝ Итало, Тереза влиза в пансиона на Дамите на Светото сърце¹ и се включва в конференциите на свети Винченцо². Лукс, комфорт и забавление не ѝ липсват, но тя живее с дух на непрестанно радостно, но скрито умъртвление. Неин духовен ръководител е монс. Радини Тедески, бъдещ епископ на Бергамо, който ще избере за свой личен секретар дон Анджело Ронкали. Подкрепена от своя духовен ръководител, решава да отиде в Института на Дъщерите на Дева Мария Помощница в Рим, „където да се предаде безвъзвратно на Господ, както тя самата казва, за възпитанието на бедните момичета от народа”. Дава религиозните си обети през

1903 година след едно убедително послушничество като възпитателка сред момичетата в оратория в Трастевере. Сестрите ѝ от това време си я спомнят така: „Сестра Тереза знаеше как да се отнася към тези момичета: наистина беше способна да запази дисциплината, без да загуби самообладание при многобройните прояви на невъзпитание и грубост”. Поради един отказ, едно от момичетата я заплюва в лицето, но тя понася тази грубост като възхитителен пример за всички присъстващи. Тереза е любезна и деликатна с всички и винаги е готова да върши най-унизителните и тежки работи. Организира и се грижи за пералнята и за работните места на момичетата с дух на смирение и жертвоготовност. Тя е такава, каквато би желал Дон Боско: необикновена в обикновените неща. Все по-настойчивите симптоми на туберкулозата, която изчерпва силите ѝ, не спират пътя ѝ към светостта. Усеща, че е дошъл моментът да обикне страданието си, а не само да го приема, като дар, който я единява с Разпнатия: „Това, което ти желаяш, о Исусе, го желая също и аз, и го желая до тогава, докогато го желаяш и Ти”. Радостта и простотата на Морнезе³, тихата жертвоготовност, непрестанното ѝ единение с Бог и синовната обич, която питае към Богородица, са опорните точки на нейния житейски път. На 3 септември 1907 година сестра Тереза се среща с този Исус, Когото е избрала безвъзвратно. Погребана е в Ница Монферато.

¹ Le Dame del Sacro Cuore. Б. пр.

² Conferenze di San Vincenzo. Б. пр.

³ Родното място на Мария Мацарело. Б. пр.

НАЧАЛОТО НА ОБИКНОВЕНИЯ ПРОЦЕС ЗА
ПРОУЧВАНЕ Е НА 6 ДЕКЕМВРИ 1926 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 12 ЈУЛИ 1982 ГОДИНА.

ДОРОТЕЯ ЧОПИТЕЯ

1816 • 1891

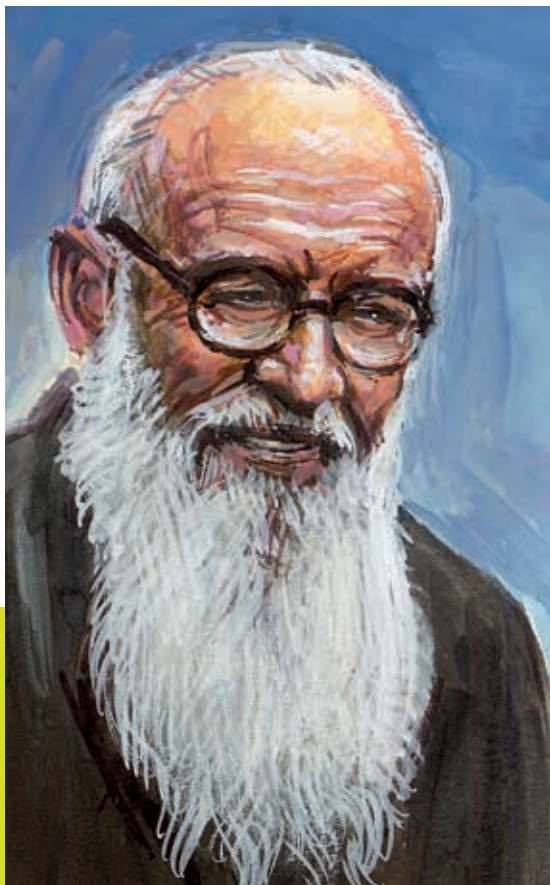
Доротея е родена в Сантяго де Чиле на 5 юни 1816 година в семейство богато на вяра, на челяд (18 деца) и на материални възможности. Родителите ѝ Педро Ноласко Чопитея и Исабела Вилбота са с високо социално положение, образцови християни, посветени на милосърдни дейности. Доротея е на 3 години, когато семейството се премества в Испания, в Барселона. Характерът ѝ е енергичен, жив и предприемчив, но открояващо се е златното ѝ сърце. На 13 години избира за свой духовен ръководител дон Педро Нардо, който ще я ръководи близо 50 години. Получава солидно образование. По съвета на дон Педро се омъжва на 16 години за един изключителен младеж – Хосе Сера, търговец и банкер. Техният брак, изпълнен с щастие и взаимна вяроност,

продължава 50 години. В края им Хосе ще каже: „Нашата любов растеше с всеки изминал ден”. В семейството се раждат шест дъщери: Доротейа, Анна Мария, Исабела, Мария Луиза, Кармен и Хезуина. Главната грижа на Доротейа е да живее истински за Бог. Грижи се да задълбочава своята набожност: всеки ден ходи на литургия, приема Причастие, моли броелицата. Но най-забележително е нейното милосърдие, особено към бедните. На първо място сред ценностите тя поставя обичта към бедните: „Бедните винаги ще стоят първи в мислите ми”. Наричат я „милосърдната Божия ръка”. Придружава съпруга си в пътуванията му, приета е от папа Лъв XIII, който се отнася към нея с голяма почителност. Близо тридесет фондации се раждат от щедростта на семейство Сера: приюти, училища, болници, работилници... По едно изчисление раздадените от тях средства надвишават бюджета на много държавни организации. На 20 септември 1882 г., един месец след смъртта на съпруга ѝ, пише на Дон Боско: „Бих искала да основа интернат за младежи работници и за сираци в предградията на Барселона”. Дон Боско приема и така Доротейа става сътрудничка на салезианите. Интернатът започва дейността си в Сария през 1884 г. Сътрудничи с дон Риналди, провинциал в Испания, за осъществяването на други салезиански дейности. Бъдещият главен настоятел свидетелства за нея: „Много пъти съм чувал да повтарят, че върши и най-унизителните неща за нуждите на болните”. През април/май 1886 г. Дон Боско се среща със светата благодетелка, готова да помогне повече от всякога. След смъртта на Дон Боско госпожа Доротейа слага началото на три нови интерната, сред които е и пансионът „Света Доротейа” в Сария, поверен на Дъщерите на Дева Мария Помощница: за него тя използва заделените си пари за старини. Дон Боско я нарича „Нашата майчица от Барселона”. Доротейа, също както и мама Маргерита, умира бедна, на 3 април 1891 г. Погребана е в Сария, Барселона.

НАЧАЛОТО НА ОБИКНОВЕНИЯ ПРОЦЕС ЗА
ПРОУЧВАНЕ Е НА 4 АПРИЛ 1927 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 9 ЮНИ 1983 ГОДИНА.

ВИНЧЕНЦО ЧИМАТИ

1879 • 1965

Винченцо Чимати е роден във Фаенца на 15 юли 1879 г. в семейството на Джакомо и Роза Пази, последен от шест деца. От тях сестра му, Мария Рафаела от Конгрегацията на сестрите болногледачки на милосърдието¹, е обявена за блажена, брат му Луиджи, асистент салезианин и мисионер в Латинска Америка, умира в състояние на святост, а сам той е достопочтен. 3 годишен остава сирак без баща. Майка му го води в енорийската църква, където проповядва Дон Боско: „Винченцино, гледай, гледай, Дон Боско!“. През целия си живот ще помни доброто лице на възрастния свещеник. На 17 години става салезианин и е изпратен във Валсаличе (до Торино), където преподава и придобива различни специалности:

¹ Congregazione delle Suore Ospedaliere della Misericordia. Б. пр.

получава диплома по композиране в консерваторията в Парма, завършено висше образование по естествени науки, по философия и педагогика в Турино. На 24 години е ръкоположен за свещеник. В течение на 20 години е преподавател и блестящ композитор в пансиона на Валсаличе. Поколения семинаристи го наричат „Маестрото”. Междувременно настоява пред генералния настоятел: „Намерете ми място в най-бедната, най-трудната, най-изоставената мисия. Удобствата не са за мен”. На 46 годишна възраст желанието му най-сетне е удовлетворено. Дон Риналди го изпраща като ръководител на група за поставяне основите на салезианската мисия в Япония. Там ще работи 40 години. Завладява сърцата на японците с добротата си, ангажирайки се както самия Дон Боско в апостолска дейност в печата и музиката. Превежда на японски живота на Доменико Савио. По случай 2600-та годишнина от основаването на японската държава е поканен да композира соната, която да бъде излъчена по радиото. Най-авторитетният японски вестник я определя като „по-японска от японските“. Основава музикална група от момчета, която пътува из цялата страна.

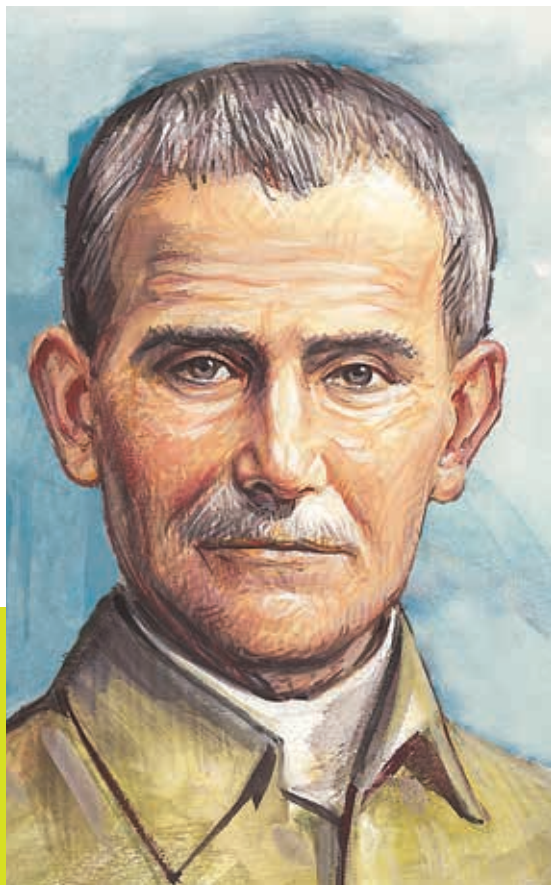
Директор е на първия салезиански дом в Миязаки, три години по-късно става главен ръководител на зараждащата се визитатория². Пътува често, за да дава непрестанен кураж на първите салезиани в Япония, отваря домове преди всичко за сираци и изоставени. През 1935 г. е назначен за апостолически префект. След тежките години на войната, изпълнени с безбройни жертви, основава в Токио „Град на децата”, който с основните, средните и професионалните си училища за кратко поема 260 сирака.

През 1949 г., 70 годишен, продължава делото си като директор на студентския дом за изучаващите философия и богословие в Кофу за следващите девет години. Там и умира като патриарх на 6 октомври 1965 година. Получава многобройни признания от италианските и японските власти. Неговите тленни останки, открити непокътнати при ексхумирането им през 1977 г., почиват в криптата на Кофу.

² Визитатория – административно деление, което използват салезианите. Вид подпровинция. Б. р.

СИМОН СРУДЖИ

1877 • 1943

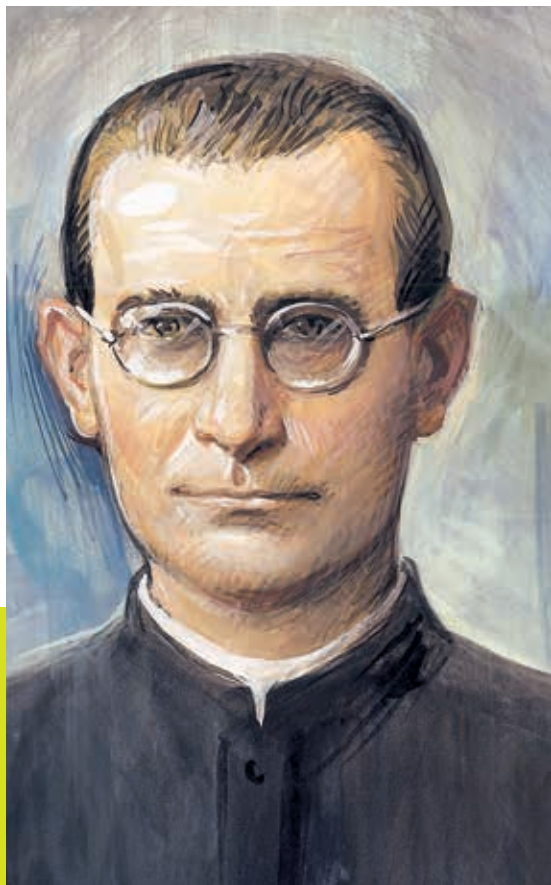
Симон Сруджи е роден в Назарет на 27 април 1877 година, последен от десет деца. Едва 3 годишен, в период от няколко месеца губи и двамата си родители и е поверен на грижите на баба си. През 1888 година влиза в католическото сиропиталище във Витлеем, ръководено от дон Белони. Този свещеник, който много напомня на Дон Боско, по съвет на папата през 1891 година става салезианин, поверявайки институтите си на Конгрегацията. Симон се чувства така добре в сиропиталището, че на 16 години пожелава да стане салезианин. Изпратен е в селскостопанското училище - оратория в Бейт Джемал, където завършва обучението си и изкарва послушничеството си, като се посвещава като салезианин-коадютор /брат/. Там и ще прекара целия си живот, ра-

ботейки неуморно в продължение на петдесет години. Извършва много дейности и то с голяма любов! Преподава в училище с много мюсюлманчета, които го наричат „Му’аллем- (Учителя) Сруджи”, и казват за него: „Добричък е като паница мед”. Той е също и местният мелничар и селяните от цялата област му носят зърно за мелене; ръководи цялата тази дейност справедливо и със спокойствие. Също е и болногледач. В областта няма лекар и болните от петдесетина села, преди всичко бедните, идват при него. Той е като добрия самарянин от притчата, разказана от Исус: милосърден е към всички сполетени от нещастие: почиства ги, лекува ги и им говори деликатно за Исус и Дева Мария. Болните казват: „Другите лекари нямат благословените ръце на господин Сруджи, неговите ръце имат силата и благостта на Аллах”. Той е толкова внимателен и деликатен, че мюсюлманите твърдят: „След Аллах идва Сруджи”. Дон Боско желае неговите помощници да живеят с хората и да им носят Благата вест с дела и с молитва. Мнозина идват при него само за да възложи ръка върху тях, а майките му поднасят децата си да ги благослови. Идват и когато в някое село избухне кавга, за да я разреши. Така той става също и възстановител на мира.

Всички чувстват, че Сруджи действително е в общение с Бог. Храни се от Евхаристията и от Евангелието. Свободното си време прекарва пред Светото причастие. Когато през 1908 г. дон Руа посещава дома в Бейт Джемал, казва: „Наблюдавайте го добре, записвайте всяка негова дума и всяко дело, защото става дума за светец”. Умира изтощен от работата и от малария на 27 септември 1943 година, на 66 години. Погребението се превръща в апотеоз. Скромните му тленни останки почиват в Бейт Джемал, близо до прославената гробница на свети Стефан.

НАЧАЛОТО НА ОБИКНОВЕНИЯ ПРОЦЕС ЗА
ПРОУЧВАНЕ Е НА 11 МАЙ 1964 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 2 АПРИЛ 1993 ГОДИНА.

РУДОЛФ
КОМОРЕК
1890 • 1949

Рудолф Коморек е роден на 11 август 1890 г. в Биелско в полска Силезия. Той е трето от седемте деца на Ян и Агниешка Гох, двама истински родители християни. На 19 години влиза в семинария, където го сравняват със свети Луиджи. На 24 години е ръкоположен за свещеник във вроцлавската епархия. По време на Първата световна война е военен капелан в болница и по лична молба и на фронта. Три години е енорийски свещеник във Фрищак, където живее в бедност, молитва и апостолска ревност. Неговата изповедалня е винаги пълна. Дон Рудолф е обичан и уважаван от всички, особено от децата. На 32 години пожелава да влезе в Конгрегацията на салезианите и през 1922 г. започва послушничеството си. Кандидатства да стане мисионер. Затова

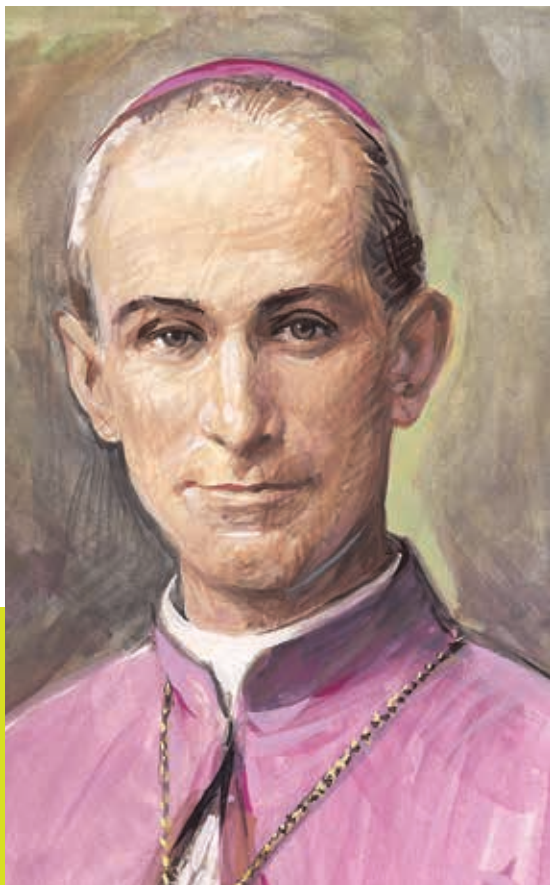
през октомври 1924 г. е изпратен в Сан Фелисиано в Бразилия, на-товарен с пастирската грижа за полските емигранти, лишени от религиозна помощ. Отличава се като изключителен проповедник на Евангелието и изповедник. Наричат го „светия отец”. Образец е на живот според обета за бедност, много ценен и обичан от Дон Боско. Живее в единение с Бог, в присъствието на Господа. За него казват: „Никога не се е виждало човек да се моли толкова много” и също: „Неговото коленопреклонение е със стойността на проповед, а когато коленичи на пода, неговата благопристойност ни убеждава в необикновения му дух на благоговение и умъртвление”. Пребивава в различни енории и салезиански общности.

Изпратен е като изповедник в пансиона на салезианите в Лавринаш, където се отличава със светостта си. Преподава 28 часа седмично. Болницата в Сан Хосе дос Кампос е последният етап на неговото 25 годишно мисионерство. През последните си осем години живее с радостта от бавното си угасване, отдавайки на Бога и последния дъх на болните си от туберкулоза дробове. Помага на останалите болни, като през целия ден изпълнява свещеническите си задължения. Спи върху три дървени плота. Последните си дни прекарва в постоянна молитва. Пожелава лекарствата, които вече са безполезни за него, да бъдат дадени на бедни болни, които не могат да си ги позволят. Не желае да приеме нито кислород, нито вода. Умира на 59 години, на 11 декември 1949 г.. Погребан е в Сан Хосе дос Кампос, където неговата дълбока набожност и преди всичко обичта му към Евхаристията, неговата неуморна служба в полза на нуждаещите се и духът му на постоянно покаяние са формирали и продължават да формират поколения вярващи.

НАЧАЛОТО НА ОБИКНОВЕНИЯ ПРОЦЕС ЗА
ПРОУЧВАНЕ Е НА 31 ЯНУАРИ 1964 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 6 АПРИЛ 1995 ГОДИНА.

ЛУИДЖИ ОЛИВАРЕС

1873 • 1943

Луиджи Оливарес е роден в Корбета, провинция Милано, на 18 октомври 1873 година, четвърти от 15 деца. Един от братята му става мисионер, а една от сестрите му каносянка¹. Влиза в семинария в Монца и по-късно в Милано. Още като семинарист се запознава със салезианите, благодарение на своя духовен ръководител, който е техен голям благодетел. Чете за живота на Дон Боско и остава дълбоко впечатлен, преди всичко от неговата възпитателна система, която той сам изпитва в семейството си, благодарение на своята майка. След като завършва обучението си, е ръкоположен за свещеник в Милано през 1896 г.. Веднага моли да стане салезианин, но неговият епископ, кардинал Ферари, го

¹ Le Figlie della Carità, (Canossiane). Б. п.

изпраща, още съвсем млад свещеник на 22 години, за заместник ректор на архиепископския пансион в Сароно. Прилагайки превантивната система, Луиджи превръща семинарията в семейство. Осем години по-късно получава разрешение да стане салезианин. След обетите е изпратен да учи и да преподава морално богословие и социология в интерната във Фолицо. През 1910 година е назначен за директор и енорийски свещеник в Рим, в проблемната енория „Света Мария Освободителка“ в Тестачо. Този квартал с лоша слава се преобразява осезателно благодарение на добротата на своя нов енорийски свещеник, който казва, че би проповядвал дори само за една старица. Когато веднъж на улицата един грубиянин му удря плесница, дон Луиджи му казва: „Благодаря!“ и му поднася другата си страна. Като истински син на Дон Боско е винаги сред хората и особено сред младежите. Неговата изповедалня е препълнена от сутрин до вечер. През 1916 г. е избран от папа Бенедикт XV за епископ на Сутри и Непи. Поставя си едно правило в пет точки: „Ще обичам епархията си като собствена съпруга. В молитвите си ще обсъждам с Исус интересите на душите и не ще вземам никакво важно решение преди да съм се посъветвал с Него. Ще избягвам лукса и излишеството. Ще имам програма за деня и ще я следвам вярно. Девизът на моя епископски живот ще бъде: милосърдие, готово на всякаква жертва“. Дон Луиджи е епископ в стила на Дон Боско: „Аз съм по Божи дар християнин, салезианин, свещеник и епископ: трябва да стана светец“. Посещава затворници и води катехизис за младите работници. Пастирското милосърдие, вниманието към бедните семейства и тяхното подпомагане, обичта към най-изпадналите и предпочитанието му към най-нуждаещите се младежи са приоритетите на 26 годишното му епископско служение. Умира малко преди да навърши седемдесет години, далеч от своята епархия на 19 май 1943 година, докато води духовни упражнения в училището на салезианския дом в Порденоне. Днес почива в катедралата в Непи.

НАЧАЛОТО НА ОБИКНОВЕНИЯ ПРОЦЕС ЗА
ПРОУЧВАНЕ Е НА 31 ЯНУАРИ 1964 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 6 АПРИЛ 1995 ГОДИНА.

МАРГЕРИТА ОКИЕНА

1788 • 1856

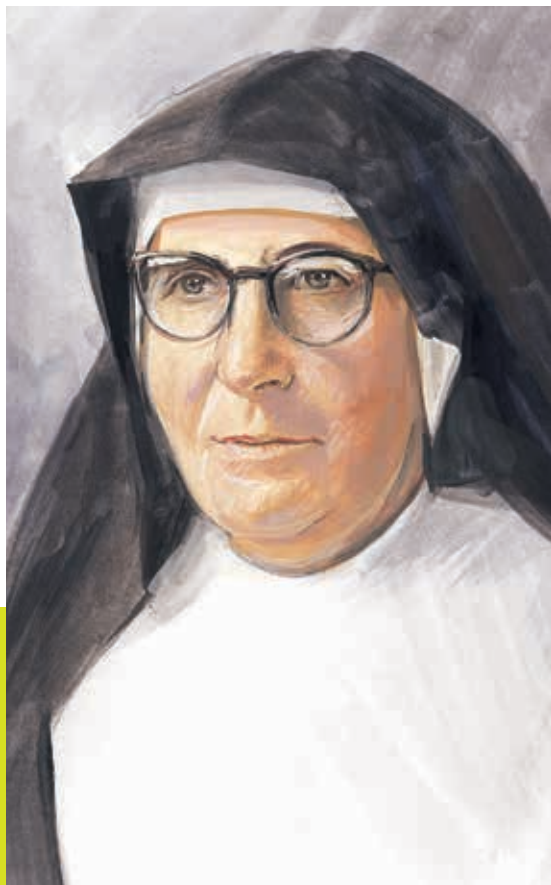
Маргерита Окиена е родена на 1 април 1788 година в Сера ди Каприльо, провинция Асти, шеста от десет деца. В същия ден е кръстена в енорийската църква. Родителите ѝ са селяни, искрено вярващи християни. От малка Маргерита е много трудолюбива. Времената и задълженията ѝ не ѝ оставят възможност да учи, но любовта ѝ към молитвата я обогатява с такава мъдрост, каквато не се намира в книгите. През 1812 г. се омъжва за Франческо Боско. Франческо е на 27 години, вдовец със син на три години, Антонио, и тежко болна майка. През следващата година се ражда Джузепе, а през 1815 г. Джовани, бъдещият Дон Боско. Цялото семейство се прехвърля в Беки, махала в Каstellуово д'Асти. През 1817 г. Франческо умира внезапно от пневмо-

ния. Двадесет и девет годишната Маргерита се оказва сама срещу всички житейски несгоди във времена на голям глад, а трябва да се грижи за майката на Франческо, за Антонио и за малките Джузепе и Джовани. Маргерита е дълбоко вярваща жена. Бог е винаги на първо място във всичките ѝ мисли и винаги е на устните ѝ. Обичта ѝ към Господ е така силна, че формира в нея сърце на свята майка. Тя е мъдра възпитателка и знае как да съчетае майчинството и бащинството, нежността и твърдостта, бдителността и доверието, близостта и диалога, възпитавайки децата с безрезервна, търпелива и възискателна любов. Внимателна е към нуждите им и се доверява на човешките средства и на Божията помощ. Отглежда три деца с различен темперамент въз основа на едни и същи критерии, но с различни методи. Учи ги на катехизис и ги подготвя за първото им Причастие. Когато деветгодишният Джовани ѝ поверява мечтата си, тя е единствената, която успява да го разбере в светлината на Господ: „Кой знае дали пък няма да станеш свещеник”. Така му позволява да остане с по-непослушните деца, защото с него те се държат по-добре. Враждебността на Антонио към учението на Джовани я принуждава да отдалечи по-малкия син, за да има той възможност да учи. Ще го придружава чак до ръкополагането му за свещеник. В този ден ще произнесе думи, които ще останат в сърцето на Дон Боско за цял живот. Когато през 1846 г. Дон Боско се разболява сериозно, Маргерита отива да се грижи за него и открива добрините, които той прави за изоставените младежи. На молбата му да го последва, отговаря: „Ако вярваш, че това е волята на Господ, готова съм да дойда”. Присъствието на мама Маргерита превръща оратория в семейство. В продължение на десет години нейният живот се преплита с този на сина ѝ и с началото на салезианското дело: тя е първата и главна съратница на Дон Боско; превръща се в майчинския елемент в превантивната система. Без дори да го знае, тя става „съоснователка” на салезианското семейство. Умира в Торино от пневмония на 25 ноември 1856 г., на 68 години. До гроба ѝ я изпращат много младежи, които я оплакват, както се оплаква майка. Поколения салезиани са я наричали и продължават да я наричат „мама Маргерита”.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 8 ФЕВРУАРИ 1995 ГОДИНА.
ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 23 ОКТОМВРИ 2006 ГОДИНА.

МАРИЯ ТРОНКАТИ

1783 • 1969

Мария Тронкати е родена в Кортено Голджи, в провинция Бреша на 16 февруари 1883 година в многочленното семейство на планинец скотовъдец. Расте щастлива, в работа на полето и грижата за братчетата си, в топла и любвеобилна атмосфера, създадена от образцови родители. В Кортено получават „Салезиански бюлетин” и Мария, която е чувствителна и притежаваща многобройни християнски ценности, се замисля за религиозно звание. Отначало баща ѝ не е съгласен, но веднага щом дъщеря му навършва 21 години и става пълнолетна, ѝ дава съгласието си. Мария кандидатства в Института на дъщерите на Дева Мария Помощница и дава първите си обети през 1908 година в Ница Монферато. По време на Първата световна война посещава във

Вараце курсове за медицинска помощ и работи като сестра от Червения кръст в една военна болница. По време на един силен ураган Мария обещава на Мадоната, че ако остане жива, ще замине на мисия. Мадоната я чува и сестра Мария моли майката настоятелка да ѝ позволи да замине при болните от проказа. Седем години по-късно майка Катерина Дагеро я изпраща в Еквадор. През 1922 година слиза в залива на Гуаякул и пристига в Чунчи, където остава като медицинска сестра и аптекарка за известно време. През декември 1925 г. сестра Мария и още две сестри, съпроводени от епископа салезианин монс. Комин и от една малка група, навлизат в амазонските гори. Тяхната мисия са земите на индианците шуар в югоизточната част на Еквадор. Едва пристигнала в Мендес, сестра Мария спечелва уважението на едно от шуарските племена, след като успешно оперира с джобно ножче ранената от куршум дъщеря на един от вождовете. Малкото общество се установява за постоянно в Макас, селище на заселници, обградено от общите жилища на шуар, в къщичка на върха на един хълм. Както Дон Боско е баща и учител, така сестра Мария става майка и за 44 години ще бъде наричана „Майчица“¹. Започва трудното дело на евангелизацията сред всевъзможни рискове. Тя е медицинска сестра, хирург, ортопед, зъболекар и анестезиолог, но преди всичко е учителка по катехизис, черпеща богато от чудните ресурси на вярата, търпението и салезианската топлота и ласкавост. Нейната дейност за издигане достойнството на жената сред шуар се увенчава с появата на стотици нови християнски семейства, създадени за първи път на базата на свободния личностен избор на младоженците. Нейната дейност е преди всичко в областта на възпитанието и здравеопазването в болницата „Папа Пий XII“ в Сукуа и в многобройни диспансери. Тя е майка на мисиите на апостолическия викариат в Мендес: Макас, Мендес, Севиля Дон Боско и Сукуа. Неуморно пътува сред амазонските гори. На 25 август 1969 година сестра Мария пътува със самолет за духовни упражнения в Кито. Самолетът пада малко след излитането. Радиото на Федерация Шуар предава тъжната новина: „Нашата майка, сестра Мария Тронкати, е мъртва“. Нейните тленни останки почиват в Сукуа.

¹ Madrecita. Б. пп.

БОЖИ СЛУЖИТЕЛИ

ДЖУЗЕПЕ КУАДРИО

1921 • 1963

Джузепе Куадрио е роден във Вервио, провинция Сондрио, на 28 ноември 1921 година. Син е на Агостино и Джакоми-на Робустели, селско семейство с дълбок християнски живот. От най-ранна възраст Божията благодат се е установила в сърцето на Джузепе до такава степен, че едва осем годишен прави сериозна програма за живота си, която завършва с думите: „Ще се опитам да стана светец“. Когато чете книгата *Животът на Дон Боско*, която заема от енорийския свещеник, усеща, че салезианското семейство трябва да стане негово семейство. През 1933 година влиза в мисионерския институт в Ивреа. Отличава се с интелигентността си, но преди всичко с добротата си. През 1937 година става салезианин и е избран да посещава факултета по философия в престижния Рим-

ски григориански университет. Завършва с отличие и едва 20 годишен започва да преподава философия във Фолицо на студентите семинаристи с яснота и задълбоченост. През 1943 година започва, отново в Григорианския университет, обучението си във факултета по богословие, като живее в салезианската общност на Светото сърце. Джузепе е салезианин и подражава на Джовани Боско като студент: посвещава цялото си свободно време на грижата за „шуша“¹ сираците от Втората световна война. Неговата вглъбеност и салезианската му ласкавост и чувствителност ще нарастват и ще стават все по-явни. През 1946 година, в присъствието на девет кардинали, както и на бъдещия папа Павел VI, защитава в тържествена богословска дискусия догматичната формулировка на Възнесението на Мария в небесата. Постига успех, който го прави известен в Църквата и в Конгрегацията. Папа Пий XII се обръща и към неговите научни трудове за дефинирането на тържествената догма на вярата през 1950 година². Успехите в учението и интелектуалното му превъзходство не намаляват неговото скромно и услужливо добродушие, лишено от всяка проявява на горделивост. Ръкоположен е за свещеник през 1947 година. Завършва богословие през 1949 година. В същата година започва да преподава в студентския пансион за богослови в Торино. Неговата яснота и проникновеност оставят дълбока следа в многобройните му възпитаници в Папския салезиански университет³. Неговото единение с Бог го отнася до върховете на мистиката. Казват, че когато застава пред катедрата, неговото преподаване е така точно и дълбоко, че сякаш богословието пламва. През 1954 година е назначен за декан на факултета по богословие. През 1960 година се проявяват симптомите на нелечимо заболяване: злокачествен лимфогранулом. Напълно съзнавайки положението си, той продължава, докато има сили, да преподава и да се включва в живота на общността. В болницата също проявява изключителната си доброта към всички. „Голямото чудо, което дон Руа направи за мен, пише той няколко месеца преди края си, е да ми даде спокойствието, незаслужено и сладостно, което превръща тези дни на дълго очакване в най-прекрасните и щастливи в живота ми.“ Угасва на 23 октомври 1963 година.

¹ „Ваксаджийчета“; нарицателно, с което са наричани бедните деца в Неапол след Втората световна война, изкарващи си прехраната с лъскане на обувки. Б. пр.

² През 1950 Папа Пий XII тържествено обявява Възнесението на Дева Мария за догма на вярата в Апостолическата конституция *Munificentissimus Deus*. Б. пр.

³ Pontificio Ateneo Salesiano. Б. пр.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 21 ЯНУАРИ 1991 ГОДИНА.
ГОДИНА. ОБЯВЕНА ЗА ДОСТОПОЧТЕНА НА 18 ЈУЛИ 1992 ГОДИНА.

ЛАУРА
МЕОЦИ
1873 • 1951

Лаура Меоци е родена във Флоренция на 5 януари 1873 година в заможното семейство с благородно потекло на Алесандро и Анджела Мацони. Скоро се преместват в Рим, където бащата е служител в Министерството на финансите. Лаура завършва обучението си при сестрите на св. Доротея¹ и впоследствие следва няколко курса по медицина. Нейният духовен ръководител е салезианин, който ѝ помага да отговори на зова на Господ и да се откаже от богатството и комфорта, за да служи на Исус сред най-бедните младежи. След много нощи, прекарани в молитва, Лаура става сестра салезианка през 1898 година. В течение на близо 23 години работи в Италия, преди всичко в Сицилия. През

¹ Suore di santa Dorotea. Б. п.

1921 година е избрана за ръководителка на първите сестри мисионерки в Полша. През тези години се откроява най-типичната характеристика на сестра Лаура: майчинството. Дарена е с благодост, която се укрепва от салезианската ласкавост и чувствителност и от простотата на Морнезе. Както Майка Мацарело тя ще бъде наричана от полските дечица „матечка“ (майчица). През 1922 г. сестра Лаура заминава заедно с още пет сестри за Ружаанисток, където трябва да основе дом за сираци от войната. Сестрите организират дома, който скоро се запълва от осемдесет деца, момченца и момиченца, бедни и без никакво възпитание. Превръщат се в едно голямо семейство. Най-нещастното от децата ще каже: „Страдах от сериозно чревно заболяване. Майка Лаура, която всички наричаха „майчица“, лично се грижеше за мен, сякаш бях неин син, интересуваше се като истинска майка от всички, но се грижеше по специален начин за изоставащите и най-нуждаещите се“. Правителственият инспектор е толкова впечатлен от тях, че казва: „Ще ви изпратим още двеста сираци“. Правителството и благородните семейства предлагат сгради и структури и Дъщерите на Дева Мария Помощница се умножават. Благословени от Господ, приемат послушнички, отварят нови сиропиталища. От 1922 до 1940 година сестра Лаура, която отначало е директор, а после провинциал, отваря 9 дома и обучава 110 нови сестри. По време на Втората световна война, въпреки че е поканена от италианския консул да се завърне в родината, остава в Полша. Живее в едно сиропиталище в гората при село Сакишкиоблечена като селянка. Организира живота на сестрите в Полша с тайни писма, много подобни на тези на майка Мацарело. В края на войната, след установяването на новите граници на Полша, сестрите заедно със 104 деца трябва да заминат от Вилнюс със специален влак, за да се завърнат в Нова Полша, но тайно сред тях са и деца без разрешително и партизани със своите семейства. Сестра Лаура знае, че рискува да бъде разстреляна: моли се неуморно и получава благодатта на Мадоната. Майка Лаура отваря 12 нови дома. Възражда се послушничеството и така навсякъде се завръщат жизнеността, радостта и усмивките. Тя обаче се чувства все по-уморена. Обкръжена от сестрите и от молитвите на всички, умира на 30 август 1951 година в Погжебен (Полша).

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 9 ОКТОМВРИ 1986.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 13 ЯНУАРИ 1994 ГОДИНА.

АТИЛИО ДЖОРДАНИ

1913 • 1972

Атилио Джордани е роден в Милано на 3 февруари 1913 година. Баща му Артуро работи в железниците, а майката, Амалия, е прикована на легло вследствие на раждане. Атилио е слънчево и енергично момче. След началното училище завършва тригодишния курс на техническото училище. Още като момче открива Дон Боско и салезианския ораторий в Милано, към който винаги ще запази голяма любов. Там получава началното си формиране и като млад ръководител се заема с усърдие с организирането на радостните събития в живота в групите: в продължение на много години е умел преподавател по катехизис и изключително талантлив, естествен и ведър организатор. От един добър салезианин-сътрудник научава и използва всички образователни

подходи и инструменти на превантивната система, с които ръководи своите младежи: грижа за литургията, формиране, присъствие и игри в двора, уплътняване на свободното време по стойностен начин, театър. Атилио организира походи с момчетата от оратория, пише и композира песни, сценки, измисля благотворителни лотарии, викторини за енорийските ценности и олимпиади за момчетата, без нито за миг да забрави центъра на християнската радост: обичта към Бог и към ближния. Обича Господ с цялото си сърце и намира изворите на благодат в живота с тайнствата, в молитвата и в духовното ръководство. Започва военната си служба през 1934 година и, минавайки през различни етапи, я приключва през 1945 година. Показва своя усет за апостолска дейност сред другарите си по оръжие. Намира работа в заводите „Пирели“ в Милано, където също разпространява веселие и добро настроение с дълбоко чувство на отговорност. След войната се жени за Ноеми Даванцо, която ще го придружава и подкрепя през целия му живот. За да окуражи младежите, объркани от войната, създава организацията „Кръстоносен поход на добротата“¹, която ще се разпространи из цяла Италия. В собственото си семейство е грижлив съпруг с дълбока вяра и спокойствие, който избира да живее в евангелска бедност в полза на по-нуждаещите се. Остава верен на размишлението, на Евхаристията и на бреницата, които никога не пропуска. Неговите три деца заминават за Бразилия на доброволно мисионерство. Заедно със съпругата си Ноеми решават също да заминат, за да споделят напълно живота и званието на децата си в доброволното мисионерство. В Бразилия продължава да преподава катехизис и да организира. На 18 декември 1972 година в Кампо Гранде, докато говори с ентузиазъм и с плам по време на едно събрание за задължението на всеки да даде живота си за другите, внезапно усеща, че му става зле. Има време само да каже на сина си: „Пиер Джорджо, сега ти продължи ...“ и умира, поразен от инфаркт. Неговите тленни останки са пренесени в Италия и сега почиват в базиликата „Сант Агостино“ в Милано. В литургията за погребението му енорийският свещеник казва: „На всеки от нас Атилио повтаря думите, които умирайки, каза на сина си: „Сега ти продължи“.

¹ „Crociata della Bonta“. Б. пр.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 21 НОЕМВРИ 1994 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 19 ЯНУАРИ 1996 ГОДИНА.

АУГУСТ
ХЛОНД
1881 • 1948

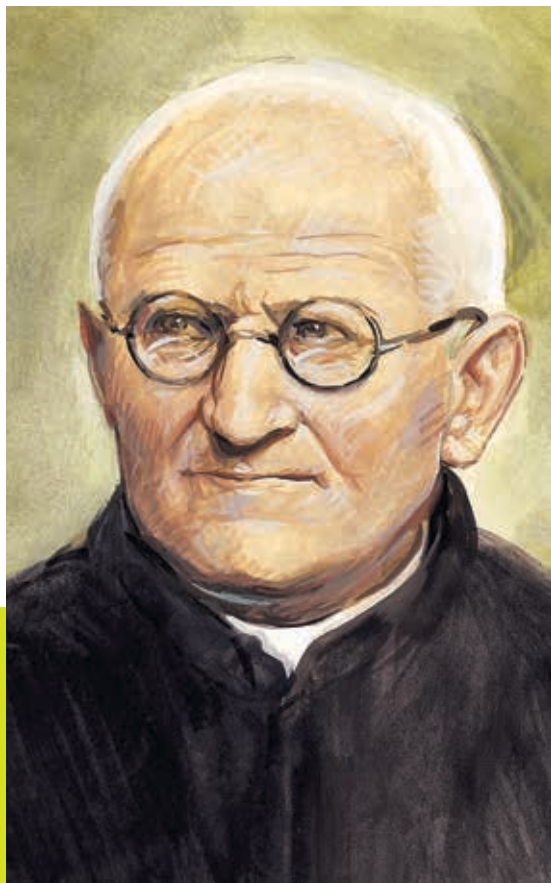

Аугуст Хлонд е роден в Бженковице, Полша на 5 юли 1881 година в семейството на Ян, работник в железниците, и Мария Имиела. Той е втори от единадесет деца, от които четири ще станат салезиани. Родителите им предават силна вяра и синовна обич към Мадоната. На 12 години, отговаряйки на званието от Господ, Аугуст заминава за Италия, следвайки първородния си брат Игнаци, за да се посвети на Бог в обществото на салезианите. Получава дрехата на семинарист от благословения Микеле Руа през 1896 година. Продължава обучението си в Рим в Григорианския университет и защитава докторат по философия. За практическото си формиране като послушник се завръща в Полша в Освиенцим. Става редактор на полския „Салезиански

бюлетин”. Ръкоположен е за свещеник през 1905 година. През 1907 г. е назначен за директор на новия дом в Пжемисл, където ще отвори салезиански ораторий и ще го разшири. Докато е директор във Виена, в съгласие с епископа и властите, отваря три института за възпитание на деца, юноши и младежи. Основава едно католическо издателство на немски език и подпомага децата, засегнати от Първата световна война. През 1919 година става провинциал в новата Немско-унгарска провинция със седалище във Виена. За две години младият провинциал ще прибави към провинцията десетина нови института. Избран е за апостолически администратор, а по-късно, през 1926 година, става епископ на Катовице. На 24 юни същата година е назначен от папа Пий XI за архиепископ на Гнезно и Познан и примас на Полша. През следващата година, на 20 юни, Светият Отец го прави кардинал. Светият престол му поверява и грижата за поляците от диаспората, пръснати по целия свят. За тази цел той основава една специална конгрегация - „Общество на Христос”. С Втората световна война започва неговата Голгота: принуден е да отиде в изгнание до края на войната. Аугуст ще направи всичко, за да приложи на практика салезианския девиз: „Da mihi animas”¹. И той, както Дон Боско, без страх ще се изправи срещу могъщите на деня, за да спаси слабите, като пръв поема по пътя, по който ще тръгне и наследникът му Стефан Вишински и великият Карол Войтила. Докато е в Рим, започва смела защита на своята родина, която ще засили във Франция, когато търси убежище в Лурд. Открит е от нацистката полиция и е депортиран в Париж, за да го накарат да подкрепи едно пронацистко правителство. Кардиналът се противопоставя решително. Нацистите го интернират във Вестфалия. След освобождаването му от съюзническите войски се завръща в Полша и е назначен за архиепископ на Варшава. Както по-рано е защитавал своя народ от ужасите на нацизма, така сега с пламенни пастирски послания продължава да го защитава от болшевишкия атеизъм. Божието Провидение го спасява от множество атентати. Умира на 22 октомври 1948 година. Погребението му се превръща в апотеоз. За пръв път в историята на Полша погребението е извършено в самата катедрала.

¹ „Дай ми души”. Б. пр.

И Г Н А Ц
СТУХЛИ
1869 • 1953

Игнац Стухли е роден в Оломоуц, Моравия, на 14 декември 1869 година. Има щастието да израсне в семейство и в училищна среда, които въпреки преследванията остават богати на християнски ценности. Завършва гимназиалното си образование в австрийска Силезия. Тъй като усеща зов на Господ, е посъветван да замине за Торино при Дон Боско. Дон Руа го изпраща във Валсаличе, където е приет като зряло звание. След послушничеството учи философия в Ивреа и след това получава диплома по агрономия. Изпратен е в Гориция, където преподава и учи богословие. Върши многобройните си задължения с много увлечение и точност. Игнац чака и се подчинява. Ръкоположен е за свещеник в Гориция през 1901 година. Изповедалнята му веднага

се изпълва, защото за него казват, че е мъдър и благоразумен свещеник. Моли да бъде изпратен на мисия, но дон Руа му отговаря: „Твоята мисия е на север!“. През 1921 година дон Стухли е изпратен в Любляна да организира построяването на светилището на Дева Мария Помощница. В тази земя, обедняла от войните, търси със смирение средства за поддържането на събратята си и завършването на светилището, което е готово и осветено през 1924 година. В дома „Пероза Арджентина“, близо до Торино, от няколко години се събират младежи от Чехословакия, които се подготвят да „пресадят“ салезианската дейност в своята родина. Игнац е повикан да ги ръководи, защото е един от малкото салезиани - чехи в Конгрегацията. През 1927 година е изпратен в Чехословакия, за да отвори първия салезиански дом във Фрищак, на който е директор между 1928 и 1934 година. След това става директор на новия дом в Моравска Острава. Игнац е на 66 години и вече е баща на чешките салезиани. Така е назначен за провинциал на Чехословакия и както винаги се подчинява. Благодарение на харизмата си на ръководител подпомага разцъфтяването на много звания в региона. Под негово ръководство в Чехословакия се появяват 12 салезиански дома с 270 богопосветени, всички от Бохемия и Моравия, и още 20 други салезиани, работещи в мисиите. Неговата воля за работа, неусложнената му набожност и милосърдието, така препоръчвани от Дон Боско, и неговата обич към всички дават богати плодове в тази земя. През Втората световна война засилва в събратята си вярата и надеждата и върши дела на милосърдие към най-слабите. През 1948 година приключва мандатът му и той се завръща в дома във Фрищак като изповедник. Бурята на руското преследване се развихря над Чехословакия и дон Стухли с болка вижда края на салезианското дело, създадено от него. Повален е от болест, която посреща като истински християнин, и дори тогава вярата му остава непоколебима. Угасва на 17 януари 1953 година на 83 години.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 5 МАРТ 1993 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 20 ЯНУАРИ 2001 ГОДИНА.

АНТОНИУ ЛУСТОЗА
ДИ АЛМЕЙДА
1869 • 1953

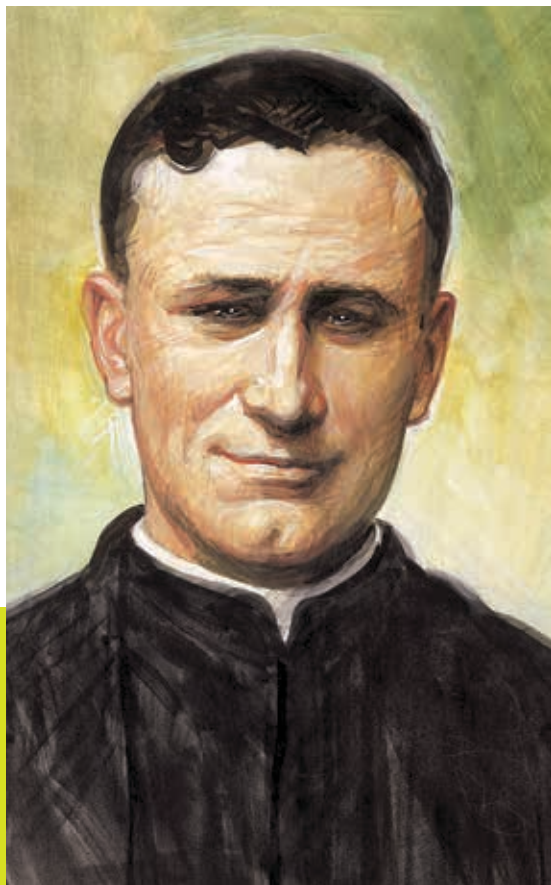
Антониу Лустоза ди Алмейда е роден на 11 февруари 1886 г. в семейството на заможен земевладелец от Сан Жуан ди Рей, в бразилския щат Минас Жерайс. От родителите си възприема духа на саможертва и уважението към труда. От няколко години салезианите имат пансиона „Дон Боско” в Кашейра ду Кампу и Антониу влиза в него на 16 години. Две години по-късно решава да стане салезианин. Отличава се с интелектуална проникателност и сериозна ангажираност в религиозния живот. На 26 години е ръкоположен за свещеник. Избран е за наставник на послушниците. Назначен е за директор в Лавриняс, натоварен е с обучението и формирането на кандидатите за салезиани и със студентите по богословие и философия. Освен с преподаване се занимава и с

обучаването в салезианска апостолска дейност на многобройни семинаристи, като с тяхна помощ организира живота в близките енории и оратории. През 1925 година е призван да приеме назначението за епископ на Убераба, епархия на работници и миньори. Пожелава да бъде ръкоположен на 11 февруари - дата, която му напомня присъствието на Богородица в живота му. Заварва семинарията на практика празна. Една година по-късно около него вече са около тридесетина семинаристи от гимназията. Занимава се с отхвърлените от обществото, като приема като своя кауза социалната справедливост. След близо четири години е прехвърлен в Корумба в Мату Гросу, по-голям и по-труден за евангелизиране район. Само след две години е назначен за архиепископ на Белинду Пара, огромна епархия в северна Бразилия. Там остава за десет години, раздавайки се щедро както винаги. През 1941 година е преместен във Форталеза, важно седалище и столица на щата Сеара. Там в продължение на 22 години оставя най-доброто от себе си, живеейки в пълнота мотото: „Da mihi animas” („Дай ми души”) на Дон Боско. Наричат го „епископа на социалната справедливост“. Осъзнава, че началото на евангелизацията се състои във възвръщането на достойнството на личността и на най-бедните семейства. Така решава да основе амбулатории, болницата „Сан Жозе”, общодостъпни училища и работнически кръжоци. Открива трапезарията „Супа за бедните” и социалните служби към епархията. Без да забравя никога грижата за душите, основава малката семинария към светилището на Богородица от Фатима и радиостанцията „Assunzioe Cearense”. За подпомагането на селските семейства основава Конгрегацията на сестрите йозефинки⁴⁸, разпространена и днес из различни щати на Бразилия. Монс. Лустоса, също като Дон Боско, е плодовит писател в най-разнообразни области: богословие, философия, духовност, агиография, литература, геология, ботаника. Надарен е също и с артистичен талант: негови са стъклописите в катедралата на Форталеза. През 1963 година, след 38 години епископска дейност, се оттегля в салезианския дом в Карпина, където прекарва последните 15 години от живота си и където умира на 14 август 1974 година. Неговите тленни останки почиват в катедралата на Форталеза.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 14 АВГУСТ 1993 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 14 АВГУСТ 2001 ГОДИНА.

Е Л И А КОМИНИ

1910 • 1944

Ели Комини е роден на 7 май 1910 година в Калвенцано, провинция Болоня, в семейството на Клаудио и Ема Лимони. През 1914 година семейството на Елиа се премества на място наречено „Казета”, в енорията на Салваро. Главният свещеник на Салваро, монс. Фиденцио Мелини, като военен в Торино посещава свети Джовани Боско, който му предрича свещеничеството. Монс. Мелини цени много Елиа за неговата вяра, добротата му и невероятните му интелектуални способности. Със съгласието на родителите му го изпраща в училището на салезианите във Финале Емилия, където Елиа пожелава да стане салезианин. След послушничеството в Каstell де Брити дава първите си обети през 1926 година. През същата година умира бащата му. От този мо-

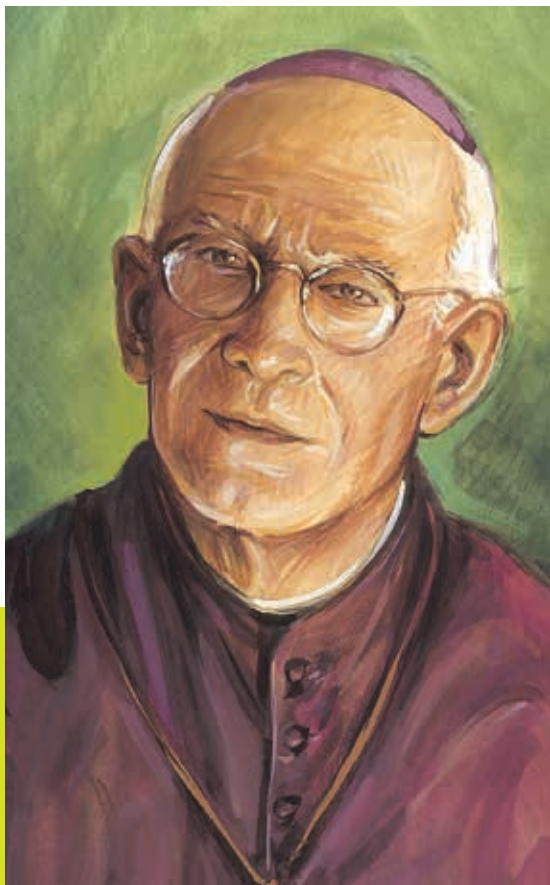
мент монс. Мелини се превръща в негов втори баща. Завършва обучението си в Торино Валсаличе; впоследствие завършва филология в Миланския държавен университет. На 16 март 1935 година е ръкоположен за свещеник.

Дон Елиа Комини е свещеник и преподавател, апостол и възпитател на младежи в салезианските училища на Киари и Тревильо. Въплъщава по особен начин пастирската милосърдна обич на Дон Боско и чертите на салезианската ласкавост и топлота, които предава на младежите чрез приветливия си характер, добротата и усмивката си. През лятото на 1944 година заминава за Салваро, за да помага на възрастната си майка и на монс. Мелини. По това време тази област се е превърнала в епицентър на войната между съюзниците, партизаните и германците, на терор срещу населението и почти пълно опустошение. Жителите на Салваро и евакуираните от тези места виждат дон Елиа постоянно с тях, винаги готов да изповяда, ревностен в проповядването, способен да използва таланта си на добър музикант, за да внесе повече радост в богослуженията. Заедно с отец Мартино Капели посещава и задържаните и бежанците, лекува ранените, погребва мъртвите. Внася мир сред населението, германците и партизаните, често с риск за собствения си живот. В енорията на Салваро, пълна с нелегални и бежанци, пристига новината, че след сблъсък с партизани ужасните есесовци са заловили 69 души, сред които има умиращи, нуждаещи се от утеха. Дон Елиа и отец Мартино грабват светото миро и под вражеския огън се отправят към нуждаещите се. Залавят ги, като ги мислят за шпиони на партизаните и ги принуждават да работят непосилно. Изпратени са при другите заложници в една конюшня. Дон Елиа с героично пастирско милосърдие отхвърля предложената му свобода, защото предпочита да остане близо до другите затворници. Казва: „Или ще освободят всички ни, или нито един!“. Обвинени са и осъдени несправедливо. Преди разстрела, станал в Салваро (Болоня) на 1 октомври 1944 година, дон Елиа и отец Мартино, както и монс. Версия и дон Караварио, се изповядват взаимно. След това дон Елиа произнася на висок глас опрощение за всички други заложници, които отговарят, прекръствайки се. Неговите тленни останки са изхвърлени в река Рено.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 3 ДЕКЕМВРИ 1995 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 25 НОЕМВРИ 2001 ГОДИНА.

ОКТАВИО ОРТИС

1879 • 1958

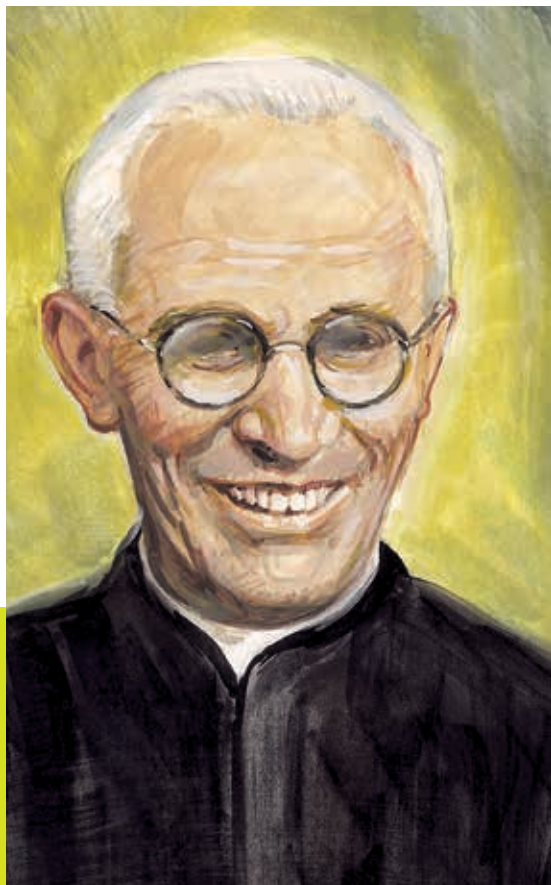

Октавио Ортис е роден в Лима на 19 април 1879 година, осмо дете на Мануел и Бениня Коя. През 1892 година салезианите отварят първото професионално училище в Перу. Октавио, който вече от година посещава оратория, влиза там като ученик по дърводелство. Той е внимателно и задълбочено момче. Един ден Октавио помага в кухнята, като с една ръка бърка супата, а в другата държи катехизиса и го чете. Светото Провидение пожелава да го види в този момент монс. Костаманя, който отбелязва: „Защо не го изпратите да учи това момче? Вместо дърводелец би могъл да стане свещеник!“. Така и става. Отива като послушник в Каляо и дава вечните си обети пред извънредния настоятел на визитаторията дон Албера. Започва работа в същия дом, като

сред учениците му е бъдещият монс. Виктор Алварес. През 1907 става първият салезиански свещеник от Перу. Изпратен е като директор да основе професионално училище в Пиура, където започва да издава седмичника „Ла Кампанила”. Той е ценен директор в Куско и Каляо. През 1921 година за негова голяма изненада е избран за епископ на Чачапояс, на север в Андите. Територията е голяма колкото една трета от Италия, с неравен релеф и без връзки с другите градове. Октавио желае да бъде епископ в стила на Дон Боско. Избира за свое епископско мото „Da mihi animas”, което представя неговата ревност за спасението на душите с цената на всякакви усилия. В стила на Дон Боско настоява пред властите за благоустрояването на Чачапояс с улици, болници, вода и електричество. Той се грижи за училищата, за децата, за възрастните и за жените. Развива добрия печат и различни културни инициативи. От самото начало изисква всяка неделя в градските църкви да има обучение по катехизис, основава „Сдружение на преподавателите по катехизис”, организира вероучението в училищата, заема се с грижата за формирането на своите свещеници. Постоянно пътува на кон или пеша през гори, планини и реки, за да се срещне с всички свои верни, разпръснати из селата. Успява да ги посети на всеки пет години: в епархията са 120 хиляди души! По време на неговото управление една част от територията е издигната до нивото на апостолическа префектура, а друга – до това на независима прелатура (nullius). С много трудности създава семинария в своята епархия. Два пъти отхвърля преместване в друга епархия с по-голям престиж и по-малко трудности. През 1953 година папа Пий XII го назначава за помощник към папската курия (Soglio Pontificio). Вследствие на една операция на 1 март 1958 година добрият епископ умира. Погребан е в своята катедрала. Славата му на свят човек е огромна.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 8 ЈУЛИ 1992 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 22 ДЕКЕМВРИ 2001 ГОДИНА.

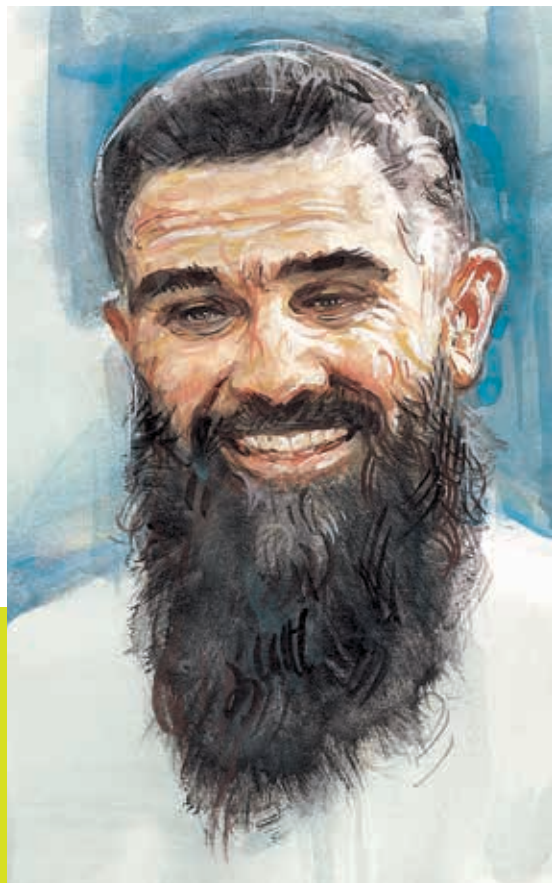
О Г Ю С Т
А Р И Б А
1 8 7 9 • 1 9 6 3

Жозеф Огюст Ариба е роден на 17 декември 1879 година в Треду, департамента Авейрон (Франция), в семейство на селяни, бедни на материални блага, но богати на християнски ценности. Бедността на семейството принуждава Огюст да започне прогимназия в оратория на салезианите в Марсилия, когато е вече на 18 години. Харизмата на Дон Боско поражява също и Огюст, който пожелава да започне послушничество сред салезианите. През 1902 година радикалното правителство на Е. Комбе изгонва от Франция 30 хиляди членове на различни религиозни ордени. Послушниците се прехвърлят в Авилаяна в Пиемонте, където Огюст получава дрехата на семинарист от ръцете на блажения Микеле Руа и така на 25 години става салезианин. След

завръщането си във Франция започва активен живот на салезианин в полулегални условия първо в Марсилия и след това в Ла Навар. Ръкоположен е за свещеник през 1912 година. По време на Първата световна война дори изгонените богопосветени са повикани да защитят родината и Огюст рискува живота си като медицински работник и носач на болни. След края на войната дон Ариба продължава да работи интензивно в Ла Навар, като организира религиозния живот на младежите до 1926 година, след което заминава за Ница, където остава до 1931 г. Послушанието го отвежда през 1931 година в Ла Наваркато като директор на дома. Поверяват му също енорията „Свети Изидор“ в долината Совбон. Неговите енориаши го наричат „светеца от долината“. Огюст е добър и е удоволствие да си близо до него. Многобройни младежи и възрастни идват да се изповядат при него, защото знаят, че ще бъдат разбрани, опростени и насърчени, без да бъдат съдени. След края на третата година е изпратен в Морж, в кантона Во в Швейцария. Ще го запомнят с този му дух на умереност, живян също и от Дон Боско, който винаги ще характеризира живота му. Говори на младежите за Бог и те го слушат с удивление, защото е достоверен свидетел. След това служи като директор три последователни мандата, всеки от по шест години, първо в Мило, после във Вилмюр и накрая в Тонон, в епархията на Анеси. С най-много опасности и благодати е изпълнен най-вероятно периодът във Вилмюр по време на Втората световна война. Германски есесовци окупираят училището, където той укрива евреи. Близо до салезианския дом често среща испански работници прокомунисти. Той ги поздравява, сваляйки шапка и те накрая се предават пред тази салезианска топлина. Неговото открито усмихнато лице, аскетичният му начин на живот и апостолската му енергичност напомнят мотото: „Работа и умереност“, препоръчани от Дон Боско на неговите салезиани. Завръща се в Ла Навар през 1953 година и остава там чак до смъртта си на 19 март 1963 година. Погребан е в Ла Навар.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 19 МАРТ 1995 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 1 ДЕКЕМВРИ 2002 ГОДИНА.

ФРАНЧЕСКО КОНВЕРТИНИ

1898 • 1976

Франческо Конвертини е роден в областта Маринели близо до Чистернино, провинция Бриндизи, на 29 август 1898 година. Семейството му е много бедно и той е принуден да работи от съвсем малък. Едва навършил осемнадесет години, е призован в редиците на армията да участва в Първата световна война. Пленен е от австрийците и е интерниран в концентрационен лагер. В края на войната е освободен. След излекуването си от менингит решава да постъпи във финансовата полиция. Следва капитана, чийто адютант е, в Торино и тъй като е невероятно привързан към Мадоната, отива да се изповяда в базиликата на Дева Мария Помощница.

Божие Провидение пожелава изповедник да бъде дон Ан-

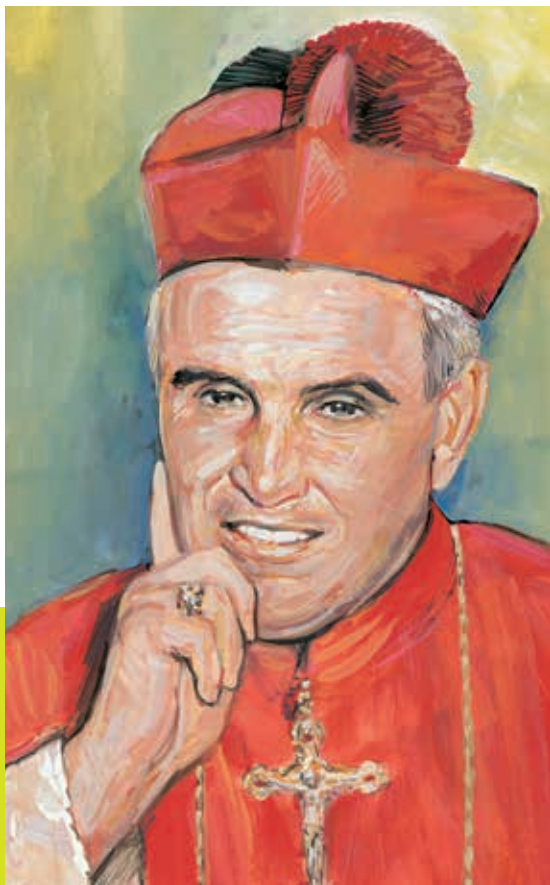
джело Амадеи, другият най-голям биограф на Дон Боско. Дон Анджели става духовен ръководител на Франческо. След като го поканва да присъства на поверяването на кръста на единадесет мисионера, заминаващи за Индия, му казва: „Защо не станеш мисионер и ти?“. Франческо с усилие започва обучението в салезианския мисионерски институт в Ивреа. На 17 декември 1927 година, след като получава кръста от дон Риналди, се качва на кораба за Индия.

Неговото формиране е дело на свети салезиани. Преминава през послушничество в Шилонг с дон Ферандо и е ученик на дон Костантино Вендраме. Франческо изучава живота на Дон Боско от дон Амадеи и в Индия се научава да възплъщава неговия апостолски мисионерски дух. С дон Вендраме се научава да бъде близо до хората, преминавайки километри и километри, за да посетят селата. Влизат в домовете, за да разкажат на големи и малки за живота на Исус. Не без трудности успява да завърши обучението си по философия и богословие. Ръкоположен е за свещеник през юни 1935 година. Новият епископ монс. Ферандо го изпраща в салезианската мисия в Кришнагар. Въпреки че никога не успява да постигне едно добро познаване на бенгалския език, никой в Кришнагар няма толкова приятели и толкова духовни чада между неграмотните и знаещите, сред богатите и бедните, колкото той. Той е един от малкото мисионери, които успяват да влязат в индийски дом и да прекрачат отвъд входното помещение. Постоянно пътува от село в село. Дон Франческо е добър, неговата салезианска топлина отваря сърцата на хората, знае как да бъде баща, брат и приятел. Еднакво отворен е към всички: мюсюлмани, индуисти, християни, и от всички е обичан и почитан като учител на вътрешния живот, който притежава в изобилие „sapientia cordis“ (мъдрост на сърцето). Ползва се със славата на светец още приживе не само заради героичната си посветеност на душите, но също и поради мистериозните случки, които се разказват за него. Той е истински апостол на Дева Мария Помощница. Умира на 11 февруари 1976 година, шепнейки: „Майко моя, аз никога не те огорчих приживе. Сега помогни ми Ти!“. Неговите тленни останки са били изложени в катедралата и потокът поклонници от всяка раса и религия не спирал с дни. Днес почива в градината, прилежаща към катедралата на Кришнагар.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 12 ДЕКЕМВРИ 1997 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 20 ЮНИ 2005 ГОДИНА.

СТЕФАНО ФЕРАНДО

1895 • 1978

Стефано Ферандо е роден в Росильоне, провинция Генуа, на 28 септември 1895 година в семейството на Агостино и Джузепина Салви. От малък започва да посещава салезианските училища, първо във Фосано и след това в Торино. Той е покорен от живота на Дон Боско. Пожелава да стане салезианин и през 1912 година дава монашески обети във Фолицо Канавезе (Торино). По време на Първата световна война служи във военната медицинска служба и получава сребърен медал за заслуги. През 1923 година завършва богословското си образование и е ръкоположен за свещеник. Пожелава да замине на мисия и е изпратен в индийския регион Асам, който граничи с Тибет, Китай и Бирма. За десет години е учител на послушниците и директор на дома на изучава-

щите философия и богословие. Като истински добър син на Дон Боско, за да научи езика, пътува със своите младежи салезиани между селата, разпръснати сред хълмовете и организира празници за децата. За негова изненада през 1934 година папа Пий XI го назначава за епископ на енорията в Кришнагар. На 10 ноември е тържествено ръкоположен за епископ в Шилонг. След още една година се завръща в своя Шилонг като епископ. Приемайки ръководството на своята нова епархия, той целува земята и предава съдбата ѝ на Разпнатия Исус. Новият епископ иска от своите свещеници да отидат из селата и да занесат Благата вест на хората. Той самият е в постоянно движение. Неговата апостолска дейност е в присъщия на салезианите стил: радост, простота и директен контакт с хората. Сближава се с децата, бедните и нуждаещите се. С топлота посреща всички. Ремонтира голямата катедрала и мисионерския комплекс. Разпространява набожността към Дева Мария Помощница и към Дон Боско. Желаете самите индийци да бъдат първите евангелизатори на своята страна. От една група индийски катехистки формира общността „Сестри Мисионерки на Дева Мария Помощница на християните“¹, на които предава любовта към Исус, Дева Мария Помощница, към Дон Боско, към мисиите и към бедните. На 26 юни 1969 година, след като взема участие в работата на Втория Ватикански събор, подава оставка от епархията си. През 1972 година се завръща в Асам, за да освети архиепископската катедрала на Шилонг, която най-накрая е завършена. В Италия възрастният епископ се оттегля в салезианския дом в Куарто (Генуа). През 1970 година пише: „Тук, в Италия, често ме питат: „Как така оставихте Асам след 47 години мисионерски живот?“ Аз отговарям: „Защото най-накрая дойде денят, за който копнеех от 47 години, денят в който Църквата в Индия може да се справи сама!“. Умира на 20 юни 1978 година. Девет години по-късно сестрите мисионерки на Дева Мария Помощница на християните пожелават да пазят при себе си тленните останки на своя основател. Урната на монс. Ферандо е положена в параклиса на манастира „Света Маргарита“ в Шилонг, в земята, която му става втора родина.

¹ „Le Suore Missionarie di Maria Ausiliatrice“. Б. нр.

ИЩВАН ШАНДОР

1914 • 1953

Ищван Шандор е роден в Солнок, Унгария, на 26 ноември 1914 година в семейството на Ищван и Мария Фекете, първо от три деца. Баща му работи в държавните железници, а майка му е домакиня. И двамата предават на децата си дълбока набожност. Ищван учи в родния си град и получава диплома за техник металург. От малък е ценен от другарите си, той е весел, сериозен и внимателен. Обича да бъде с приятелите си от квартала, за които е лидер, както Джовани Боско е за младежите от Киери. Помага на братчетата си в уроците и молитвите, като пръв им дава пример. С ревност приема миропомазването, като обещава да подражава на своя свят закрилник и на свети Петър.

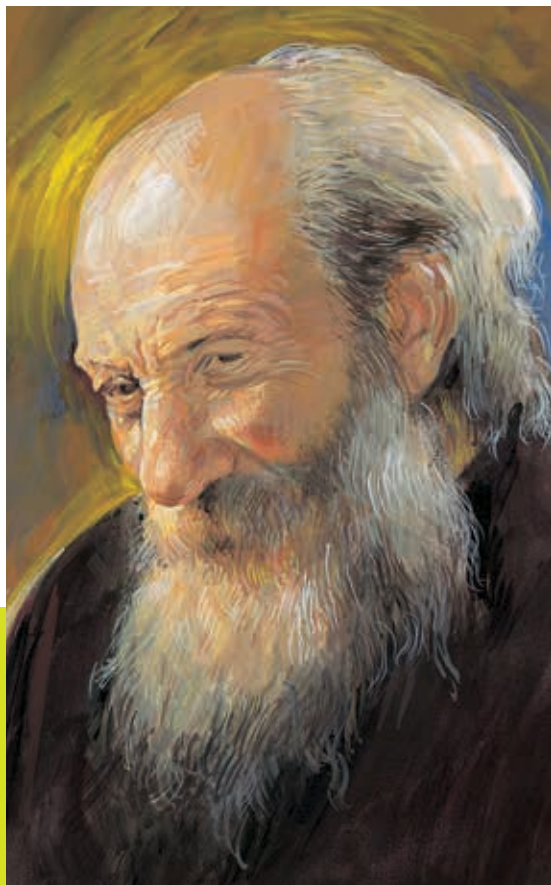
Всеки ден помага при отслужването на Светата литургия при

отците францисканци и приема причастие. Опознава Дон Боско, четейки „Салезиански бюлетин“. От самото начало се чувства привлечен от салезианската харизма. Говори със своя духовен ръководител и му открива желанието си да влезе в Конгрегацията на салезианите. Говори също и с родителите си. Те му отказват съгласието си и се опитват по всякакъв начин да го обезкуражат. Но Ищван успява да ги убеди и през 1936 година е приет в Кларисеум, където за две години е кандидат. Специализира в печатница „Дон Боско“ като техник-печатар. Започва послушничество, но трябва да го прекъсне, защото е призован в армията. През 1939 година се уволнява окончателно и след една година послушничество дава първите си обети на 8 септември 1940 година. Изпратен е в Кларисеум, където се ангажира активно в преподаването на професионални курсове. Поверено му е също да помага в оратория, което върши с ентузиазъм и компетентност. Той е основоположник на Движението на работническата католическа младеж¹. Неговата група е определена за най-добрата в движението. Следвайки примера на Дон Боско, се проявява като образец възпитател. През 1942 година е повикан отново на фронта и е награден със сребърен медал за военни заслуги. Окопите за него са място за неделен катехизис, който той води по салезиански, окуражавайки другарите си по оръжие. В края на Втората световна война се включва в материалното и морално изграждане на обществото, като се посвещава по особен начин на младежите и на най-бедните, които събира и учи на занаят. На 2 юли 1946 година дава вечните си обети и става салезианин асистент. През 1948 година получава свидетелство за майстор-печатар. След завършване на обучението си учениците на Ищван са приемани в най-добрите печатници в столицата и в страната. Започват комунистическите преследвания на монашеските общности и на католическите училища, които са принудени да затворят вратите си. Ищван е забелязан да работи нелегално в печатницата и трябва да бяга. Крие се в салезианските домове и работи под фалшиво име в една държавна печатница. През юли 1952 година е заловен на работното си място и повече никой от събратята му не го вижда. Един официален документ удостоверява процеса срещу него и осъждането му на смърт, изпълнено на 8 юни 1953 година. Дадено е начало на процес за мъченичество.

¹ Gioventu Operaia Cattolica. Б. пр.

**НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 24 МАЙ 2006 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 8 ДЕКЕМВРИ 2007 ГОДИНА.**

КАРЛО
КРЕСПИ КРОЧИ
1891 • 1982

Карло Креспи Крочи е роден в Леняно (Милано) на 29 март 1891 година, в семейството на Даниеле Креспи и Луиза Крочи. Карло е трето от тринадесет деца. Както малкият Джовани Боско и той от малък е изпълнен с големи дарове от Господ: интелигентност, щедрост и воля. След като за известно време посещава местното училище, на 12 години среща салезианите чрез пансиона „Свети Амброджо“ в Милано, където завършва гимназиалното си образование. „Когато учех в пансиона, разказва дон Карло, Девата ми показа един пророчески сън: видях се облечен като свещеник с дълга брада да стоя на един стар амвон и да проповядвам на голямо множество хора. Амвонът обаче не изглеждаше като да е в църква, а по-скоро в колиба...” Впоследствие Карло заминава да завърши обучението си в салезианското училище във Валсаличе, Турино и се чувства призован от Дон

Боско. Изкарва послушничеството си във Фолицо. На 8 септември 1907 година дава първите си обети на салезианин, а през 1910 година - вечните. Започва да изучава философия и богословие във Валсаличе, където среща като другар в учението семинариста Ренато Зиджиоти, бъдещ наследник на Дон Боско. По това време преподава естествени науки, математика и музика. През 1917 година е ръкоположен за свещеник. В университета в Падуа открива един до тогава непознат микроорганизъм, с което събужда интереса на учените. През 1921 година защитава докторат по естествени науки, а впоследствие получава и диплома по музика. През 1923 година, следвайки пътя показан му от Богородица, заминава на мисия в Еквадор. Слиза от кораба в Гуаякил и се отправя към Кито. Веднага след това се премества в Куенка, където остава през целия си живот. Започва огромното си дело за бедните: успява да инсталира електричество в Макас, отваря земеделско училище в Янункай, за което доставя машини и специалисти от Италия. По този начин успява да отвори многобройни други работилници и създава първото училище по изкуства и технологии¹, по-късно познато като Политехнически салезиански университет². В Янункай създава дом за послушниците, през 1940 година отваря факултета по педагогически науки³ и става първият му ръководител. Основава също началното училище „Корнелио Мерчан“ за най-бедните деца. Отваря колеж за изучаване на Изтока⁴, за да даде необходимото формиране на салезианите, заминаващи за източните части на Еквадор. Основава музея „Карло Креспи“, богат на научни открития, известен и извън Латинска Америка. Разпространява с всички сили набожността към Дева Мария Помощница и прекарва живота си около едноименното светилище. Неговата изповедалня, особено в последните години от живота му, е често препълнена и хората спонтанно започват да го наричат „свети Карло Креспи“. Винаги е сред бедните. В неделните следобеди преподава катехизис на децата от улицата, като им осигурява както забавление, така и насъщния хляб. Организира работилници за шев и кройка за бедните момичета от града. Получава много отличия, сред които златен медал за заслуги от президента на Република Еквадор, почетен каноник на катедралата в Куенка; златен медал за образователни заслуги от Министерството на образованието, титлата „Кавалер на Република Италия“, обявен е за „най-забележителния гражданин на Куенка през XX век“, посмъртно получава титлата „Honoris Causa“ от Политехническият салезиански университет. Умира в Куенка на 30 април 1982 година. Цял Еквадор оплаква смъртта на един свят син на Дон Боско.

¹ Scuola di Arti e Maestieri. Б. пр.

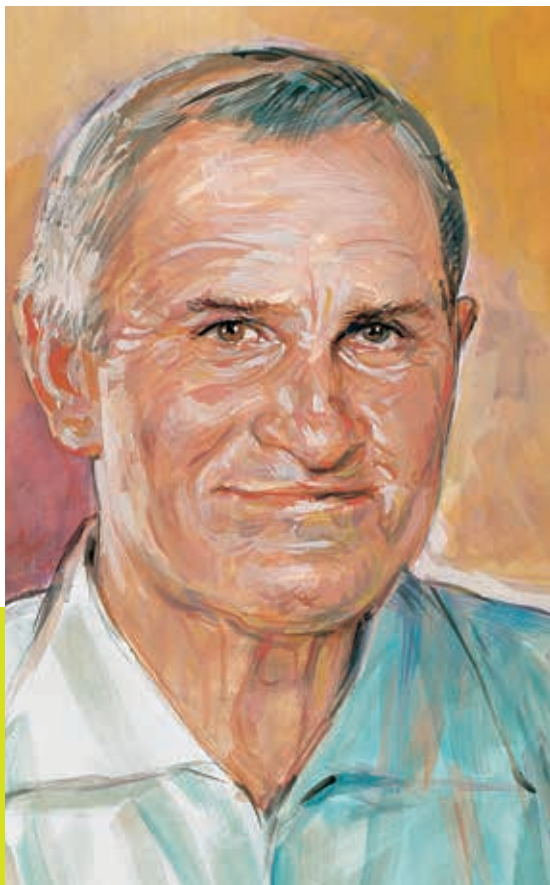
² Università Politecnica Salesiana. Б. пр.

³ Facoltà di Scienze dell'Educazione. Б. пр.

⁴ Collegio di Studi Orientali. Б. пр.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 24 МАЙ 2006 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 8 ДЕКЕМВРИ 2007 ГОДИНА.

Й О Ж Е Ф
ВАНДОР
1909 • 1979

Йожеф Вандор е роден в Дорог, Унгария, на 29 октомври 1909 година в семейството на Себестиен Вех и Мария Пухнер. Пристигайки в Куба като мисионер, променя името Вех на Вандор и от този момент всички го наричат отец Вандор. От малък се отличава с добротата си и с характера си на помирител. Формирането му започва при францисканците; от тях се научава на истинска любов към бедността, която ще запази през целия си живот. Опознава салезианите и остава дълбоко впечатлен от духовността и пастирското милосърдие на Дон Боско до такава степен, че през 1927 година започва послушничеството си при тях. Дава вечните си обети на 13 август 1932 година. Богословското си обучение продължава в Италия, в Торино, където е ръкоположен

за свещеник на 5 юли 1936 година в базиликата на Дева Мария Помощница. През същата година е изпратен в Куба, в Гуанабакоа, където остава до 1940 година като училищен съветник и организатор на духовния живот. Много е обичан от младежите, особено от най-бедните, на които засвидетелства по салезиански особено внимание. Едва 31 годишен е назначен като директор на земеделското училище в Мока в Доминиканската република. Отличава се с мъдрост и благоразумие. По тази причина е избран за наставник на послушниците. През 1946 година Вандор пристига в пансиона за изкуства и технологии в Камагуей като администратор. На 9 септември 1954 година е в Санта Клара като отговорник за църквата в Кармен и натоварен с изграждането на училището за изкуства и технологии. Проявява духа си на бедност и салезианската си енергичност, благодарение на които успява да ръководи дейностите по реконструкцията на енорийския дом, на църквата в Кармен и на строежа на салезианския дом, без да има дори стабилно жилище. Отец Вандор е изключително търсен духовен ръководител. Неговата благост отваря сърцата на млади и стари. Назначен е за директор на училището от неговото откриване до 1961 година. През 1965 година ще бъде назначен първо за ректор и след това за енорийски свещеник на църквата в Кармен. В този период Куба се намира в гражданска война. Отец Вандор прави всичко, което е по силите му, за да утеша болните, ранените и бедните, рискувайки собствения си живот. Предлага се като посредник на мира между войниците на Че Гевара и тези на полковник Корнелио Рохас от армията на генерал Батиста. За него казват: „Имаше едно от най-обичливите сърца сред свещениците на Санта Клара, деликатно и благородно“. Отец Вандор може да бъде сравняван със свети Франциск Салски за търпеливата му кротост, благоразумната му преданост, за просветената му мъдрост в духовното ръководство - и със свети Джовани Боско заради апостолската му енергичност, любовта му към младежите и бедните, духа му на вяра, ведрата радост и сърдечните му обноси. Умира на 8 октомври 1979 година.

НАЧАЛО НА ЕПАРХИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ Е НА 8 ОКТОМВРИ 2003 ГОДИНА.
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО НА 10 АВГУСТ 2008 ГОДИНА.

МАТИЛДЕ САЛЕМ

1904 • 1961

Матилде Челхот ин Салем е родена в Алепо на 15 ноември 1904 година в заможно семейство. Учи при арменските сестри на Непорочното зачатие, благодарение на които в нея се развива забележителен вътрешен живот. На 15 август 1922 година, осемнадесет годишна, се омъжва за Гиоргис Елиас Салем, богат бизнесмен. Гиоргис има авторитарен характер и склонности към собственически манталитет, но е добър човек. Матилде трябва да прояви много търпение, за да помири контрастните му страни. Рано откриват, че не могат да имат деца. Гиоргис се разболява от диабет. Матилде е до съпруга си в продължение на 22 години. Обича го и се грижи за него, придружава го в бизнес пътуванията му, взема участие в различни преговори. Тя е ценена и

уважавана от ръководителите на големите европейски компании. По съвета на монс. Изидор Фатал, архиепископ митрополит на Алепо за Мелкитската католическа църква от византийски обред, възнамерява да отвори професионално училище, в което да се обучават бъдещите работници християни. На 26 октомври 1944 година обаче Гиоргис умира неочаквано. Матилде има възможност да възстанови живота си. И тогава тя открива истинското си звание: да се посвети на ближните си с все по-голяма обич. Изцяло се посвещава на грандиозния проект, оставен ѝ като завет от нейния Гиоргис. Ръководи фондацията „Гиоргис Салем“, на която е президент. Нейно семейство са бедните младежи от града. Така става истинска майка. В сътрудничество с монс. Фатал отива в Турино, за да преговаря директно с главния настоятел, дон Пиетро Рикалдоне, за да повери делото на синовете на Дон Боско, които са извикани през 1947 година. Построява си една къщичка близо до института. От този момент нататък салезианите ще бъдат нейното семейство и нейният дом. Там полага тленните останки на съпруга си и там ще бъде погребана и тя. За кратко време се превръща в мама Маргерита за децата в Алепо. Обогаत्या се с многообразни духовни преживявания като салезианска сътрудничка, дъщеря на свети Франциск от Асизи, съоснователка на „Института на безкрайната Любов“. Що се отнася до делата на милосърдие, то няма благотворителна организация, на която да не помага: обществото на катехистите, конференциите на свети Винченцо, летните лагери за бедните деца, Червения кръст, ислямска благотворителност и дейности в помощ на младежите с криминални деяния – всичко това е част от нейната дейност. Въплъщава в пълнота салезианската апостолска енергичност. През 1959 година открива, че е болна от рак. Отговорът ѝ на лекарската диагноза е единствено: „Благодаря ти, Боже мой“. Следващите девет месеца са нейният кръстен път. В завещанието си разпределя всичките си средства в помощ на различни благотворителни дейности и така накрая може да каже: „Умирам в дом, който не ми принадлежи“. Умира в Алепо (Сирия), обявена от хората за светица, на 27 февруари 1961 година на 56 години, също като своя възлюбен Гиоргис. Погребана е в църквата на салезианите в Алепо.

ЯН
ШВЕРЦ
И ОСЕМ ДРУГАРИ
1877 • 1941

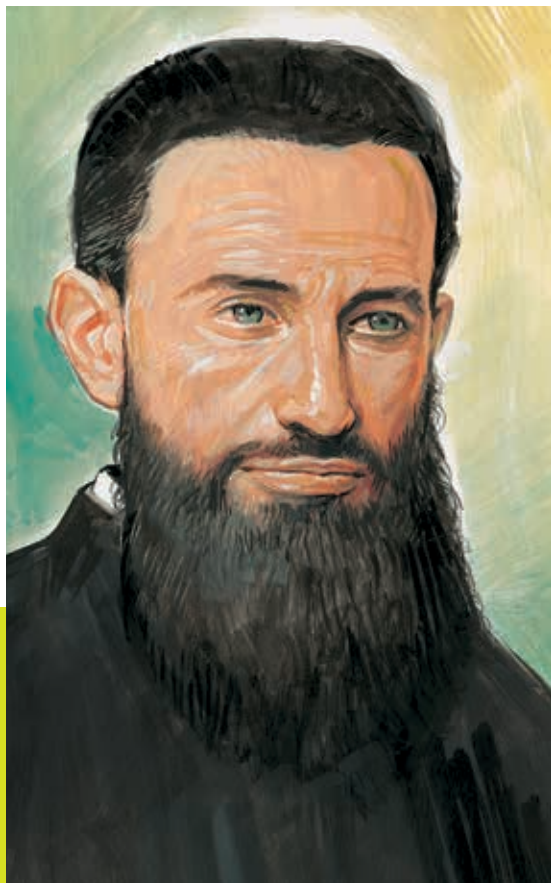
Ян Шверц е роден в Крулевска Хута в Горна Силезия на 29 април 1877 година в семейството на Мачей и Франчишка Ротер. Поради доброто име на салезианския институт във Валсаличе заминава за Италия, за да завърши гимназиалното си образование. Пожелава да стане салезианин и започва послушничество в Ивреа. Учи философия и богословие в Торино. Набюни 1903 година е ръкоположен за свещеник в Торино от кардинал Рикелми. След завръщането си в Полша започва възпитателска салезианска дейност с много грижа и посветеност, като дава доказателство за отлични способности и религиозна добродетелност. Отначало е директор в Освиенцим, след това и в други полски салезиански домове. Той е инспекториален съветник от първия момент на създаване

на съвета, чак до края на живота си. Отец Ян е образцов салезиански духовник, обича Конгрегацията и Дон Боско и винаги се стреми и демонстрира съвършен салезиански дух. Известен е с благодарумието си. Поверяват му най-трудните и деликатни дела. На 23 май 1941 година като директори енорийски свещеник на Краковске Денбники е арестуван от Гестапо заедно с другинегов събратя и изпратен в затвор в Краков. По-късно е изпратен в концентрационния лагер в Освиенцим. На 27 юни 1941 година отец Ян жестоко малтретиран и убит от един немски войник, защото е свещеник и защото не престава да призовава името на Исус. Тогава е на 64 години, 42 години след даването на обетите и 38 години след ръкоположението му. За него може да се добави, че още приживе се ползва със славата на светец, независимо от мъченичеството му.

Заедно с него в Освиенцим са убити мъченически **отец Игнаци Антонович** /Ignacy Antonowicz/, роден през 1890 година във Веславице, ректор на семинарията в Краков, починал на 21 юли 1941 година в болницата на концентрационния лагер; **отец Игнаци Добияш** /Ignacy Dobiasz/, роден през 1880 година в Чоховице, убит на 27 юни 1941 година в чакълена кариера; **отец Карол Голда** /Karol Golda/, роден през 1914 година в Тичи, осъден на смърт, защото изповядва немски войници, екзекутиран на 14 май 1942 година; **отец Францишек Харазим** /Franciszek Harazim/, роден през 1885 година в Осини, убит същия чакълена кариера на 27 юни 1941 година; **отец Лудвик Мрочек** /Ludwik Mroczek/, роден през 1905 година в Кети, починал в болницата в Освиенцим на 1 януари 1942 година; **отец Влodziмеж Шембек** /Wlodzimirz Szembek/, роден през 1883 година в Пореба Зеготи, починал в концентрационния лагер на 22 септември 1942 година; **отец Казимеж Войчеховски** /Kazimierz Wojciechowski/, роден през 1904 година, убит по време на работа в чакълена кариера на 27 юни 1941 година. Част от тази група е и отец Францишек Миска /Franciszek Miska/, роден на 5 декември 1898 година в Шверцинец, Горна Силезия, директор в Ячончеки-после в Лонд, интерниран в концентрационния лагер в Дахау, където умира от малтретиране и изтезания на 30 май 1942 година.

КОСТАНТИНО ВЕНДРАМЕ

1893 • 1957

Костантино Вендраме е роден в Сан Мартино ди Коле Умберто, провинция Тревизо, на 27 август 1893 година. Родителите му, Пиетро и Елена Фиори, го научават да обича труда и саможертвата и преди всичко Господ. От мъничък Костантино се отличава с интелигентност и доброта. През 1913 година влиза като послушник при салезианите в Ивреа. След първите преживявания в оратория в Киоджа изпълнява задължителната си военна служба, което окончателно уравновеява характера му. През март 1929 година е ръкоположен за свещеник и през октомври получава мисионерското Разпятие в базиликата на Дева Мария Помощница. На 31 години заминава за Индия. Едва пристигнал в Шилгон, започва да изучава местния език - нещо, което ще му се отдаде в невероятно

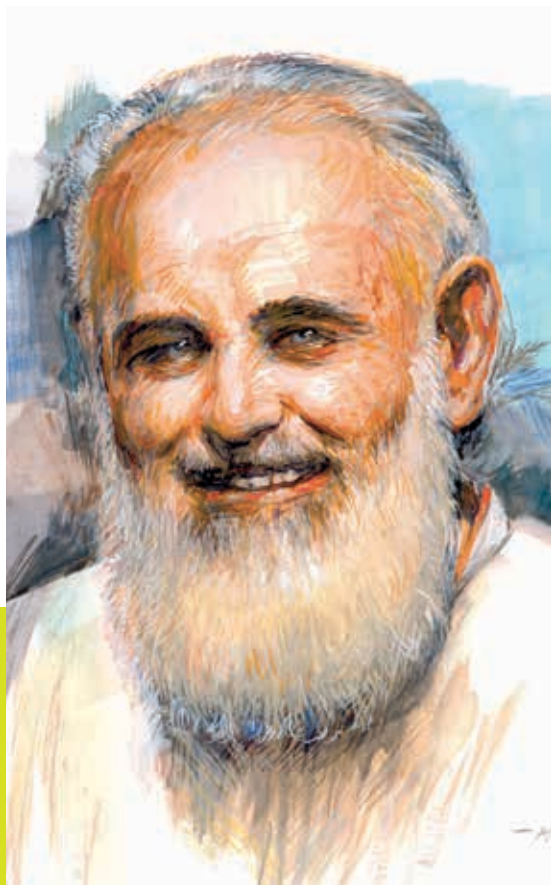
кратък срок. В продължение на петте години служение е в селата, поверени на неговата отговорност, нараства в извънредно много, като броят на кръстените се увеличава от 400 на 1449. Работи най-вече в североизточната част на Индия. Постоянно посещава селата, като се среща с възрастни и деца: става един от тях, търси винаги човешкия контакт. Влиза в домовете на бедните и болните, помага им и говори с тях, слуша разказите им и след като веднъж стават приятели, им разказва за живота на Исус. Интуитивно разбира важността на жената в културата на племето кхаси. Събира група жени, които нарича „апостолски на кхаси“¹ и те се заемат да евангелизират бедните и децата. Също като Дон Боско винаги е напредната линия и използва средствата за масова информация, за да евангелизира селата. Проектира филми за живота на Исус. На проекциите присъстват много хора, голяма част от които веднага след това пожелават да бъдат кръстени. Дон Костантино наблюдава обучението на миряните катехисти, които евангелизират общността и го придружават по време на пътуванията му. Като добър салезианин организира и се грижи за празничните оратории, образова около стотина деца, успявайки да се запознае със семействата им така да увеличи евангелизационното си дело. Носи християнството също сред индуистите, мюсюлманите и методистите и често го сравняват със свети Франциск Ксаверий или свети Павел. Той е невероятно скромен е и непрекъснато в молитва, изглежда сякаш винаги е в единение с Бог. Има голяма набожност към Пресветото Сърце Исусово и успява да му издигне две светилицы – едно в Мавлаи и едно във Вахижер. Също като Дон Боско има синовна набожност към Дева Мария Помощница, за която винаги говори. Организира също група млади жени, която нарича „Легион на Дева Мария“², със задачата да посещават бедните и болните и да семолят за тях. Посвещава сена Североизточна Индия до последния си дъх. Умира в състояние на святост на 30 януари 1957 година в болницата в Дибругар.

¹ „Apostole dei Khasi“. Б. пр.

² „Legione di Maria“. Б. пр.

ОРЕСТЕ МАРЕНГО

1906 • 1998

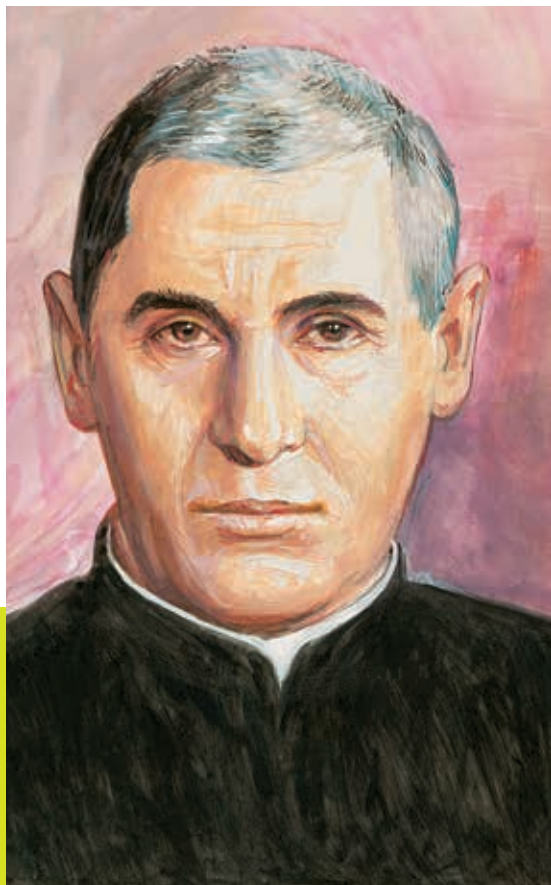

Оресте Маренго е роден в Диано д'Алба, малко piemontско градче в провинция Кунео, на 29 август 1906 година. В продължение на три години посещава началното училище на Мария Помощница, където се засилва любовта му към Дон Боско, първоначално предадена му от родителите Лоренцо и Агостина Монталдо. По свое желание Оресте продължава обучението си във Валдоко, където има възможността да се запознае с няколко салезиани от първото поколение: дон Албера, дон Франческо и дон Риналди. През втората му гимназиална година Божието Провидение го изпраща в училището като заместник възпитател на дон Ферандо, който няколко месеца по-късно ще замине като мисионер в Индия. Оресте също желае да замине на мисия. Така измолва главния

настоятел на Конгрегацията, дон Рикалдоне, който го изпраща като послушник точно в Асам, в Шилонг. Под ръководството на дон Ферандо, който първо е преподавател и по-късно директор на интернатана изучаващите философия, дон Орестепътува между индийските села, учи местните езици и организира живота на неделните оратории. По време на богословското си обучение има щастието да сътруднича на енорийския свещеник общността на Шилонг, дон Костантино Вендраме. От него приема пасторалния дух на салезианите. Това, което изразява мотото на Дон Боско: „*Damihianimas*”, става главната движеща мисионерска сила. На 2 април 1932 година в църквата „Свети Изкупител” в Шилонг Оресте е ръкоположен за свещеник. От този момент нататък той изцяло насочва сърцето и душата си към посещенията в селата на Североизточна Индия. Обикаля гинадлъжинашир. Отнася Благата вест до хиляди семейства, като същевременно им помага по всевъзможни начини. Много скоро си спечелва симпатията на хората, тъй като научава повече от двадесет езика от региона. Той емъжна молитвата, приветлив и гостоприемен. Със симпатията и добронамереността си умее да накара хората да се чувстват добре. През 1951 година е назначен за епископ на току-що създадената епархия на Дибругар. Приема смирено и е ръкоположен за епископ на 27 декември 1951 година в базиликата „Дева Мария Помощница” в Торино. Продължава да посещава селата, като проповядва и изповядва всички верни. През 1964 година е назначен за първи епископ на епархията на Тезпури. Пет години след това му е поверена грижата за бъдещата епархия на Тура. Подава оставката преди изтичането на мандата му, защото желае да даде мястото на местен епископ, който най-сетне е одобрен от индийското правителство. Прекрава последните години от живота си в апостолска дейност. За известно време остава да помага на новия епископ на Тура, като търси средства за поддържане на епархията. Продължава да бъде на разположение на различни мисии чак до смъртта си на 30 юли 1998 година в Тура. Подчинението на предстоятелите, грижата за спасението на душите и типичният салезиански оптимизъм са най-открояващите се и обичайни черти от характера на четвъртия слуга Божии от Североизточна Индия.

КАРЛО ДЕЛА ТОРЕ

1900 • 1982

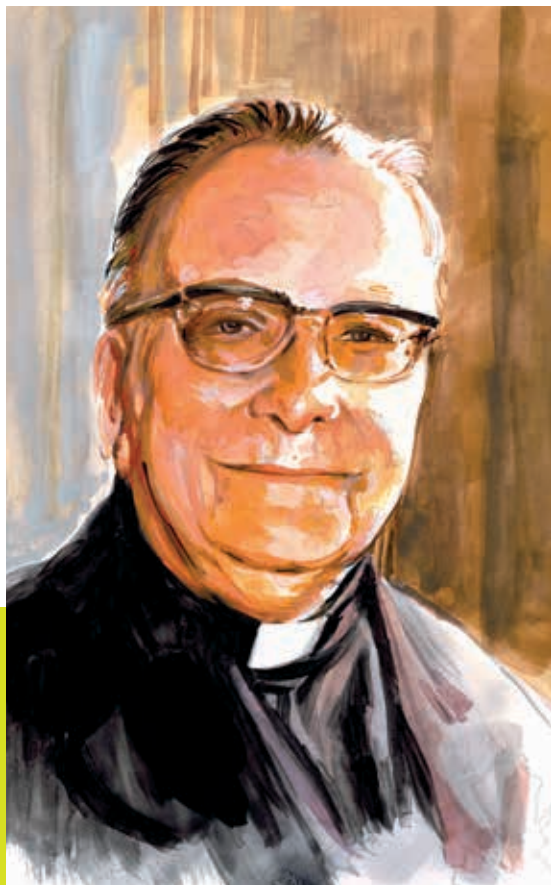
Карло Дела Торе е роден на 9 юли 1900 година в Чернуско сул Навильо, провинция Милано, в семейството на Антонио и Филадельфа. Той е четвърто от седемте деца в семейство Дела Торе. През 1917 година, сибухванетона Първата световна война, младият Карло е повикан в армията. Когато се завръща у дома, заварва баща си на смъртно легло.

Грижисезасемейството до 1923 година, когато, за да удовлетвори своето свещеническо мисионерско звание, влиза в салезианския институт „Кардинал Калиери“ в Ивреа, където за три години успява да завърши гимназиалното си образование. През 1926 година се сбогува със семейството си за последен път и заминава за Китай. Ръководителите му го изпращат в новата салези-

анска мисия в Тайланд, където Карло дава първите си обетив, „Банг-Нок-Кхук“, дом-майканасалезианските тайландски мисии. Божието провидение пожелава той да бъде натоварен с ръководенето, включително и духовното, на хората в дома. За контактите си с младежите и жените, обслужващи дома казва: „Бях вдъхновен от Богородица“, за събирането и организирането на една конгрегация от местни сестри, предназначена да обслужва и поддържа църквите, енорийските училища, кухните, гардеробите на пансионите и освен това да бъдат натоварени на преподаването на катехизиса на децата за подготовката им да приемат Тайнствата. През 1936 година Карло е ръкоположен за свещеник. След Втората световна война дон Карло заедно с предстоятелите си взема болезненото решение да напусне Конгрегацията, за да може в пълнота да се посвети на своето зараждащо се дело, като се установява в епархията в Банкок. Дон Карло като основател минава през същите страдания както Дон Боско и дон Вариара, но смъжеството продължава, сигурен, че върши волята на Господ. Това са наистина трудни години за него и посветените сестри от неговата общност: намират се в отчайващо положение – без пари, без покрив и без работа. Изкарват прехраната си, като бродирати шият дрехи, които после продават на безценица. С разрешение от епископа дон Карло изпраща за одобрение в Рим първото правило на своите сестри като общност на посветени. През 1955 година, след много трудности, първите сестри дават своите обетив зараждащия се „Мирски институт на дъщерите на Дева Мария Непорочна Царица“⁵⁷. През това време дон Карло вече е пожелал да вземе от нововсалезианската конгрегация. Епископът му разрешава едва когато е вече 80 годишен. Умира в Банкок като салезианин на 4 април 1982 година. По това време дъщерите на Дева Мария Непорочна Царица наброяват 48 собети, 4 послушнички и 36 кандидатки, които работят в 5 дейности на самия институт.

АНДРЕЙ МАЙЦЕН

1904 • 1999

Андреј Майцен е роден во Марибор, денешна Словенија, на 30 септември 1904 година во семејството на Андреј и Марија Шлик. От малък Андреј се научава да обича Го спод и да се отнаша со внимание към ближния. Обича да бѐде со другите деца и затоа избира да посещава педагогичкото училище во Марибор. През 1923 година започва да преподава во началните училища во града. Скоро след тоа се премества во салезианскиот институт во Радна. Семејниот и духовен климат, царящ при салезианите, го карат сериозно да се запита за неговото звање. Остава пленен од животот на Дон Боско и през 1924 година решава да стане послушник при салезианите. От 1925 до 1936 година е во Раковник (Люблина), където изучава философия, преминава своето послушническо обу-

чение спрктика сред децата учи богословие. Малки и големи го ценят заради неговите благост и доброта. Винаги е внимателен към всички, подобно на Дон Боско, всички се чувстват обичани от него. През 1933 година е ръкоположен за свещеник. От този момент нататък работи върху задълбочаване на духовния си живот спостоянство и посветеност. Следежедневното размишление винаги пише някакво намерение, чието изпълнение проверява внимателно вечерта преди да заспи. Оставил е духовен дневник от близо 6000 страници, които свидетелстват за неговото постоянно единение с Бог. Той е такъв, какъвто би го пожелал Дон Боско: съзерцател в действие. Няколко години по-рано са убити мъченически неговите събратя Луиджи Версия и Калисто Караварио и отец Андрей, благодарение на техния смел пример, се чувства призван към мисионерски живот. На 15 август 1935 година в църквата „Дева Мария Помощница“ в Раковник получава Разпятието и през есента заминава за Китай, където остава в продължение на 16 години. Отец Андрей успява да спечели там всеобщата любов, предивсичко благодарение на своята характерна деликатност към ближните. Пише: „Бих искал да съм китаец с китайците, по тази причина ще разгласям Благата вест на този език“. През 1951 година е изгонен от Китай и бяга първо в Хонг Конг, а после в Макао. През 1952 година има смелостта да започне всичко отначало, като приема с послушание да замине за Виетнам. Там остава до експулсирането си през 1976 година от новото комунистическо правителство. Спира отново в Хонг Конг и после в Тайпей, Тайван, където остава за три години като изповедник в различни домове на религиозни общности. През 1979 година се завръща в Словения. До смъртта си е неуморен организатор на мисиите. Пише много писма на събратята в мисиите, за да ги окуражи да продължат своя ценен труд. Успява да направи много неща, защото се чувствва подпомогнат и поддържан от Дева Мария Помощница. Много пъти също като монах Версия повтаря: „Без Дева Мария съм нищо“. Стоотици младежи идват да се изповядат при него, защото и той като Дон Боско има да каже добра дума и да даде добър съвет на всички. Той е голям салезианин, който също като основателя възплъщава възпалената мотона Конгрегацията: „*Damihianimas, caetera tolle*“ („Дай ми души, останалото можеш да вземеш“). Умира в Раковник, Словения, на 30 септември 1999 година.

РАЗРЕШЕНИЕ С ФОРМУЛАТА „Nihil obstat“ НА СВЕТИЯ ПРЕСТОЛ ЗА ЗАПОЧВАНЕ НА ЕПАРХИАЛНО РАЗСЛЕДВАНЕ ОТ 5 НОЕМВРИ 2008 ГОДИНА.

Индекс на имената

- А**
Абадия Буеса Сакариас 43
Аламано Джузепе 8
Албера Паоло 33, 100, 120
Алварес Виктор 101
Аллах 75
Амадеи Анджело 104, 105
Антонович Игнаци 117
Ариба Жозеф Аугюст 102, 103
Артолосога Педро 61
Арсе Емилио 61
- Б**
Бандрѐс Сánчес Франсиско 43
Баталя Парамóн Хосе, 43
Батиста Фулгенцио 113
Белони Антонио 74
Белтрами Андреа 44,45,51,55, 66, 67
Бенедетто XV 79
Бенедетто XVI 59, 61, 63
Бианко Хосе 61
Бланко Бартоломе 61
Бонет Надал Хайме 43
Бонет Надал Хосе 43
Борахо Мануел 61
Борбоне Мана Ампаро 50
Бордас Пиферер Авиер 43
Боровиец Зофя 36
Боско Антонио 6,7,80,81
Боско Джовани 3, 6, 7, 8, 9, 11, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 39, 41, 43,44, 45, 47, 48, 49, 51, 53, 57, 59, 62, 63, 67, 69, 71, 72, 73, 74, 75, 77, 78, 79, 80, 81, 83, 87, 90, 93,94, 95, 97, 98,99, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 117, 119, 120, 121, 123, 124, 125
Боско Джузепе 6, 80, 81
Боско семейство 29
Боско Франческо 6, 80, 81
Буч Каналс Хайме 43
- В**
Валсѐ Пантелини Джузепе 68
Валсѐ Пантелини Итало 68
Валсѐ Пантелини Тереза 68, 69
Вандор (Вех) Йожеф 112, 113
Вариара Луиджи 44,45, 55, 67, 123
Вариара Пиетро 44
Вáскес Естебан 61
Веки Албина 46
Вендраме Костантино 105, 118, 119, 121
Вендраме Пиетро 118
Версия Луиджи 18, 19, 20, 21, 99, 125
Вех Себастиán 112
Вивет Трабал Феликс 43
Визжински Стефан 93
Викуня Джузепе Доменико 30
Викуня Джулия Аманда 30
Викуня Лаура Кармен 30, 31
Викуня семейство 30
Вильота Изабела 70
Вилянова Хосе 61
Войтила Карол виж Йоан
Войчеховски Ярогнев 39
Войчековски Казимеж 117
- Г**
Гарели Бартоломео 8,20,21
Гарсóн Анастасио 61

Гаролера Матео 61
Гароне Евасио 47
Гарсия Гарсия Елисео 43
Гарсия Калво Агостин 43
Гарсия Естебан 61
Гевара «Че» Ернесто 113
Голда Карол 117
Гóмес Андрес 61
Гóмес Мануел 61
Гонсáлес Теодуло 61
Гонсáлес Феликс 61
Гонзага Луиджи 76
Гох Агниешка 76
Грасиа Пабло 61
Гриньон дьо Монфор Луи 53
Гуанела Луиджи 26

Д
Даванцо НоEMI 91
Дагеро Катерина 83
Де лос Риос Фабрегат Рекардо 43
Дела Торе Антонио 122
Дела Торе Карло 122, 123
Дела Торе Филомена 122
Джордани Пиер Джорджо 91
Джордани Амалия 90
Джордани Артуро 90
Джордани Атилио 90, 91
Дзати Артемиде 46,47
Дзати Луиджи 46
Добиаш Игнаци 117
Доминго Сендра Мигел 43

Е
Едрейра Вирхилио 61
Едрейра Франсиско 61
Ейрин Раимон 61
Ернáндес Мартинес Филипе 43
Ернáндес Онорио 61
Ернáндес Сабино 61

Ернáндес Хуан Луис 61

З
Зиджиоти Ренато 111

И
Исус (Христос) 7, 12, 14, 31, 37,53, 55,56,59,67, 69, 75, 79, 88, 105, 107, 117, 119

Й
Йоан XXIII 41
Йоан Павел 119, 19,21,23, 31,33, 35,37,41, 43,45, 47, 49, 51,53,55, 57, 93
Йосиф свети 35,41

К
Кавали Карло 46,47
Кажмиерски Едвард 39
Каласанс Маркес Хосе 42, 43
Калиеро Джовани 8, 9,43, 63, 67
Калиновски Юзеф 51
Калосо дон 7
Канут Енрике 61
Капели Мартино 99
Караварио Калисто 19, 20, 21, 99, 125
Карбонел Муньос Мария Ам-паро 43
Каселес Мончо Хосе 43
Кастел Кампс Хосе 43
Кастро де Паскуал 61
Кафасо Джузепе 7, 10, 11, 17
Кафасо Марияна 10
Кенси Франчишек 38
Клиник Едвард 39
Кобо Естебан 61
Кобо Федерико 61
Ковалски Войчех 36
Ковалски Юзеф 36,37

- Кодера Хуан 61
 Комбе Емиле 102
 Комин Доменико 83
 Комини Елиа 98,99
 Комини Клаудио 98
 Коморек Ян 76
 Коморек Рудолф 76
 Конвертини Франческо 104, 105
 Конде Пио 61
 Коща да Алешандрина Мария 54
 Коща да Деолинда 54
 Костаманя Джакомо 100
 Коя Бенина 100
 Креспи Даниеле 110
 Креспи Крочи Карло 110, 111
 Крестанело Аугусто 31
 Крипа Рафаеле 45
 Крочи Луиза 110
 Ксаверий Франциск 119
 Куадрио Агостино 86
 Куадрио Джузепе 86, 87
- Л**
- Ларагуета Хуан 61
 Ласага Мигел 61
 Лигуори де' Алфонсо Мария 10
 Лимон Хосе 61
 Лимони Ема 98
 Лойола Игнатий 10
 Лустоза ди Алмейда Антониу 96, 97
 Льв XIII 29,51, 71
- М**
- Майцен Андрей 124, 125
 Майцен Андрей 124
 Марвели Алберто 56, 57
 Маренго Лоренцо 120
 Маренго Оресте 120
 Мария Света 8, 9, 14, 15,35,37, 39, 47, 49, 53, 55, 69, 75, 83, 87, 89,92, 97, 104, 105, 107, 110, 111, 119, 123, 125
 Маркевич Бронислав 58,59
 Мартин Ернандес Антонио
 Мария 43
 Мартин Мануел 61
 Мартин Франсиско Хосе 61
 Мартин Хермано 61
 Мартинес Луис 61
 Марторел Сория Хосе 43
 Мастай Ферети Джироламо 40
 Мастай Ферети Джовани Мария виж Пий IX
 Мата де Ихинио 61
 Мата де Хуан 61
 Мацарело Джузепе 12
 Мацарело Мария Доменика 9, 12, 13, 35, 49, 89
 Мацарело семейство 12
 Мацони Анджела 88
 Мелини Фиденцио 98, 99
 Меоци Алесандро 88
 Меоци Лаура 88,89
 Месонеро Родригес Педро 43
 Мигес Франсиско 61
 Миска Францишек 117
 Михаил Архангел свети 59
 Моедано Антонио 61
 Молин Мигел 61
 Монталдо Агостина 120
 Мора Мануел 30,31
 Морано Мадалена Катерина 34,35
 Морано Франческо 34
 Морено Бенитес Мария Кармен 43,53
 Мрочек Лудвик 117
 Муриалдо Леонардо 16, 17
 Муриалдо Роберто 16
- Н**
- Намункура́ Мануел 62

Намункура Сефирино 62
Нардó Педро 70

О

Окиена Маргерита 6, 7, 8, 15,
29, 71, 80,81, 115
Оливарес Луиджи 78
Орионе Луиджи 22
Орлеан д' Маргборит 50, 51
Ортис Алсуэта Хайме 43
Ортис Мануел 100
Ортис Октавио 100, 101
Отин Акилуé Хосе 43

П

Павел II
Павел VI 17,29
Павел свети 119
Пази Роза 72
Пако Феликс 61
Паломино Агустин 52
Паломино Йенес Еусебиа 43,52,
53, 55
Панкорбо Антонио 61
Паскуале Умберто 55
Пéрес Кармело 61
Пестарино дон 12, 13
Петронила 13
Петър свети 108
Пий IX 8, 13, 15,29, 40,41
Пий X 23, 63, 87
Пий XI 9, 11, 15, 33,93, 107
Пий XII 11, 15,55, 83, 87, 101
Пинарди Франческо 8
Пино Мерседес 30,31
Планас Саури Алехандро 43
Пухнер Мария 112

Р

Рабаса Бентанакс Хосе 43
Радини Тедески Джакомо 69

Рамос Велáзкес Анхел 43
Рамос Елиодоро 61
Рикалдоне Пиетро 115, 120, 121
Рикелми Агостино 116
Риналди Филипо 32,33,43, 71,
73, 105, 120
Робустели Джакомина 86
Родисио Родисио Хил 43
Родригес Антонио 61
Родригес Рафаел 61
Родригес Сánчес Хулиано 43
Родригес Флоренсио 61
Ромеро Менесес Мария 48,49
Ронкали Анджело 69
Ротер Франчишка 116
Рохас Корнелио 113
Руа Джована Мария 29
Руа Микеле 8, 18,28, 29, 33,45,
51, 63, 75, 87, 92, 94, 95, 102
Руа семейство 29

С

Савио Доменико 8, 14, 15, 29,
31, 56, 62, 63, 73
Саис Апарисио Енрике 43, 60,
61
Салви Джузепина 106
Салем Гиоргис Елиас 114, 115
Салем Челхот Матилде 114, 115
Санхуán Канет Алваро 43
Санхуán Томас Алонсо 61
Селая Хосе Мана 61
Сера Анна Мария 71
Сера Хезуина 71
Сера Хосе 70
Сера Доротей 71
Сера Исабела 71
Сера Кармен 71
Сера Мария Луиза 71
Сехудо Редондо Тереза 61
Сивчо 8

Сид Антонио 61
Сид Пасо Серхио 43
Солаци Катерина 40
Сруджи Симон 74, 75
Стефано свети 75
Стухли Игнац 94, 95

Т

Торер Антонио 61
Торе де ла Николас 61
Тронкати Мария 82, 83

У

Уливари Дионисио 61
Уния Микеле 44

Ф

Фатал Изидор 115
Фекете Мария 108
Ферандо Агостино 106
Ферандо Стефано 105,106,120,
121
Ферари Андреа Карло 78
Фернандес Антонио 61
Фернандес Викториано 61
Фернандес Мануел 61
Фернандес Салвадор 61

Фиори Елена 118
Франчесия Джовани 33, 120
Франческо д'Асизи 115
Франческо ди Салес 11, 67, 113
Фрасати Пиер Джорджо 56

Х

Харазим Францишек 117
Хил Валентин 61
Хил Томас 61
Химéнес Андрес 61
Химéнес Лóпес 43
Хлонд Аугуст 92,93
Хлонд Игнаци 92
Хлонд Имиела Мария 92
Хлонд Ян 92
Хуанес Хусто 60
Хуниер Падерн Хулио 43

Ч

Чáвез Вилануева Паскуал 4
Чарториски Аугуст 50,51,55,67
Чарториски Владислав 50
Чимати Винченцо 72
Чимати Джакомо 72

Индекс на местата

А

Авейрон 102
Авиляна 102
Агуа де Диос 44,45
Асануй 43
Аласио 51
Албания 23
Александрия 12, 32
Алепо 114, 115
Али Терме 35
Америка 9, 13, 23, 72, 111
Англия 17,23
Анди 101
Аржентина 30, 46
Асам 106, 107, 121
Асти 44, 80
Аушвиц 36, 37, 117

Б

Баласар 54, 55
Банг Нок Кхуек 123
Бангкок 123
Барселона 32, 43,53, 70, 71
Баия Бланка 31, 46
Бейт Джемал 74, 75
Беки 6, 80
Белим ду Парá 97
Бергамо 69
Берлин 39
Бернал 46
Бженчковице 92
Биелско 76
Бирма 106
Боливия 43
Болоня 56, 98, 99
Борето 46
Бохемия 95
Бохум 39

Бразилия 77, 91, 97
Бреславия 76
Бреша 82
Бриндизи 104
Буенос Айрес 62
Бутильера д'Асти 34

В

Вал Сан Джакомо 26
Валверде дел Камино 53
Валдоко 8, 22, 23,29, 35, 44, 120
Валенсия 42,43
Валсаличе 44, 51, 67, 72, 73, 94,
99, 110, 111, 116
Варазе 82
Варшава 37, 93
Вауд 103
Вахиажер 119
Вервио 86
Веславице 117
Вестфалия 93
Виариджи 44
Виедма 47, 63
Вилмюр 103
Вилнюс 89
Витлеем 74
Волтера 40
Вронки 39

Г

Галиция 58, 59
Генуа 106, 107
Гнезно 93
Гориция 94
Гранада 48
Гуанабакоа 113
Гуанджоу 19
Гуаякил 83, 111

Д
Дахау 117
Дебники 117
Дженцано ди Рома 18
Диано д'Алба 120
Дибругар 119, 121
Доминиканска Република 113
Дорог 112
Дресда 39

Е
Европа 33,51
Египет 68
Еквадор 83, 111

И
Ивреа 86, 94, 105, 116, 118, 122
Изола Тиберина 63
Имола 40
Индия 105, 107, 118, 119, 120, 121
Испания 33,42,43,50, 52, 53, 70,
71
Италия 13, 17,23,27, 29, 33, 59,
88, 107, 111, 112, 116

К
Каляо 100, 101
Калвенцано 98
Камагйе 113
Кампо Гранде 91
Камподолчино 26
Канталпино 52
Кантон 19
Карабанчел Алто 60
Карпина 97
Казета 98
Кастел де' Брити 98
Кастелнуово д'Асти 6, 10, 81
Кастелнуово дон Боско 31
Катания 35
Катовице 93

Качореира до Кампо 96
Кети 117
Киари 99
Киери 7, 10, 14, 34, 108
Киоджа 118
Китай 19, 21, 106, 122, 125
Кито 111
Колумбия 45
Комо 26,27
Корбета 78
Кортено Голджи 82
Корумба 97
Коста Рика 48,49
Кофу 73
Краков 37, 51, 117
Кришнагар 105, 107
Крулевска Хута 116
Куарто 107
Куба 112, 113
Куенка 111
Куско 101
Кукута 45
Кунео 27, 120
Куорне 20

Л
Ла Навар 103
Лавриняс 77, 96
Лазиние 39
Ланцо 66
Леняно 110
Лима 100
Лонд 39, 117
Лорето 40
Лоурд 93
Луджоу 19,21
Лу Монферато 32
Любляна 95, 124, 125

М
Макас 83, 111

Мавлаи 119
Мадрид 43, 60, 61
Макао 19,21, 125
Марибор 124
Маринели 104
Марсилия 102, 103
Мати 33
Магу Гросу 97
Мендес 83
Мессина 23
Миейсце Пястове 59
Милано 68, 78,90, 91, 99, 110,
122
Милау 103
Минас Гераис 96
Мирабело 29, 32
Миязаки 73
Мока 113
Моля7
Мондонио 15
Монталдо Торинезе 34
Монтелупич 37
Монца 78
Моравия 94
Моравска Острава 95
Моргес 103
Морнезе 9, 12, 13, 35, 69, 89

Н
Непи 79
Никарагуа 48
Ница 103
Ница Монферато 13, 69, 82
Новара 66

О
Олива Джеси 18
Оломоуц 94
Оменя 66, 67
Освиенцим 36, 92, 116, 117
Осини 117

П
Павиа 18
Падуа 111
Париж 50,51, 93
Парма 72
Пероза Арджентина 95
Перу 43, 100, 101
Пиемонте 12, 102
Пиура 101
Повуа ди Верзим 54
Погребиев 89
Познан 38,39, 93
Полша 36, 37,50,51, 58,59, 88, 89,
92, 93, 116
Понтекуроне 22
Пореба Зеготи 117
Портогалия 33,54
Пржемисл 51, 92
Прухник 58

Р
Радна 124
Раковник виж Любляна
Реджио Емилия 46
Реджо Калабрия 23
Рено 99
Ржешów 36
Рим 63, 68, 69, 79, 86, 88, 92, 93,
123
Римини 56,57
Рио Negro 62
Розанисток 89
Росильоне 106

С
Савона 16
Савоньо 26
Сакисзки 89
Саламанка 52, 53
Салваро 98, 99
Сан Жуан ди Рей 14

Сан Хосе 48,49
Сан Хосе дос Кампос 77
Сан Мартино ди Коле Умберто 118
Сан Фелисиано а Рио Гранде до Сул 77
Санпьердарена 32
Санремо 23,51
Санта Клара 113
Сантьяго де Чили 30, 70
Сария 43, 71
Сароно 78
Сеарá 97
Севила дон Боско 83
Севиля 43, 60, 61
Сенигалия 40
Сера ди Каприльо 80
Сиедлиска 36
Силезия 76,94, 116, 117
Сирия 115
Сицилия 23,35, 88
Словения 124, 125
Совбон 103
Солнок 108
Сондрио 26, 86
Сполето 40
Суджоу 19,21
Сукуа 83
Сутри 79
Съединени Щати 23, 27

Т

Тайван 125
Тайланд 122
Тайпей виж Тайван
Темуко 30
Тестачо 79
Тибет 106
Тимор 21
Тичи 117
Токио 73

Тонон 103
Торино 8, 11, 14, 15, 16, 17, 20, 22, 27,28, 29, 32, 33,34, 35, 51, 56, 63, 67, 72, 73, 81, 87, 94, 95,99, 104, 106, 110, 112, 115, 116, 121
Тортонa 22, 23
Траона 27
Трастевере 69
Тревизо 118
Тревильо 99
Треду 102
Трекастани 35
Триест 57
Тринита 27
Тура 121

У

Убераба 97
Унгария 108, 112

Ф

Фаенца 72
Феррара 56
Финале Емилия 98
Флоренция 68
Фолицо 67, 79, 87, 106, 111
Форталеза 97
Фортин Мерседес 63
Фосано 106
Франция 13, 17,50,51, 93, 102
Фраскати 63
Фрачишо 26
Фрищак 76,95

Х

Хонк Конг 125
Хунин де лос Андес 30

Ч

Чачапояс 101
Червинск 37

Чернуско сул Навилио 122

Чехословакия 95

Чили 30,40

Чимпай 62

Чистернино 104

Чоховице 117

Чунчи 83

Шверцинец 117

Шилонг 105, 107, 118, 121

Я

Янункай 111

Япония73

Ячончек 117

Ш

Швейцария 27, 103

Литургичен календар на салезианските светци

ЯНУАРИ

- 15** Блажен **Луиджи Вариара**, свещеник и основател на Института На Дъщерите на Светите Сърца на Исус и Мария **Опоменаване**
[ДМП¹: Опоменаване по избор; ННСССС²: Празник]
- 22** Блажена **Лаура Видуния**, девойка **Опоменаване по избор**
[ДМП: Опоменаване]
- 24** Свети **Франциск Салски**, епископ и Доктор на Църквата, , Титуляр И Патрон на Обществото на Свети Франческо ди Салес **Празник**
- 30** Блажен **Бронислав Маркевич**, свещеник и основател на Конгрегацията на Свети Архангел Михаил **Опоменаване по избор**
- 31** Свети **Джовани Боско**, свещеник и основател на Обществото на Свети Франческо ди Салес, на Института на Дъщерите на Мария на помощта и на Салезианските Сътрудници **Тържественост**

ФЕВРУАРИ

- 1** Възпоминание на всички и **на всички починали салезиански събрата** **Възпоминание**
- 7** Блажен **Пий IX**, папа **Опоменаване по избор**
- 9** Блажена **Еусебия Паломино Йенес**, девица **Опоменаване по избор**
[ДМП: Опоменаване]
- 25** Свети **Луиджи Версиля**, епископ , и **Калисто Караварио**, свещеник., салезиански Протомъченици **Празник**

МАЙ

- 6** Свети **Доменико Савио**, юноша **Празник**

¹ Дъщери на Мария Помощница

² Испанското име на Дъщери на Светото Сърце

13 Света **Мария Доминика Мацарело**, девица и съоснователка на Института на Дъщерите на Мария на Помощта **Празник**

[ДМП: Тържественост]

16 Свети **Луиджи Орионе**, свещеник и основател на Малкото дело на Божественото Провидение **Опоменаване по избор**

18 Свети **Леонардо Муриалдо**, свещеник и основател на Конгрегацията на Свети Йоофиф **Опоменаване по избор**

24 Дева **Мария**, Помощница на Християните, Главен Патрон на Обществото на Свети Франческо ди Салес, на Института на Дъщерите на Мария на Помощта и на мирския Институт на Доброволците на Дон Боско **Тържественост**

29 Блажен **Юзеф Ковалски**, свещеник, мъченик **Опоменаване**

ЮНИ

12 Блажен **Франчишек Кенси**, мирянин, и **4 другари** мъченици **Опоменаване**

23 Свети **Джузепе Кафасо**, свещеник **Опоменаване**

ЮЛИ

7 Блажена **Мария Ромеро Менесес**, девица **Опоменаване по избор**
[ДМП: Опоменаване]

АВГУСТ

2 Блажен **Аугуст Чарториски**, свещеник **Опоменаване по избор**

26 Блажен **Сефирино Намункура**, мирянин **Опоменаване по избор**

СЕПТЕМВРИ

22 Блажени **Хосе Каласанс Маркес** и **Енрико Саис Апарисио**, свещеници, и **93 другари** мъченици **Опоменаване**

ОКТОМВРИ

5 Блажен **Алберто Марвели**, мирянин **Опоменаване по избор**

13 Блажена **Алешандрина Мария да Коща**, девица **Опоменаване по избор**

24 Блажен **Луиджи Гуанела**, свещеник и основател на Слуги на Милосърдието **Опоменаване по избор**

25 Годишнина от Освещаването на собствената Църква (Когато не се знае точната дата) **Тържественост**

29 Блажен **Микеле Руа**, свещеник **Опоменавање**

НОЕМВРИ

13 Блажен **Артемиде Дзати**, посветен **Опоменавање**

15 Блажена **Мадалена Морано**, девица **Опоменавање по избор**

ДЕКЕМВРИ

5 Блажен **Филипо Риналди**, свещеник и основател на мирския Институт на Доброволките на Дон Боско **Опоменавање**
[ДДБ³: Празник]

³ Доброволци на Дон Боско

СЪДЪРЖАНИЕ

Представяне	3
-------------------	---

СВЕТЦИ

Джовани Боско	6
Джузепе Кафасо	10
Мария Доменика Мацарело	12
Доменико Савио	14
Леонардо Муриалдо	16
Луиджи Версиля	18
Калисто Караварио	20
Луиджи Орионе	22

БЛАЖЕНИ

Луиджи Гуанела	26
Микеле Руа	28
Лаура Видуния	30
Филипо Риналди	32
Мадалена Морано	34
Юзеф Ковалски	36
Франчишек Кенси и 4 другари	38
Пий IX	40
Хосе Каласанс и 31 другари	42
Луиджи Вариара	44
Артемиде Дзати	46
Мария Ромеро Менесес	48
Аугуст Чарториски	50
Еусебия Паломино	52
Алешандрината Мария да Коца	54
Алберто Марвели	56
Бронислав Маркевич	58
Енрико Саис Апарисио и 62ма друари	60
Сефирино Намункура	62

ДОСТОПОЧТЕНИ

Андреа Белтрами	66
Тереза Валсе Пантелини	68
Доротея Чопитея	70
Джакомо Чимати	72
Симон Сруджи	74
Рудолф Коморек	76
Луиджи Оливарес	78
Маргерита Окиена	80
Мария Тронкати	82

БОЖИ СЛУЖИТЕЛИ

Джузепе Куадрио	86
Лаура Меоци	88
Атилио Джордани	90
Аугуст Хлонд	92
Игнац Стухли	94
Антониу Лустоза ди Алмейда	96
Елиа Комини	98
Октавио Ортис	100
Аугюст Ариба	102
Франческо Конвертини	104
Стефано Ферандо	106
Ищван Шандор	108
Карло Креспи Крочи	110
Йожеф Вандор	112
Матилде Салем	114
Ян Шверц и 8 другари	116
Костантино Вендраме	118
Оресте Маренго	120
Карло Дела Торе	122
Андрей Майцен	124
Индекс на имената	126
Индекс на местата	131
Собствен салезиански литургичен календар	136